JOCUL ACESTA E CADOUL TĂU.
AI CURAJUL SĂ-L JOCI?

DISPĂRUȚI

LEONA DEAKIN

LEONA DEAKIN

DISPĂRUŢI

— (Dr. Bloom #1) —

Original: *Gone* (2019)

Traducere din limba engleză:
CRISTIANA-MARIA TOMA
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2021 —

Leona Deakin şi-a început cariera lucrând ca psiholog pentru poliţia din West Yorkshire. În prezent este terapeut ocupaţional şi locuieşte împreună cu familia în Leeds. Acesta este thrillerul cu care debutează ca autoare.

Pentru surorile mele, Elizabeth şi Joanne.
Vă mulţumesc pentru faptul că mă inspiraţi să scriu.

Suntem cu toţii viermi.
Dar cred că eu sunt un licurici.

Winston Churchill

Când seara forţează Natura să-şi închidă ochiul,
Licuriciul îşi aprinde făclia mică
Cu care prinde musca mică
Şi cu care încearcă, prin întuneric, să mişune.

James Montgomery

1

Şuviţe blonde îi cădeau pe umeri într-o cascadă aurie. Seraphine Walker, de 14 ani, purta un hanorac mulat, inscripţionat cu emblema şcolii şi o fustă scurtă. Avea ceva ce îţi lua ochii imediat. Dar, la fel ca un licurici care îşi foloseşte făcliile magice pentru a-şi ademeni prada, Seraphine Walker nu era ceea ce părea.

Sună clopoţelul. Seraphine scăpă creionul din mână. Acesta căzu pe jos, producând un sunet înfundat şi împrăştiind în jur picături de sânge care pătau parchetul lustruit. Îngrijitorul zăcea lângă creion cu mâinile în jurul gâtului. O baltă de sânge se forma în jurul corpului său contorsionat. Nu încăpea îndoială că era pe moarte.

Era o privelişte frumoasă. Era oare ceva imoral în asta? Probabil că da. Dar la fel de imoral era să stai să priveşti cum, cu fiecare respiraţie, picături de sânge i se prelingeau pe bărbie. Seraphine ştia că nu ar fi trebuit să se uite. Dar nu se putea abţine. Era fascinată de ceea ce vedea. Se simţea cuprinsă de dorinţa de a îngenunchea lângă el, de a se apropia şi mai mult, ca să vadă dacă tăietura lăsată de creion era curată sau dacă obiectul îi sfâşiase pielea, lăsând o rană mare. Logica îi spunea că probabil era vorba de prima variantă. Lovitura fusese rapidă şi decisivă, aşa că tăietura ar fi trebuit să fie curată. Voia să se asigure. Trebuia să se apropie încă puţin.

— Seraphine? Seraphine?

Doamna Brown o luase la fugă prin sala de sport. Posteriorul uriaş al profesoarei de artă se mişca sus, jos, sus, jos, în timp ce fusta de catifea îi atingea ghetele. În ochi i se citeau panica şi teama. Seraphine era surprinsă. Se aştepta să fie furioasă. O privi pe Claudia, care plângea în hohote cu genunchii strânşi la piept şi cu capul sprijinit pe ei. Doamna Brown trecu pe lângă ele fără să le ia în seamă. Claudia îşi ridică uşor capul şi începu să plângă şi mai tare. Avea ochii roşii şi obrajii scăldaţi

în lacrimi. Avea însă o expresie ciudată pe chip. Nu părea deloc uşurată.

Seraphine se pricepea să citească oamenii. Era chiar foarte bună la asta. Dar nu reuşea întotdeauna să-i înţeleagă. De ce plângeau? De ce ţipau? De ce alergau?

Aşa că îi privea. Îi studia. Le copia comportamentul. Şi apoi îi păcălea.

2

Cu cana de cafea în mână şi încă în pijamale, Lana stătea la masa mică de pe palier, ignorând priveliştea asupra părţii de nord a Londrei care se vedea de la geamul ei. Avea privirea aţintită asupra ecranului laptopului. Terminase de răspuns la întrebarea zilei de pe Facebook, „Ce fel de cafea eşti", şi aştepta cu cana în ambele mâini să se genereze răspunsul. Luminozitatea ecranului era prea mare şi cursorul pulsa în ritmul tâmplelor ei. O persoană cu mai multă răbdare ar fi intrat în setări şi ar fi reglat luminozitatea. Dar Lana trase pur şi simplu de cablul încărcătorului, aşa că laptopul intră în modul de consum redus şi ecranul deveni cu trei nuanţe mai închis la culoare. Rezultatul apăru pe ecran. „Eşti un espresso dublu, prea fierbinte şi prea puternic pentru cei mai mulţi oameni." Lanei îi plăcu rezultatul. Fiica ei folosea cuvinte care erau cu mult mai urâte: iresponsabilă, nebună, împrăştiată. Jane o judeca pentru sticla de vin pe care o găsea în coşul de gunoi sau pentru sticla de votcă de la capul patului. Când era de vârsta lui Jane, Lana fusese o consumatoare de droguri promiscuă, cu cel puţin trei mandate de arestare pentru infracţiuni minore la activ. Aşa că, comparativ cu lucrurile prin care trecuse mama Lanei, o fiică destul de cicălitoare şi plictisitoare nu era mare lucru. Puţin dezamăgitor, dar nu mare lucru.

Lana distribui rezultatul pe Facebook şi pe Twitter. Marj postase un citat despre lucrurile bune care li se întâmplă oamenilor buni. Alte 17 persoane apreciaseră postarea. Lana scrise un comentariu scurt: „Spune-le asta celor 39 de victime ale atacului din clubul de noapte din Istanbul", apoi apăsă Enter. Oamenii erau uneori nişte monumente de prostie optimistă.

Cineva bătu la uşă. Lana coborî scările desculţă, întrebându-se ce fel de persoană ignoră o sonerie

aflată în perfectă stare şi alege să izbească o bucată de lemn cu pumnul. Echivalentul uman al unei cafele instant cu o tonă de lapte şi două cuburi de zahăr, concluzionă ea deschizând uşa. Nu era nimeni acolo. Lana se uită după o înştiinţare de la poştă sau vreun colet lăsat pe trepte, dar nu găsi nimic.

— Copii nesuferiţi, mormăi în timp ce se duse în bucătărie să pună ceainicul pe foc.

Adăugă câteva linguriţe de cafea în cafetieră, o umplu cu apă şi apoi îşi clăti cana în chiuvetă. În grădină, o mierlă se chinuia să-şi scoată din pământ micul dejun, dar victima se zbătea. Pentru o clipă părea că viermele va câştiga bătălia, dar apoi pasărea dădu de două ori din picioare, ca într-un dans aviar al morţii şi *poc*... viermele ieşi din pământ. Lana se duse să ia laptele din frigider şi atunci îl văzu.

Pe carpeta de la uşa din faţă, de la capătul holului, zări un plic alb. Cineva îl băgase pe lângă perete atunci când ea deschisese uşa. Lana îl luă de pe jos şi îl întoarse pe toate părţile. Plicul strălucea în mâinile ei. Îşi văzu numele scris cu litere argintii.

Sună telefonul. Băgă mâna în buzunar după el şi verifică numele de pe ecran.

— Bună, iubito, spuse ea, conştientă că vocea îi era încă răguşită de la mahmureală.

— Te-am sunat să-ţi urez la mulţi ani, răspunse Jane.

— Urează-mi, o îndemnă Lana.

Urmă o pauză scurtă:

— La mulţi ani, mamă. Ce planuri ai pentru azi?

Prin asta voia să spună „Să nu stai toată ziua în pub”.

Lana îi ignoră întrebarea.

— Felicitarea asta e de la tine?

O altă pauză.

— Felicitarea pe care am primit-o acum, adăugă Lana. E de la tine?

— Ce felicitare?

— Nu-ţi bate capul. Ajungi acasă la aceeaşi oră ca de obicei? Vrei să ieşim la ceai?

Jane acoperi receptorul cu mâna şi vorbi cu cineva.

— Mamă, trebuie să te las. Ne vedem mai târziu. Să ai o zi frumoasă.

Un *latte* simplu cu lapte degresat, asta ar fi Jane. Fără prea multă cofeină sau grăsime. O cafea practică şi plictisitoare.

Lana se uită la plic. Îl desfăcu şi scoase un cartonaş alb. Pe prima pagină citi: „La mulţi ani cu ocazia primei aniversări”.

Era o glumă? Nu înţelegea despre ce era vorba.

Mesajul se continua pe partea cealaltă:

Jocul acesta e cadoul tău.
Ai curajul să-l joci?

Lana zâmbi.

— Despre ce joc o fi vorba?

Pe o bucăţică de hârtie lipită pe mijlocul cartonaşului lucios era scrisă o adresă de internet şi o parolă. Lana îşi scoase telefonul, accesă site-ul şi urmă instrucţiunile. Pe ecran apăru o pagină albă cu acelaşi scris argintiu:

Bună, Lana,
Te-am urmărit. Eşti specială.
Dar ştii asta deja, nu-i aşa?
Întrebarea este dacă…

Lana derulă mai jos:

Eşti pregătită să demonstrezi că eşti o persoană specială.

Sub aceste rânduri apăru un buton roşu pe care scria *Play.* Apoi o altă frază care se plimba pe ecran de la dreapta la stânga.

Te provoc.

La fel ca toţi jucătorii care intraseră în joc şi la fel ca jucătorii viitori, Lana apăsă pe buton. Nu-i era teamă. Nu se gândi nicio clipă la consecinţe, cum nu-şi bătuse capul nici cu cartonaşul misterios. Voia doar să afle ce avea de făcut în continuare.

3

La secţia de poliţie, în cămăruţa fără ferestre, Seraphine se întreba dacă răspunsurile pe care le dădea erau convingătoare, dacă erau normale. Nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care o persoană normală ar fi trebuit să vorbească despre astfel de lucruri. Se baza pe filmele cu poliţişti, pe cărţi şi pe propria imaginaţie.

— Deci, Seraphine, povesteşte-ne din nou, ce făceaţi în sala de sport în dimineaţa aceasta?

Agentul de poliţie Caroline Watkins mai pusese de două ori această întrebare. Vocea îi era subţire şi copilăroasă. Îşi purta părul negru strâns într-un coc îngrijit la baza gâtului. Machiajul, deşi aplicat din abundenţă, era perfect. De fiecare dată când repeta o întrebare i se zbătea ochiul stâng.

Seraphine ridică din umeri.

— Ne plictiseam, răspunse ea pentru a treia oară.

— Şi ai spus că îngrijitorul, Darren Shaw, v-a urmărit pe tine şi pe Claudia Freeman?

Seraphine încuviinţă.

Watkins îi făcu semn din cap spre reportofon.

— Da, spuse Seraphine.

— Şi creionul?

— Aveam creionul în buzunar.

Privind-o fix în ochi, Watkins spuse:

— Aşa e. Îţi rămăsese în buzunar de la ora de artă.

O urmă de zâmbet îi apăru pe chip.

— Nu, răspunse Seraphine. Îl aveam la mine de la ora de desen tehnic.

— Aşa e. Greşeala mea, spuse ofiţer Watkins prefăcându-se că-şi corectează notiţele. Aşadar, domnul Shaw o abordează pe Claudia în sala de sport. Ne-ai spus că era în pericol. Ce ai vrut să spui prin pericol?

Ochiul stâng i se zbătu din nou.

Seraphine repetă exact aceeaşi poveste:

— O apucase de ceafă şi avea mâna sub tricoul ei.

— Şi eşti sigură că nu era vorba de ceva consensual?

Seraphine rămase tăcută pentru câteva momente încercând să-şi aducă aminte ce-i spusese scorpia aia de Claudia. Erau prietene, dar Seraphine ştia că îi purta pică pentru faptul că era populară. Cât de departe ar fi mers Claudia pentru a o defăima?

— Eşti sigură că abuzase de ea fără consimţământul ei?

— Are 15 ani, se apără Seraphine, simţindu-se insultată de aluzia cum că nu ar fi ştiut ce înseamnă consensual.

Watkins se aprinse la faţă.

Mama lui Seraphine nu scosese o vorbă, aşa cum i se spusese să facă. Era atât de uşor de manipulat! Dar acum sări în apărarea fetei:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? vru să ştie schimbându-şi poziţia pe scaun. Suntem o familie respectabilă. Fiica mea nu ar răni pe nimeni niciodată. S-a speriat de bărbatul acela şi pur şi simplu s-a apărat.

— Aşa este, Seraphine? Îţi era frică? încercă Watkins să o descoasă.

— Da.

— A eliberat-o pe Claudia din strânsoare şi te-a atacat pe tine?

— Da.

— Şi potrivit declaraţiilor tale, l-ai lovit cu creionul crezând că-l vei zgâria?

— Da, răspunse simplu Seraphine fără să dea alte detalii.

Watkins o privea fix în ochi.

„Nu mă crede”, se gândi Seraphine. Lăsându-şi privirea în pământ, se făcu mică în scaun şi începu să tragă de pieliţele de la unghii. „Sunt o copilă de 14 ani speriată. Nu am vrut să fac rău nimănui. Încercam doar să-mi ajut prietena şi acum sunt interogată de poliţie.”

Preţ de câteva clipe se temu că o dăduse în bară. Poate că postura ei nu era una adecvată, sau poate că era ceva în neregulă cu expresia de pe chipul ei. Poliţiştii erau antrenaţi să demaşte impostorii.

Dar apoi Watkins îşi strânse notiţele.

— Prea bine, e de ajuns pentru moment. Vom lua o pauză, iar ofiţerul Felix vă va arăta unde este cantina.

Întorcându-se spre mama lui Seraphine, Watkins adăugă:

— Pe stomacul plin, şocul nu se va resimţi la fel.

Apoi i se adresă lui Seraphine cu un zâmbet cald:

— După care ne vom relua discuţia.

Seraphine încuviinţă.

„Sunt o adolescentă vulnerabilă care a suferit un şoc. Sunt o adolescentă vulnerabilă care a suferit un şoc." O ajuta să-şi repete în minte această mantră.

Watkins se ridică şi plecă. Seraphine se simţi mai relaxată. Urma să fie uşor.

4

Minutarul ceasului cu cadran mare din camera de consiliu înainta cu greu spre 9.00. Stând dreaptă în scaun, Augusta Bloom urmărea secundele cum trec, simţind cum, cu fiecare bătaie a ceasului, anxietatea şi toate lucrurile care ar fi putut să o distragă din a se concentra pe o singură persoană timp de o oră dispăreau. Ştia că acea consultaţie urma să fie o provocare. Citise notiţele şi ştia la ce să se aştepte: o victimă în stare de şoc chemată în instanţă să-şi justifice faptele, acţiuni care nu fuseseră intenţionate, ci instinctive.

Tic.

Tac.

14 ani. La 14 ani eşti încă un copil. Inocenţa începe să dispară puţin câte puţin: întâi Moş Crăciun şi Zâna Măseluţă; apoi afli că uneori oamenii sunt egoişti; ca apoi să realizezi că lumea este crudă. Copiii trebuie să se lepede de copilărie treptat, pentru ca mintea lor să se poată adapta. Atunci când inocenţa le este smulsă cu brutalitate, în urmă rămân negare, furie şi disperare. Bloom nu putea să dea timpul înapoi şi să şteargă trauma cu buretele. Dar putea în schimb să facă lumină în mintea copilului şi să-i reducă la tăcere demonii.

Seraphine se opri în prag şi o studie pe doamna Bloom. Femeia era aşezată pe un scaun cu spătar înalt şi mânere de lemn. Avea părul scurt, de culoarea terciului şi purta o pereche de pantaloni negri şi un pulover verde cu decolteu în V. Era bine îmbrăcată şi aranjată. În picioare avea o pereche de balerini negri, pantofi pe care mama ei i-ar fi descris ca fiind practici. Picioarele ei abia atingeau podeaua.

„E scundă, ca mine, îşi spuse Seraphine. Asta ar putea să fie în favoarea mea.”

— Bună, Seraphine, o salută doamna Bloom. Intră şi ia un loc.

În poală avea o cărticică pe care o ţinea cu ambele mâini. Aşteptă până când Seraphine se aşeză pe scaun şi apoi continuă:

— Cum te simţi astăzi?

Seraphine clipi de două ori înainte de a răspunde:

— Bine.

Un răspuns care nu putea să o pună în pericol.

— Bine, repetă doamna Bloom. Ştii de ce mama ta m-a rugat să stau de vorbă cu tine?

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu îngrijitorul.

Doamna Bloom încuviinţă.

— Ştii că eu sunt psiholog?

Bloom îi lăsă timp să rumege întrebarea şi apoi continuă:

— Lucrez cu tineri care au fost acuzaţi de comiterea unei infracţiuni.

— Asta înseamnă că lucraţi pentru poliţie?

— Uneori da, lucrez pentru poliţie. Deşi de cele mai multe ori lucrez împreună cu avocaţii şi clienţii lor, sau cu Serviciul pentru Delincvenţi Minori. Dar mama ta m-a rugat să stau de vorbă cu tine pentru că se teme că episodul prin care ai trecut te va afecta. Sunt aici să te ajut să înţelegi ce ţi s-a întâmplat. Vom lua lucrurile uşor, tu dictezi ritmul discuţiei. Ţi-am adus un pahar cu apă şi un pachet de şerveţele. Dacă la un moment dat simţi nevoia să iei o pauză, trebuie doar să-mi spui.

„Se aşteaptă să am nevoie de ele”, se gândi Seraphine privind pachetul de şerveţele.

— Cum pot să vă spun?

— Spune-mi doamna Bloom. Am înţeles că eşti o elevă silitoare şi că profesorii tăi sunt toţi de acord că ai foarte mult potenţial. Îţi place să mergi la şcoală?

Seraphine ridică din umeri.

— Mama ta mi-a spus că eşti o sportivă talentată. Mi-a spus că faci parte din echipa de netball şi că ai jucat badminton la echipa naţională. Este adevărat?

Seraphine ridică din nou din umeri.

— Mi-a mai spus că anul trecut ai primit rolul principal în piesa pusă în scenă de clubul de teatru. Eşti bună la toate.

Seraphine începu să se foiască. Trebuia să se stăpânească. Se purta ca prietenele ei stupide. O privi pe doamna Bloom care stătea dreaptă în scaun, cu picioarele apropiate şi cu mâinile pe genunchi. Seraphine îşi îndreptă spatele şi spuse:

— Mă pricep la ştiinţe şi la matematică.

Doamna Bloom încuviinţă.

— Şi îmi place să fac sport, spuse ea bălăngănindu-şi piciorul drept.

— Şi eşti singură la părinţi, nu? Te înţelegi bine cu părinţii tăi?

— Foarte bine.

— Asta e bine, zâmbi doamna Bloom ca şi cum chiar ar fi fost mulţumită de răspuns. Îmi poţi spune la ce te referi când spui „bine"?

Seraphine îşi puse piciorul stâng în spatele dreptului.

— Îmi place şi desenul tehnic. Domnul Richards este un profesor foarte bun. „Şi îşi ascute creionul foarte bine."

— Înţeleg.

— Sunteţi medic? o întrebă Seraphine în timp ce îşi împreună mâinile în poală.

— Nu sunt, dar am doctoratul în psihologie. Ştii ce înseamnă doctorat?

Seraphine încuviinţă.

— Ce facultate aţi făcut? Nu ştiu dacă să-mi bat capul cu facultatea. Mi se pare o pierdere de timp. Poate ar fi mai bine să mă angajez şi să-mi câştig existenţa. Dumneavoastră ce credeţi?

— De cine crezi că eşti mai apropiată: de mama sau de tatăl tău?

„De niciunul", îşi spune ea în gând, dar răspunse:

— De amândoi. Sunt la fel de apropiată de amândoi.

— Şi au fost alături de tine după atac?

„S-au ajutat reciproc. Ca şi cum ei ar fi fost victimele."

Seraphine zâmbi pentru a-şi ascunde iritarea.
— Au fost fantastici!
— Fantastici?
Ochii căprui ai doamnei Bloom erau aţintiţi asupra lui Seraphine şi ea era conştientă de acest lucru.
— Eşti foarte norocoasă atunci.
Ceva din felul în care fusese rostită această afirmaţie o făcea pe Seraphine să creadă ca doamna Bloom voia să spună exact opusul.
— Îmi poţi povesti, cu propriile cuvinte, ce s-a întâmplat în sala de sport?
Seraphine trase aer în piept. Era pregătită pentru această întrebare.
— Claudia şi cu mine am intrat în sala de sport şi îngrijitorul a venit după noi. Se pare că de câteva luni aveau o relaţie. Nu că ea ar fi vrut asta. Nu. O viola. Ne-a văzut intrând în sala de sport şi a decis să-şi încerce norocul cu amândouă. Claudia a încercat să-l oprească, dar el s-a apropiat de mine şi a încercat să mă pipăie. Mă înghesuise într-un colţ şi nu ştiam ce să fac. Aşa că…
Seraphine se opri. Trebuia să formuleze bine continuarea.
— Aveam în buzunar un creion cu care l-am lovit. Am crezut că-l va zgâria sau că-l va răni uşor şi, în felul ăsta, noi am avea timp să fugim. Dar creionul i s-a înfipt în gât cu un sunet înfundat şi apoi am văzut mult sânge. Era sânge peste tot. El a alunecat şi a căzut pe podea. Apoi nu s-a mai ridicat. Asta a fost tot.
Doamna Bloom îşi deschise carneţelul şi notă câteva cuvinte.
— Îţi mulţumesc, a fost de mare ajutor ce mi-ai povestit. Atunci când îngrijitorul te ţinea prizonieră, spuse ea continuând să scrie, înainte să scoţi creionul, la ce te gândeai?
— Nu voiam să fiu violată de perversul ăla.
Doamna Bloom îşi ridică privirea din caiet:
— Ce simţeai în acele momente?
— Eram paralizată de frică.

— Cred şi eu că erai speriată, încuviinţă doamna Bloom. Şi în acele momente ce ai văzut?
— Ce am văzut?
— Ţi se părea că ai toate simţurile ascuţite şi vezi tot ce se întâmplă în jur, sau atenţia ta era concentrată asupra unui singur lucru?
Seraphine îşi amintea cum se holbase la vena care pulsa în gâtul lui Dreary Darren.
— Nu cred… Nu îmi aduc aminte.
— Ai ţipat după ajutor?
— Nu.
— Nici Claudia?
Seraphine scutură din cap.
— De ce nu aţi ţipat?
— Încuiase uşile. Nu ar fi avut niciun rost să strigăm.
— Eraţi deci într-o situaţie fără scăpare şi nimeni nu ar fi putut să vă salveze?
Seraphine încuviinţă.
— Erai prinsă între el şi perete şi era clar ce urma să se întâmple?
— Da.
— Şi erai absolut înfricoşată?
— Da, confirmă Seraphine încercând să-şi înăbuşe un zâmbet.
Lucrurile mergeau într-o direcţie bună.
Doamna Bloom făcu o pauză şi trase aer în piept:
— La ce te referi când spui „absolut înfricoşata1? Îmi poţi descrie sentimentul pe care l-ai avut atunci?
— Ăăă…
Doamna Bloom nu mai adăugă nimic.
— Câte şedinţe vom avea? se interesă Seraphine.
— Atâtea câte va fi necesar.
— Şi în mod normal de câte şedinţe e nevoie?
Doamna Bloom zâmbi:
— Crezi că experienţa pe care ai trăit-o poate fi definită ca fiind ceva normal?
„La naiba. Trebuie să am grijă ce spun.”
— Scuze, nu. Doar credeam că există un număr standard de şedinţe.

— Îţi vei da seama pe parcurs, îi explică doamna Bloom închizându-şi carneţelul. Ar fi de folos pentru amândouă dacă ai ţine un jurnal în care să scrii despre cele întâmplate şi despre întâlnirile noastre. Scrie orice îţi aduci aminte, orice detaliu. Scrie despre cum te simţi şi cum te adaptezi situaţiei.

Doamna Bloom luă de pe măsuţa din spatele ei un carneţel identic celui pe care îl folosea ea şi i-l înmână.

— Ai putea să foloseşti carneţelul ăsta.

Seraphine se întinse să ia carneţelul pe care-l aşeză pe genunchi, apoi îşi sprijini ambele mâini deasupra lui. Se aşteptase ca doamna Bloom să observe că îi imitase gestul, aşa cum fac majoritatea oamenilor care ridică din sprâncene sau zâmbesc forţat. Dar femeia nu avu nicio reacţie. Continuă să-i pună întrebări despre familie şi despre şcoală, întrebări pe care Seraphine se strădui să le evite şi să devieze de la subiect.

O oră mai târziu, Seraphine ieşea din biroul doamnei Bloom mândră de ea, gândindu-se că reuşise să manipuleze un psiholog. Asta până când, ajunsă la jumătatea coridorului, îşi aminti de şerveţele.

„Se presupune ca ar fi trebuit să am nevoie de şerveţele."

O greşeală ce nu avea să se mai repete.

5

Ajunsă la staţia de metrou Angel, Bloom îşi căută prin buzunare cartela de călătorii. Dar când văzu cu coada ochiului valul de călători care se îndreptau spre turnichete, se hotărî să parcurgă pe jos distanţa de doi kilometri şi jumătate până la Russell Square. Întotdeauna prima şedinţă cu un pacient o lăsa cu multe semne de întrebare şi aerul proaspăt avea să o ajute să reflecteze asupra discuţiei avute mai devreme.

În timp ce o lua pe Chadwell Street cu gândul de a evita Myddelton Square, ca mai apoi să se strecoare pe străduţele lăturalnice, îi sună telefonul.

— 'Neaţa, Sheila.

Marcus Jameson nu avea pic de sânge de australian, dar chiar şi aşa folosea salutul tradiţional, folosind un puternic accent.

— 'Neaţa, Bruce, îi răspunse Bloom, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă accentul din Yorkshire.

— Ce mai e nou?

De data asta Bruce folosi accentul din Ţara Galilor.

Bloom se întrebă dacă nu cumva un om cu reputaţia sa în Serviciile Secrete ar fi trebuit să fie mai atent cu discriminarea rasială. Credea însă că înclinaţia lui pentru diferite accente se datora doar afinităţii pentru umorul negru. Era modul prin care compensa atrocităţile la care era martor. Sau poate că gândea prea mult. Poate că lui doar îi plăcea să imite diferite accente.

— Sunt pe drum. Ar trebui să ajung în aproximativ 10 minute.

— Cum a fost întâlnirea cu nou-venita?

— Nu sunt foarte sigură.

— E un caz complicat?

— Cred mai degrabă că e o persoană complicată. Dar poate nu e corect să spun asta. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Augusta, e perfect normal să ai o bănuială. Nu poţi trăi mereu într-o bulă a ta unde să fii mereu imparţială. Uneori trebuie să-ţi asculţi instinctul.

— Da, da. Poate că ai dreptate. Iar efortul pe care-l depun să fiu obiectivă nu e niciodată în van. Acum am nevoie de timp să mă gândesc. Ne vedem curând.

— De fapt… te-am sunat să-ţi cer o favoare.

Bloom îşi apăsă telefonul mai aproape de ureche din pricina traficului zgomotos. Asta era ceva nou. În cei cinci ani de când lucrau împreună la firma de consultanţă, Jameson nu îi ceruse niciodată vreo favoare. Era genul acela de persoană independentă care îşi rezolvă problemele singură. Era şi motivul pentru care îi plăcea să lucreze cu el: după ce avea grijă de delincvenţi juvenili nu se mai simţea în stare să se îngrijească şi de mofturile partenerului de afaceri.

— Sunt numai urechi, spuse ea.

— Vreau să cunoşti pe cineva când ajungi la birou. Are nevoie de ajutorul tău. Mama ei e dată dispărută şi situaţia e destul de ciudată.

— Ne vom primi onorariul pentru ajutorul acordat? se interesă Bloom cotind pe strada Margery.

— Nu. Nu va fi vorba de niciun onorariu. De aia se numeşte „favoare". Îţi voi explica totul când ajungi. Voiam doar să ştii dinainte, ca să nu te simţi luată pe nepregătite.

Ştia că Jameson minţea. Nu o sunase pentru că se gândise la cum avea să se simtă ea, ci o sunase ca să-i aţâţe curiozitatea. Ştia că nu putea rezista în faţa unui mister. „Mama ei e dată dispărută şi situaţia e destul de ciudată." Mereu era un mister la mijloc. Uneori erau contactaţi atunci când ancheta poliţiei ajungea într-un punct mort şi familia voia să afle ce se întâmplase cu cei dragi. Alteori erau contactaţi de Serviciul de Procuratură al Coroanei sau de către un avocat al apărării, atunci când se ştiau foarte puţine lucruri despre infracţiune.

Se cunoscuseră la o conferinţă. Augusta susţinuse o prezentare despre principalele motive din spatele traficului de carne vie. Jameson o abordase ulterior, glumind că nu existau persoane mai potrivite pentru a rezolva mistere decât un fost spion şi un psiholog specializat în criminalistică. Şase luni mai târziu aveau să lucreze împreună.

Făceau o echipă bună. Erau foarte diferiţi. Augusta ajunsese la concluzia că, în copilărie, Jameson fusese acel tip de băiat: genul popular, amuzant, cel mai bun din clasă la învăţătură şi căpitan al echipei de rugbi. Şi, chiar dacă nu-i fusese dat să cunoască un om mai dezordonat, Jameson emana încredere şi autoritate. În schimb, obsesia ei pentru ordine era dusă la extrem.

Închiriaseră un spaţiu în Russel Square, la subsolul unei firme de PR. Acolo îşi aveau sediul. Un spaţiu mic şi întunecos, dar discret.

Când ajunse acolo, Jameson era la biroul său. Părul îi crescuse cam mult şi câteva şuviţe îi intrau în ochi. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă şi, ca de obicei, nu purta cravată. Lângă el stătea o adolescentă îmbrăcată cu o pereche de blugi rupţi, prespălaţi, mulaţi pe corp şi cu un pulover simplu, gri. Părul castaniu îi era strâns într-o coadă de cal la baza gâtului.

— Jane, începu Jameson să facă prezentările, ea este Augusta.

Bloom îşi lăsă geanta pe jos şi se aşeză în spatele biroului ei.

— Deseori, când mama ei e plecată în străinătate, Jane stă cu sora mea Claire. Lana e înrolată în armată. O ştiu de când era de-o şchioapă. De-a lungul timpului am făcut multe grătare reuşite, ca să nu mai vorbim de serile în care ne uitam la filme. Nu-i aşa? Neoficial, ea e cea de-a treia nepoată a mea.

Fata îi zâmbi cald.

— Jane, îi povesteşti şi Augustei ce mi-ai povestit mie?

În ciuda faptului că avea ochii roşii de plâns, vocea fetei era puternică.

— Poliţiştii mi-au zis că a plecat pe cont propriu şi că ei nu pot face nimic. Chiar dacă le-am spus că nu se leagă ceva.

— Poliţiştilor, adăugă Jameson.

— E vorba de mama ta? întrebă Bloom.

Jane încuviinţă.

— Mi-au spus că se va întoarce acasă când se va simţi pregătită, dar nu se simţea deloc bine, continuă Jane mutându-şi privirea de la Jameson la Bloom. Suferă de tulburarea de stres posttraumatic. A fost într-o misiune în Afganistan şi de atunci nu-i este deloc bine. A lipsit multe nopţi de acasă, dar mereu se întorcea a doua zi.

— De cât timp lipseşte? întrebă Jameson.

— Câţi ani ai? întrebă Bloom în acelaşi timp.

— 16, răspunse Jane.

— Tatăl tău unde este? o întrebă în continuare Bloom.

— Nu am tată.

Bloom îşi îndreptă privirea spre Jameson.

— De cât timp lipseşte? repetă Jameson întrebarea.

— De mai bine de o săptămână. A plecat cu toate economiile, nu mi-a lăsat bani nici de mâncare, nici de chirie. Am întrebat pe toată lumea, nimeni nu ştie nimic de ea.

— Niciun telefon, niciun e-mail, nimic pe reţelele de socializare? se interesă Jameson.

Jane dădu din cap că nu.

— Nimeni nu vrea să mă ajute, oftă cu ochii pironiţi asupra lui Jameson. Dar Claire a spus că tu m-ai putea ajuta.

Privindu-l pe Jameson încuviinţând, Bloom simţi o urmă de îngrijorare. Ştia că pentru el cazul era important, având în vedere că până atunci nu-i mai ceruse niciodată o favoare. Dar ştia foarte bine că anchetele în care era implicată familia sau prietenii presupuneau multe pericole.

— Spuneai că mama ta e înrolată în armată.

Jane încuviinţă.

— Asta înseamnă că te vor ajuta… în cele din urmă.

Bloom ştia că armata ar fi procedat conform protocolului doar când Lana ar fi trebuit să se întoarcă la muncă.

— Dar dacă mama ta are obiceiul să dispară de acasă, poate nu s-a întâmplat nimic grav.

— Nu am ajuns încă la partea ciudată, continuă Jane cotrobăind prin geanta pe care o ţinea în braţe.

Uitându-se la Jameson, Bloom ridică din sprâncene. Jane găsi ce căuta şi îi întinse lui Bloom un teanc de hârtii.

— Sunt mai multe cazuri similare. Am întrebat online dacă a mai dispărut cineva în aceste circumstanţe şi am fost contactată de patru persoane.

— Săptămânal sute de persoane sunt date dispărute, interveni Bloom cu voce caldă.

Jane o îndemnă să se uite peste hârtii. Bloom se întinse după ele şi apoi le împrăştie pe birou. Fiecare hârtie conţinea o listă cu adrese de e-mail.

— O femeie însărcinată din Leeds al cărei soţ şi-a abandonat maşina pe marginea drumului şi de atunci nu mai ştie nimic de el. Un bărbat din Bristol care spune că soţia lui…

— Ce au în comun toate aceste persoane? întrebă Bloom adresându-i-se lui Jameson.

Jane se încruntă.

— Vrea să spună că povestea e cu atât mai ciudată, cu cât persoanele dispărute nu aveau nimic în comun şi toate au dispărut în circumstanţe stranii.

— Toţi au dispărut de ziua lor, completă Jane, ca şi cum asta ar fi fost cheia misterului.

— Bine, spuse Bloom accentuând ultima silabă a cuvântului.

Încerca să fie drăguţă.

— Arată-i cartonaşul, o îndemnă Jameson.

Ochii îi erau plini de încredere. Credea că asta era cheia care urma să îi conducă la rezolvarea cazului.

Jane îi întinse un plic alb.

— Înainte să dispară, toţi au primit un astfel de plic. Uite, îi atrase atenţia Jane în timp ce Bloom întoarse plicul şi citi scrisul argintiu de pe spate, îi este adresat mamei. Şi toate plicurile conţin acelaşi lucru.

— „La mulţi ani cu ocazia primei tale aniversări. Jocul acesta e cadoul tău. Ai curajul să-l joci?” Întoarse cartonaşul pe toate părţile, dar asta era tot. Plicul mai conţinea şi altceva?

Jane negă fără să scoată un cuvânt.

— Şi spui că toţi au primit un astfel de cartonaş? întrebă Bloom, apucându-se să răsfoiască hârtiile de la Jane.

— Tipul din Leeds avea cartonaşul în maşină. Poliţiştii i-au spus logodnicei lui că l-au găsit pe scaunul din dreapta.

— Ciudat, nu-i aşa? interveni Jameson.

— Poliţiştilor le-ai arătat cartonaşul? continuă Bloom să-i pună întrebări.

Jane încuviinţă.

— Şi mi-au spus că e o dovadă în plus că au plecat de bunăvoie şi că sunt adulţi în toată firea care pot face ce vor ei.

— Poate că văzând cuvântul „joc”, nu i-au dat importanţă, analiză Bloom situaţia.

— Ai mai auzit vreodată aşa ceva? o întrebă Jameson.

Era o întrebare de formă. Jameson cunoştea toate detaliile cazurilor la care lucraseră. Sub claia de păr zăcea o inteligenţă sclipitoare. Jameson era capabil să analizeze situaţia din toate unghiurile şi reuşea să descurce iţele cazurilor încurcate ca nimeni altul. Nici nu-i trecuse vreodată prin cap să lucreze cu altcineva.

— Şi ce o fi vrând să însemne „prima aniversare”?

Bloom puse cartonaşul la loc în plic.

— Dacă am şti răspunsul la această întrebare, cazul ar fi elucidat.

După plecarea lui Jane, o invită pe Bloom la un *latte* la o cafenea Costa.

— Deci, ce părere ai? întrebă Jameson după ce o trimise pe Jane la o cafenea Costa după un *latte.* Lana a fost dintotdeauna o figură. Aeriană, genul de persoană oarecum absentă. Claire şi-a făcut mereu griji pentru Jane. Războiul a afectat-o pe Lana şi acum Jane este cea care plăteşte preţul traumei. Aşa cum se întâmplă cu toţi copiii militarilor.

Jameson nu fusese deloc subtil şi Bloom era conştientă de turnura pe care o luase discuţia, de la povestea cu adolescenta amărâtă la o discuţie despre copiii militarilor care aveau nevoie de ajutor. Cu toate acestea, nu spuse nimic.

— Ştiu la ce te gândeşti. Avem prea multe de făcut acum. Nu ne permitem să luăm un caz pro bono. Dar e vorba de o prietenă. Ştii foarte bine de ce am venit să lucrez cu tine. Am vrut să… să mă simt mai împăcat cu mine însumi… să-mi ajut semenii sau ceva de genul ăsta. Şi ce rost mai au toate dacă nu pot să-mi ajut o prietenă?

Bloom oftă. Înainte de a lua o decizie voia să analizeze situaţia, să privească problema din toate unghiurile, să cântărească pericolele. De cele mai multe ori pentru a rezolva un caz trebuia să intre cu bocancii în vieţile oamenilor, să le afle secretele, să le descifreze comportamentul şi să le descopere intenţiile. Cum avea să afecteze ancheta relaţia lui Jameson şi a lui Claire cu această Lana?

— Ce vom face cu celelalte cazuri cât ne ocupăm de cazul prietenei tale?

— Ne vom descurca noi cumva.

— Ce vor spune clienţii când nu vom respecta termenul-limită?

— Ne vom face treaba la timp. Vom găsi noi o soluţie.

— Chiar crezi că e o idee bună să ne băgăm nasul în viaţa prietenei tale?

— Lana nu e prietena mea. Noi doar ajutăm o adolescentă vulnerabilă să-şi găsească mama.

— O mamă iresponsabilă care poate foarte bine să-şi ia tălpăşiţa din nou.

Jameson îşi sprijini mâinile pe picioare şi studiind-o atent pe Bloom adăugă:

— Povestea te-a intrigat, nu-i aşa? Ţi-am citit asta pe faţă. O provocare a dus la dispariţia a cinci oameni. Nu e vorba doar de capriciul unei mame neglijente. E vorba de ceva mai mult decât atât.

Jameson nu avea de gând să accepte un răspuns negativ. Şi Augusta nu putea nega: toată povestea îi trezise interesul.

— Vorbeşte tu cu rudele celorlalţi şi află dacă nu cumva Jane a auzit doar ce a vrut ea, din ce i s-a spus. Eu voi vorbi cu Jane.

— Ca să-i spui că o vom ajuta?

— Nu.

— Augusta…

— Nu, Marcus, încă nu trebuie să ştie asta. Nu până când nu suntem siguri că într-adevăr o putem ajuta. Nu facem ceea ce facem pentru a da oamenilor iluzii deşarte.

6

„Cine naiba se cred? Cum au putut să o manipuleze aşa? Pe ea! Ar face bine să aibă grijă! Idioţi! Idioţi ordinari!”

Seraphine mergea apăsat pe gresia rece din baia secţiei de poliţie. Da, îl înjunghiase pe îngrijitor în gât cu un creion. Da, îi nimerise o arteră. Dar individul era un pervers ordinar. Şi-o meritase.

Dar acum javra aia de poliţistă voia să ştie dacă Seraphine intenţionase să nimerească artera.

— „Ştii unde se află artera carotidă?” imită ea în batjocură vocea piţigăiată a ofiţerului Watkins. „Ai lovit cu intenţia de a secţiona artera carotidă? Ai vrut să-l omori pe domnul Shaw?”

— „Da, repetă ea în oglinda, am învăţat la biologie unde se află artera carotidă.”

Încercau să o prindă pe picior greşit. O credeau proastă? De ce le-ar fi spus adevărul? Idioţi. Erau complet idioţi.

Seraphine strânse din ochi până ce în colţul ochilor apărură câteva lacrimi. Îşi privi reflexia în oglindă în timp ce repeta ce avea să spună.

— „Nu, nu am intenţionat să-l ucid… Nu, bineînţeles că nu am vrut să-l ucid.”

Îşi amintea de vocea sugrumată a Claudiei din timpul atacului şi încercă să folosească aceeaşi tonalitate.

„Nu, nu am intenţionat să-l ucid…”

— „Mi-a ieşit perfect”, îşi spuse ea, întorcându-se în sala de interogatoriu ca să bată fierul cât era cald.

7

— Alo? spuse Bloom cu telefonul lipit de ureche.

Se întinse să dea radioul din bucătărie mai încet.

Fără obişnuita introducere, Jameson intră în pâine:

— Aşadar, se pare că trei dintre cele patru cazuri de dispariţie sunt veridice. În ultimele trei luni cu toţii au primit de ziua lor un cartonaş cu acel joc. Faye Graham a fost prima victimă. Mamă a doi copii, Faye a împlinit 42 de ani pe data de 5 ianuarie. Apoi a urmat Grayson Taylor, student la ştiinţe politice care, pe 10 februarie, a împlinit 22 de ani. Ultimul a fost Stuart Rose-Butler, care urma să devină tată şi care şi-a abandonat maşina pe marginea drumului. El a împlinit 29 de ani pe 24 februarie.

— Aniversarea Lanei a fost acum o săptămână?

— Da, pe 29 martie.

— Care e numele ei de familie?

— Reid, scris cu „e" şi cu „i".

Bloom notă numele complet şi data naşterii.

— Ce ştii despre a cincea persoană?

— Se pare că a fost o pistă falsă. O fată pe nume Sara James a luat legătura cu Jane pe Facebook şi i-a spus că şi mama ei a dispărut. Dar nu a oferit alte detalii faţă de cele oferite de Jane în mesajul ei.

— Ce mesaj?

— Jane a întrebat dacă a mai dispărut cineva după ce a primit o felicitare albă cu un mesaj prin care erau invitaţi să participe la un joc.

— Splendid, oftă Bloom, trăgând un scaun şi aşezându-se.

— Ştiu, dar e tânără şi asta fac tinerii din ziua de azi: îşi povestesc viaţa pe reţelele de socializare. M-am gândit că poate fi vorba de o înşelătorie, aşa că am verificat, şi într-adevăr e-mailul a fost trimis de pe un calculator dintr-o clădire de birouri din Swindon. Am verificat şi nimeni de acolo nu cunoaşte o Sara James.

— Să fie vorba de cineva avid de dramă sau de un pedofil care se foloseşte de situaţie ca să racoleze un minor?

— Ceva de genul ăsta. Voi cerceta mai îndeaproape. Dar deocamdată avem de-a face cu 4 cazuri de dispariţie. Pentru Faye şi Grayson care lipsesc deja de o lună, respectiv două, s-ar putea să fie deja prea târziu. Dar de la dispariţia Lanei şi a lui Stuart au trecut doar câteva săptămâni.

— Chiar şi câteva săptămâni e mult. Poliţiştii cu care ai vorbit au descoperit ceva?

— Nu, nimic.

— Au părut interesaţi când le-ai spus ca este posibil să existe mai multe victime?

— Mi-au spus să-i ţin la curent.

— Cu siguranţă.

— Ascultă, ştiu că eşti îngrijorată că ne vom neglija clienţii. Dar m-am uitat în agendă şi suntem în grafic cu toate termenele-limită. Următoarea înfăţişare în instanţă este peste două săptămâni şi am vorbit şi cu avocaţii, şi cu cei care au investigat cazul şi termenul de judecată nu a fost urgentat.

— Şi cu tinerii delincvenţi cum rămâne?

— Întâlnirile sunt joi şi vineri după-amiază, nu?

Bloom bolborosi un „da”. Pentru ea, şedinţele cu minorii erau importante, şi Jameson ştia acest lucru.

— Vom găsi o soluţie. O săptămână, atât îţi cer. Cât să vedem dacă reuşim să-i dăm de cap. Voi achita eu toate cheltuielile.

— Nu e nevoie să faci asta. Avem suficiente fonduri.

— Deci accepţi? Pot să aranjez o întâlnire cu logodnica lui Stuart? E director financiar la aeroportul Leeds Bradford. De asemenea, e însărcinată în 38 de săptămâni.

Bloom zâmbea. Jameson ştia mereu cum să o facă să cedeze.

— Bine, fie. Trebuie să stăm din nou de vorbă cu Jane şi să aflăm tot ce e de aflat.

— E ca şi rezolvat, spuse Jameson închizând telefonul.

Bloom porni din nou radioul pe postul Radio 4. Spera să-l prindă pe Ian Rankin vorbind despre moartea lui Colin Dexter, creatorul serialului *Inspector Morse.* În copilărie, îi plăcea să se uite la Morse împreună cu tatăl ei. Se luau la întrecere şi încercau să ghicească făptaşul, iar apoi tatăl ei intra în rolul avocatului şi îi vorbea despre punctele slabe ale cazului. De la el moştenise fascinaţia pentru minţile criminale.

Puse la încălzit supa de broccoli şi brânză Stilton pe care o preparase duminică şi tăie câteva felii de pâine integrală făcută în casă. Se aşeză la masă exact când genericul compus de Barrington Pheloung răsună în cameră. Odată cu primele note ale melodiei simţi cum o cuprinde melancolia. Şi-ar fi dorit să mai poată sta pe canapeaua tatălui ei măcar o dată. Încă o după-amiază împreună, atât îşi dorea.

8

Puzzle-uri pe jumătate făcute şi jucării de pluş erau împrăştiate pe veranda lui Claire. Bloom le privea pe cele două fetiţe cum alergau în jurul mesei de bucătărie, chiuind de fericire. Claire le spunea întruna să facă linişte. Avea unul dintre acele aparate la modă de făcut cafea şi pregătea o cafea cu spumă de lapte în timp ce îi povestea lui Jameson despre noul loc de muncă al soţului ei. Bloom privea fascinată interacţiunea dintre cei doi. Era unicul copil al unui cuplu de intelectuali, aşa că umorul şi tachinarea nu făcuseră parte din copilăria ei, iar replicile sarcastice şi chicotelile copiilor i se păreau pe cât de fascinante, pe atât de nefamiliare.

— Îmi pare rău, Augusta. O să le duc pe gălăgioasele astea în parc ca tu să ai parte de puţină linişte şi pace, spuse Claire. Pe bune, dragelor! Nu puteţi să faceţi linişte nici măcar un minut? Îmi daţi dureri de cap.

Pentru moment fetele tăcură, dar continuară să dea ture prin bucătărie.

— Jane nu a fost în apele ei în ultimul timp, îi spuse ea fratelui ei.

Jane încă nu apăruse, deşi Claire o strigase de la parter atunci când Jameson şi Bloom ajunseseră. Dar asta se întâmplase cu 15 minute în urmă.

Jameson îşi puse cana cu cappuccino vizavi de locul în care stătea Bloom, iar apoi se întoarse cu o cană cu ceai pentru ea.

— Cum adică?

Cu privirea aţintită asupra scărilor, Claire le spuse în şoaptă:

— Se culcă târziu, se trezeşte târziu, nu mănâncă.

— Îmi pare că te descrii pe tine în adolescenţă, o tachină Jameson luând o gură de cafea.

Spuma îi lăsă pe buză o mustaţă albă pe care o şterse cu limba.

— Da, pentru că tu ai fost copilul perfect, i-o întoarse Claire fratelui ei, înainte de a-i zâmbi lui

Bloom. Ce crezi că se întâmplă? Oare Lana e în pericol sau are doar o rătăcire de moment?

Claire se răsuci în scaun:

— Fetelor!

— Ne pare rău, mamă! spuseră ele în cor.

— Surioară, avem de-a face cu ceva foarte ciudat, spuse Jameson luând o gură din cafeaua pe jumătate terminată. Celelalte persoane care au primit felicitarea sunt date dispărute de săptămâni bune, în timp ce prima persoană care a primit invitaţia la joc nu a mai venit acasă de două luni.

— Ce crezi că s-a întâmplat? o întrebă Bloom. E genul de lucru pe care l-ar face Lana?

Claire continuă să vorbească încet.

— Ultima perioadă a fost grea pentru Lana. După episodul Afganistan nu a mai fost la fel. De atunci a mai fost în câteva misiuni, de data asta cu maşina, dar nu e uşor. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, dar a marcat-o.

— Crezi că poate a vrut să scape de aici? se interesă Bloom.

— Nu ar părăsi-o pe Jane. E o mamă bună.

Auzind asta, Jameson se înfurie:

— Ce tot spui acolo, Claire? Mereu te plângi că e o mamă execrabilă.

Claire scutură din cap, îşi îndreptă privirea spre hol şi, cu dinţii încleştaţi, spuse:

— Nu şi când cineva mă poate auzi.

Jameson îşi domoli tonul vocii înainte de a adăuga:

— Bine, dar nu ne va fi de niciun ajutor dacă nu ne spui ce s-a întâmplat. Trebuie să ştim exact ce s-a întâmplat cu Lana.

— Bine, fie, cedă Claire.

Continuând să vorbească în şoaptă, se întoarse spre Bloom:

— E o plăcere să fii în preajma Lanei, dar e o persoană extrem de fragilă. Nu poţi avea încredere în ea că va plăti facturile sau că va face cumpărăturile. Şi asta nu e doar de când cu

tulburarea de stres posttraumatic. E aşa de când o ştiu eu.

— De cât timp vă cunoaşteţi?

— De aproape 10 ani. La puţin timp după ce eu şi Dan ne-am mutat aici, ea şi Jane s-au mutat la numărul 17. Casa e împărţită în apartamente.

Claire îşi îndreptă privirea spre hol:

— Mititica a trecut prin multe. Cu atâtea episoade de beţie şi perioade de absenţă e un miracol că Jane nu a luat-o şi ea pe căi greşite.

— E norocoasă să vă aibă pe tine şi pe Sue, o încurajă Jameson.

Zâmbind, Claire continuă.

— Sue locuieşte peste drum, îi explică ea lui Bloom. Avem amândouă grijă de Jane, dar în ultima vreme mai mult eu şi Dan ne-am ocupat de ea. Sue şi Mark trec printr-un divorţ.

— S-a întâmplat recent ceva care să te facă să crezi că starea Lanei s-a înrăutăţit?

Claire se încruntă, dar scutură din cap:

— Dacă stau bine să mă gândesc, am crezut chiar că se simte mai bine.

Bloom ştia că, în general, cei care suferă de depresie par să se simtă mai bine cu câteva zile sau săptămâni înainte de a se sinucide.

— Povesteşte-i Augustei despre acel bărbat, îşi îndemnă Jameson sora.

Jane apăru în prag.

— Bună dimineaţa, somnoroaso, o întâmpină Claire. Vrei o cană cu ceai?

Jane încuviinţă. Depusese un minimum de efort şi se îmbrăcase. Părul îi cădea neglijent în jurul feţei, iar colanţii şi bluza cu mânecă lungă pe care le purta semănau izbitor cu o pijama.

— Ce faci, sportivo? o întrebă Jameson.

Îi răspunse cu un zâmbet timid.

— Marcus îţi va spune restul poveştii, anunţă Claire conducându-i pe copii în hol.

Îmbrăcaţi şi încălţaţi, o luară spre parc.

Jameson îşi concentră atenţia asupra lui Jane:

— Vreau să ne spui tot ce ştii despre mama ta. Trebuie să fii foarte sinceră şi trebuie să ne dai toate detaliile. De acord?

Vocea lui era calmă şi caldă. Se vedea cu ochiul liber cât de mult ţinea la Jane.

Jane se aşeză pe scaun cu picioarele sub ea şi încuviinţă.

— De unde să încep? întrebă cu voce somnoroasă.

— Povesteşte-ne cum e mama ta.

Privind în zare, Jane începu să vorbească:

— Mama a luat-o puţin razna, e chiar nebună uneori. Dar…

Jameson aşteptă să termine ce avea de spus. Jane se uita când la unul, când la altul.

— Îşi dă toată silinţa. Tata a lăsat-o fără nimic. A trebuit să se descurce singură de la 21 de ani. Mamă singură, fără niciun venit.

Majoritatea adolescenţilor de vârsta ei îi credeau moşi pe cei de 21 de ani, de aceea Bloom credea că acelea ar fi putut fi cuvintele Lanei, şi nu ceea ce gândea Jane.

— Şi-a găsit un loc de muncă în cadrul armatei. O muncă de birou. Dar s-a descurcat atât de bine la teste şi au plăcut-o atât de mult încât s-a înrolat, continuă Jane să povestească. De atunci a fost mai mult plecată şi eu am rămas în grija lui Claire şi a lui Sue. De fiecare dată când venea acasă eram atât de entuziasmată că o văd… dar ea era mereu cu gândul în altă parte. Nu făcea decât să doarmă sau să iasă în oraş.

— Pare complicat, interveni Jameson.

— Încerc să am grijă de ea şi de casă, suspină Jane cu privirea la cana de ceai.

— Sunt sigur de asta, o linişti Jameson zâmbind. Tatăl tău a încercat vreodată să ia legătura cu tine sau cu mama ta?

Acest aspect urma să fie o pistă importantă într-o viitoare anchetă a poliţiei.

Jane scutură din cap:

— Mama s-a asigurat că el nu ne va găsi niciodată. Fura bani de la mama ca să-şi cumpere droguri. Odată, când eram mică, mama m-a lăsat cu el acasă şi când s-a întors m-a găsit cu o vânătaie pe faţă. Atunci a jurat că nu-l va mai lăsa niciodată să-mi facă rău.

— Aşadar el a plecat? Sau ea l-a dat afară din casă? întrebă Bloom.

Jane se încruntă, apoi dădu din cap. Bloom luă pixul şi notă în agendă: „Tatăl a plecat de acasă sau a fost dat afară?"

— Cum se simţea mama ta înainte de dispariţie? Era în concediu medical? continuă Jameson să-i pună întrebări.

— Da, pentru că simptomele sindromului de stres posttraumatic se agravaseră.

— Lua vreun tratament pentru asta? încercă Bloom să afle.

— Nu cred, scutură ea din cap.

— Şi totuşi era în concediu medical? întrebă Jameson uimit.

Bloom îşi notă în agendă: „Concediu medical fără tratament?"

— Cum se simţea? insistă Jameson.

— Era bine. Bea mereu şi era toată ziua la calculator, dar era într-o dispoziţie bună. Voia să mergem la ceai de ziua ei. Ar fi fost frumos, dar apoi…

Jane vorbea ca un adult. Bloom se întreba cât va mai trece până când Jane avea să plece şi ea de acasă. Copiii care trebuie să aibă grijă de un părinte alcoolic sau dependent de droguri pleacă de acasă cu prima ocazie, fără să privească în urmă.

— Ştii să fi supărat pe cineva? întrebă Bloom.

— Nu mai mult decât de obicei. Ştii cum e mama, se întoarse ea către Jameson.

Felul în care ridică din sprâncene şi zâmbetul care îi apăru pe chip erau confirmarea că Jameson îi cunoştea prea bine ieşirile. Jane avea aceeaşi expresie pe chip. Aveau micul lor moment.

Întorcându-se spre Bloom, Jane continuă:

— Niciodată nu a dat înapoi când a fost vorba de un conflict.

— Niciodată, confirmă Jameson.

Bloom se întreba câte conflicte se iscaseră de-a lungul timpului între Claire, şi implicit Jameson, şi Lana.

— Părea îngrijorată de disputa cu cineva? insistă Bloom. Speriată?

— Nu cred că am văzut-o vreodată speriată. Dacă îi spuneam că sunt îngrijorată de ceva îmi spunea să termin cu prostiile. „Ce motiv ai avea să-ţi fie frică?”

„Destule motive”, se gândi Bloom. Uneori cei care nu simt frica sunt cei mai înfricoşători.

9

Stimată doamnă Bloom,

În această dimineaţă, ofiţer Watkins ne-a făcut o vizită şi am primit vestea că Darren Shaw este în viaţă. Starea lui este gravă, dar stabilă. Ofiţer Watkins mi-a spus că este o veste importantă pentru mine. Dar apoi am primit un telefon de la şcoală. Mi s-a spus că sunt exmatriculată şi că nu voi mai putea merge în excursiile viitoare. I-am spus mamei cât de importantă este şcoala pentru mine şi cât de mult iubesc orele de desen. Chiar acum îl sună pe director ca să-l convingă să mă lase să merg cu clasa. Claudia are voie, nu văd de ce n-aş avea şi eu voie. Nu e ca şi cum nu aş putea să recuperez. Aş reuşi probabil să lipsesc un semestru întreg şi tot să trec examenele.

Nu sunt sigură că directorul sau poliţia cunosc înţelesul cuvântului „dreptate”. Sincer vorbind, vina îi aparţine în totalitate îngrijitorului. Nu l-am pus eu să ne urmărească în sala de sport şi să se comporte ca un pervers. De ce ar trebui să fiu eu pedepsită şi de ce să sufere părinţii mei, care nu au absolut nicio vină?

Cred că aş putea să încep o cercetare legată de erorile judiciare. O să vă anunţ dacă găsesc ceva relevant pentru activitatea dumneavoastră.

Seraphine

10

Jameson puse pe masă două căni cu ceai. Se aflau în Peterborough în drumul lor spre întâlnirea cu Libby Goodman, în Leeds. Urmau să o întâlnească pe logodnica lui Stuart Rose-Butler peste aproximativ o oră.

Bloom scoase capacul cănii ei.

— Ahh, spuse Jameson răsucindu-i cana. Cred că asta e cana mea.

Bloom se uită la cana pe care scria „Ce să fac? Sunt fierbinte”, apoi răsuci şi cealaltă cană.

— Pe amândouă scrie acelaşi lucru.

— Ce dezamăgire, oftă Jameson.

Bloom gesticulă cu dispreţ. Privind pe fereastră la peisajul pitoresc din Cambridgeshire, luă o gură de ceai şi întrebă:

— Ce ar trebui să mai ştiu despre Lana?

— Aşa cum ţi-am povestit, nu o cunosc foarte bine, spuse Jameson în timp ce-şi turnă trei capsule de lapte în ceai. Am petrecut destul timp cu Jane, pentru că, fiind mereu la Claire acasă, lua parte la mesele de duminică în familie şi la câte şi mai câte. Dar pe Lana am văzut-o doar de câteva ori. Din ce-mi povesteşte Claire…

Jameson oftă dând din cap.

— Din ce am auzit, face numai probleme. Claire a văzut cum Lana l-a sedus pe bărbatul lui Sue. E ca şi cum ar fi încercat să-l prindă în mrejele ei pe Dan. Dar sunt sigur că nu ar încerca să facă asta, pentru că uneori Claire poate fi înfricoşătoare. Dar Sue e o femeie drăguţă şi blândă.

— Din cauza ei divorţează Sue şi Mark?

— Evident. Şi Mark nu a fost primul bărbat însurat cu care s-a încurcat Lana. Claire e de părere că Lana se hrăneşte cu puterea pe care i-o dă gândul că poate avea orice bărbat îşi doreşte. Şi după, îi părăseşte repede. Pe Mark l-a vrăjit luni bune şi după ce s-a culcat cu el i-a dat papucii.

— Cu tine nu şi-a încercat norocul?

— De ce ar face asta? Eu nu reprezint o miză pentru că nu sunt însurat.

Bloom digera noile informaţii. Era clar că Lana era o persoană competitivă. Altfel nu i s-ar fi părut atât de palpitant să seducă bărbatul altei femei. Multora le place aventura, dar puţini sunt dispuşi să renunţe la tot pentru un joc ciudat.

— Ce motiv ar avea Lana să intre în acest joc? Trebuie să descoperim ce stă în spatele acestor dispariţii. Trebuie să înţelegem de ce au dispărut victimele.

— Poate că nu a avut de ales.

Jameson îşi desfăcu pachetul de biscuiţi şi îi oferi unul şi lui Bloom, dar ea îl refuză.

— Aşa e. Oare au acceptat de bunăvoie, pentru că s-au simţit atraşi de idee, sau…

— Sau au fost forţaţi să intre în joc. Poate au fost şantajaţi.

— Sau poate că au fost răpiţi. Poate că felicitarea cu „la mulţi ani” e doar o carte de vizită şi de fapt nu a existat niciun joc.

— Vreun psihopat în căutare de atenţie?

Bloom îşi notă ceva în agendă.

— Cu ce vom avea de-a face dacă au acceptat de bunăvoie să participe la joc? Toţi participanţii sunt probabil foarte competitivi şi extrem de impulsivi. Jane ne-a spus că mama ei nu joacă jocuri video, dar poate că se înşală. E posibil ca totul să fi fost făcut special pentru împătimiţii jocurilor pe calculator.

— Vrei să spui că e posibil să fi avut nevoie de o parolă pentru a se conecta?

— Sau poate că au accesat anumite site-uri. Ai auzit de jocul Balena Albastră din Rusia?

Privirea lui Jameson se întunecă brusc.

— Doar nu crezi că e ceva asemănător? Doar nu crezi că ademenesc copiii nefericiţi pe care îi forţează apoi să comită suicid?

— Sper să nu fie vorba de aşa ceva. Dar faptul că Lana suferea de tulburarea de stres posttraumatic o face să fie candidatul ideal pentru un astfel de joc.

Rămâne să aflăm dacă şi Stuart suferea de depresie şi era la fel de vulnerabil. Trebuie de asemenea să aflăm dacă are obiceiul să dispară cu zilele de acasă, fără să dea vreun semn de viaţă. Sau dacă aceia care sunt în spatele jocului ar avea cu ce să-i forţeze mâna.

— Să fi intrat toţi în conflict cu persoana nepotrivită?

— Trebuie să ne dăm seama ce au în comun victimele.

Telefonul lui Bloom începu să bâzâie pe masă, iar ea se ridică şi se îndepărtă ca să răspundă. După cinci minute se întoarse la locul ei.

— M-a sunat ofiţerul care s-a ocupat de accidentul rutier al lui Stuart Rose-Butler.

— Cum ai dat de el?

— Am contactele mele, zâmbi Bloom. Mi-a spus că iniţial s-a crezut că e vorba de un caz de fugă de la locul accidentului. Dar două zile mai târziu au stat de vorbă cu Libby, cu câţiva colegi de la ASDA[1], unde Stuart se ocupa cu aşezarea produselor la raft, şi cu câţiva prieteni. Se pare că Stuart obişnuia să-şi schimbe des locul de muncă. Părinţii lui au murit când el era mic, iar Libby şi prietenii cu care au vorbit au spus că nu se ştiu de mult timp. Ofiţerul mi-a spus că au clasificat cazul ca fiind unul de dispariţie şi l-au trimis mai departe Serviciului pentru Investigaţii Criminale. Dar el este convins că Stuart a fugit speriat de gândul că avea să devină foarte curând tată.

— Pare un tip cu coloană vertebrală. Cum rămâne cu jocul?

— Aici lucrurile devin interesante. Unul dintre martori a declarat că l-a văzut pe celălalt şofer implicat în accident înmânându-i lui Stuart un cartonaş.

— Serios? Oare vreun martor l-ar putea recunoaşte pe tip?

— Probabil. Dar ceilalţi doi martori nu-şi aduc aminte să fi văzut aşa ceva. Până la sosirea

echipajului de poliţie cealaltă maşină nu mai era acolo, iar poliţiştii nu l-au căutat pe şofer.

— Au făcut o treabă impecabilă… spuse Jameson ironic, dând peste cap şi ultimele guri de ceai.

Libby Goodman locuia într-o căsuţă cochetă în Horsforth, la periferia oraşului Leeds. În faţa casei avea o grădiniţă plină de păpădii. Bloom bătu în uşa de lemn şi în prag apăru o femeie brunetă cu părul creţ. Se vedea că sarcina era avansată.

— Libby Goodman? Sunt Bloom, cea cu care ai vorbit la telefon. El este Marcus Jameson.

— Bună! Intraţi.

Libby traversă holul sprijinindu-şi pântecul cu o mână. Bloom şi Jameson se aşezară pe două scaune şi o lăsară pe ea să stea pe canapea. Preferau să o aibă între ei, astfel încât ea să îl poată privi doar pe cel cu care vorbeşte, în timp ce celălalt îi putea observa reacţiile.

— Libby, apreciem că ai vrut să stai de vorbă cu noi, spuse Jameson folosindu-şi farmecul din dotare.

Apoi îi povesti despre Jane şi despre Lana, despre legătura dintre el şi cele două şi despre motivul pentru care el împreună cu Bloom investigau dispariţia lui Stuart. O rugă apoi pe Libby să-i povestească exact ce se întâmplase în ziua dispariţiei lui Stuart.

Cei doi luaseră micul dejun, apoi Libby îi dăruise cadoul de ziua lui. După ce-l condusese la uşă, se apucase să strângă prin bucătărie. Apoi începuse să se pregătească pentru ziua de muncă şi plecase la serviciu. Era supărată pentru că Stuart uitase să-i ureze succes înainte de o prezentare importantă pe care urma să o aibă în acea zi. Poliţia bătuse la uşă la scurt timp după ce ieşise din duş, la aproximativ jumătate de oră de la plecarea lui Stuart. Când îi văzuse coborând din maşină şi punându-şi şepcile pe cap, îşi dăduse seama că nu avea să primească veşti bune.

Era convinsă că îi vor spune că Stuart murise. Aşa s-a simţit uşurată când a aflat despre ce era vorba.

— De atunci nu a mai dat niciun semn? interveni Jameson.

Cu ochii la Bloom, Libby scutură din cap.

— Am lăsat o grămadă de mesaje, dar degeaba. Pur şi simplu a dispărut de pe faţa pământului. Nimeni nu mai ştie nimic de el.

— E ceva neobişnuit pentru el să dispară aşa?

— Foarte neobişnuit.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, Libby, dar trebuie să te întreb. Totul era bine între tine şi Stuart? întrebă Bloom dregându-şi glasul.

— Da, eram bine.

— Stuart se simţea bine? Ai observat ceva neobişnuit sau diferit în comportamentul lui?

— Nu, nu m-ar fi părăsit, dacă asta vrei să afli. Le-am spus şi poliţiştilor şi repet. Eram bine.

— Dar se schimbase ceva în comportamentul lui? insistă Jameson.

— Nu. Nu am observat nimic neobişnuit. Stuart se simţea bine, oftă Libby.

Jameson încuviinţă şi continuă cu întrebările:

— Părea îngrijorat de ceva anume, sau se certase cu cineva?

— Nu.

— A mai plecat vreodată de acasă fără să spună nimic?

Libby scutură din cap.

— De cât timp sunteţi împreună?

— De aproape doi ani. Am început să ieşim împreună la puţin timp după ce m-am angajat la aeroport ca director financiar. Trebuie să recunosc că mă simţeam destul de singură. Colegii mei nu erau încântaţi că reuşise cineva atât de tânăr să obţină postul. Stuart lucra la cafenea şi era singura persoană care mă privea în ochi când vorbeam şi îmi zâmbea. Era un bărbat fermecător. Apoi a fost concediat şi am fost devastată. Dar trei zile mai târziu, când am ieşit de la serviciu, el mă aştepta la

maşină cu un buchet de flori. De atunci am rămas împreună.

— Îi admir stilul, zâmbi Jameson. Cum l-ai descrie pe Stuart? Ce fel de persoană e?

— Stuart e… e perfect. Cel puţin pentru mine. Nu vreau să spun că e, nu ştiu cum să zic, bărbatul perfect. Cu siguranţă nu e bărbatul perfect.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Era prima dată când o vedeau zâmbind, iar zâmbetul o transforma dintr-o femeie banală într-o femeie frumoasă.

— Eu am tendinţa să iau lucrurile prea în serios, iar el e exact opusul. Ne potrivim. El mă face să râd şi îmi arată că trebuie să mă mai relaxez din când în când. Îşi schimba des locul de muncă pentru că încă nu ştia ce vrea să facă. Dar ar putea să aibă orice meserie. E un bărbat deştept şi are foarte multă încredere în forţele proprii.

— Spuneai că a fost concediat de la cafeneaua din aeroport, rememora Bloom cele auzite.

— A fost doar o neînţelegere, spuse Libby, uitându-se în altă parte.

— Cum adică?

— L-au acuzat de ceva ce nu a făcut. Am clarificat totul, dar a spus că nu se poate întoarce acolo după felul în care s-au purtat. Şi nu-l învinovăţesc pentru asta.

— Ce fel de neînţelegere?

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. E irelevant pentru cazul de faţă.

Bloom şi Jameson se uitară unul la altul. Hotărâră din priviri că nu era cazul acum să forţeze nota.

— Înţeleg că Stuart e o persoană extrovertită, schimbă Jameson subiectul. Genul de bărbat relaxat, fermecător, cu stimă de sine şi inteligent.

— Sună de parcă îl laud, nu e aşa? Cred că până la urmă chiar asta fac, spuse Libby mângâindu-şi pântecul. Sper ca micuţul să-i semene şi să nu-mi moştenească maniile.

— Era încântat că va deveni tată?

Cu ambele mâini în jurul pântecului bombat, Libby spuse:

— Da, îşi înghiţi ea saliva. Cred că pentru voi, bărbaţii, e diferit. Nu sunteţi pe deplin conştienţi de ce vi se întâmplă până când nu ţineţi copilul în braţe. Dar era încântat de venirea pe lume a micuţului.

— E posibil să fi luat legătura cu nişte vechi prieteni şi să stea la ei? încercă Jameson să meargă pe o altă pistă.

— Spre deosebire de mine, el nu e prea priceput la a ţine legătura cu oamenii. Eu şi două dintre cele mai bune prietene ale mele ne cunoaştem de la grădiniţă. O altă dovadă a faptului că suntem poli opuşi. Dar chiar şi aşa, i-am sunat pe toţi cei la care m-am putut gândit. V-am spus deja că duc lucrurile la extrem.

— Nu văd nimic rău în asta, nu e aşa, Bloom?

Jameson nu căută să-i vadă reacţia, ci îşi concentră atenţia pe agenda pe care o avea în braţe.

— Ne-ai spus că Stuart *era* încântat de venirea pe lume a micuţului, interveni Bloom. Nu ai spus ca Stuart *este* încântat de venirea pe lume a micuţului.

Libby îşi dădu capul pe spate. Când privirile li se întâlniră din nou, Bloom văzu că avea lacrimi în colţul ochilor.

— Nu sunt proastă. Nu mai ştiu nimic de el de aproape o lună. De cât timp au poliţiştii nevoie pentru a lua în calcul varianta unei crime? De trei zile?

Jameson interveni prompt:

— Asta se întâmplă în cazurile de răpire, în special când sunt implicaţi copii sau persoane vulnerabile.

— Nu a luat niciun ban din casă. Nici haine. Paşaportul şi permisul de conducere sunt la locul lor. Nu şi-a folosit telefonul, nu a intrat pe reţelele de socializare, nu a trimis nimănui nicio amărâtă de vedere. E mort. Şi eu, şi voi ştim asta. Sunt mamă singură. Nici nu ştiu de ce mai stăm la poveşti. E prea târziu. Unde eraţi acum trei săptămâni?

Libby se ridică de pe canapea şi Bloom crezu că-i va ruga să plece. Dar nu. Se duse la fereastră şi

privirea i se pierdu în zare.

— Aşadar nu crezi o iotă din povestea cu jocul? o întrebă Jameson.

Libby se întoarse către el.

— I-ai povestit lui Jane Reid că Stuart a primit o felicitate similară celei primite de mama ei, Lana. O felicitare de „la mulţi ani” prin care era provocat să intre într-un joc.

— Poliţia mi-a spus de o astfel de felicitare, dar eu nu am văzut-o niciodată. Cred că e un soi de reclamă pentru un afurisit de joc video. Stuart era un mare împătimit al jocurilor.

— Îi plăceau jocurile pe calculator?

— Cu cât armele erau de calibru mai mare, cu atât îi plăceau mai mult. Până la urmă poate că e mai bine că nu o să fie prin preajmă să influenţeze negativ copilul.

— Doar o ultimă întrebare, Libby, şi apoi vom pleca şi te vom lăsa în pace, spuse Bloom. E posibil să fi suferit de depresie?

— Nu. De ce mi-aţi pune o asemenea întrebare? De ce toată lumea crede că a plecat de acasă pentru că nu era fericit? Nu era nefericit. Eram foarte bine.

Pe bancheta din spate a taxiului, Jameson analiza discuţia pe care tocmai o avuseseră cu Libby.

— Ai crezut-o? Când a spus că erau fericiţi.

— Tu nu crezi că a spus adevărul?

— Nu ştiu. Vreau să o cred. Pare a fi femeie de treabă şi într-o poveste cu final fericit, ei doi ar fi fost fericiţi, analiză Jameson situaţia, trecându-şi o mână prin păr. Dar…

— Crezi că a înflorit puţin realitatea?

— Augusta, ştiu că nu-ţi place intuiţia mea, dar ceva nu se leagă.

Bloom îi spuse şoferului să-i ducă la staţia de metrou din Leeds.

— Am ceva împotriva intuiţiei tale doar atunci când nu e fondată. Dar dacă ai cea mai mică bănuială, cred că merită să încercăm.

De partea cealaltă a munţilor Penini, Stuart Rose-Butler intra în holul proaspăt renovat al hotelului The Principal Hotel din Manchester. Hotelul de cinci stele devenise opţiunea favorită a oamenilor de afaceri care veneau în oraş. Se opri în mijlocul holului, în dreptul unei statui ce înfăţişa un cal în mărime naturală. Cu mâinile în buzunare, noul tatuaj îi era acoperit de mâneca tricoului Ted Baker pe care îl purta. Ceasul Breitling primit cadou de la Libby de ziua lui abia se zărea de sub manşetă. Tatuajul reprezenta un ceas abstract ce părea că se topeşte şi îi acoperea tot antebraţul. Tatuajul fusese cartea lui câştigătoare în runda precedentă. Acum ajunsese la nivelul 2. Era pe val.

Privea scările, aşteptând. Nu-i plăcea să aştepte, dar ştia că o alegere greşită l-ar fi putut costa jocul.

Douăzeci de minute mai târziu apăru o brunetă îmbrăcată într-un costum. Era slabă, nu tipul sportiv, ci uscăţivă. Era machiată din abundenţă, dar machiajul nu era deranjant. Sacoul negru părea scump. Nu avea niciun inel pe deget. După ce o analiză din priviri, Stuart ajunse la concluzia că femeia în jur de 40 de ani care cobora scările nu mai avusese parte de acţiune în dormitor de ceva timp.

Mergând spre recepţie, tocul drept îi alunecă pe gresia lustruită şi se împiedică. Reuşi să se redreseze repede, prefăcându-se că nimic nu se întâmplase. Privi în stânga şi în dreapta ca să se asigure că nu observase nimeni micul ei accident. Şi atunci îl zări pe bărbatul care stătea perfect nemişcat şi o privea cu mâinile în buzunare.

Stuart zâmbi. Nu-i trebuia mai mult de un zâmbet ca să atragă atenţia unei femei. Totul depindea numai de el.

11

— Bună, Seraphine. Ce mai faci?

Ca de obicei, doamna Bloom stătea cu spatele drept, cu genunchii lipiţi, iar mâinile i se odihneau în poală.

Seraphine luă loc pe scaun şi încercă să adopte şi ea aceeaşi postură: spatele drept, picioarele lipite, jurnalul în poală. În camera mică erau doar cele două scaune, o măsuţă între ele pe care stăteau o carafă cu apă şi un pachet cu şerveţele, şi un dulăpior mic cu două sertare.

— Am început să scriu în jurnal, aşa cum m-aţi sfătuit, se lăudă Seraphine cu cartea în mână.

— Nu vreau să văd ce ai scris, spuse Bloom. Îmi poţi povesti ce ai scris acolo, dar jurnalul este doar al tău. În afară de tine, nimeni nu trebuie să-l citească.

— De ce?

— În felul ăsta vei fi complet onestă cu tot ce scrii acolo. Când ne gândim că altcineva va citi ce scriem avem tendinţa să nu ne dăm frâu liber gândurilor. Dacă vrem ca jurnalul să fie folositor, trebuie să fii foarte sinceră cu tot ce scrii.

Seraphine puse jurnalul la loc pe genunchi. Asta schimba datele problemei. Plănuise să folosească jurnalul ca să-i arate doamnei Bloom că era un copil absolut normal. Dar dacă femeia asta nu voia să-l citească… atunci nu mai avea niciun rost.

— Te-ai mai gândit la episodul cu domnul Shaw? Sau la discuţia pe care ai avut-o cu poliţiştii?

Seraphine ridică din umeri. Era convinsă că poliţia era de părere că fusese vorba de legitimă apărare. Nu avea rost să ia povestea de la capăt.

— Sunt sigură că ai auzit că starea domnului Shaw se îmbunătăţeşte. Nu-i aşa? Cum te-ai simţit la aflarea veştii?

— M-am simţit uşurată, evident.

Seraphine ştia că trebuie să se arate uşurată.

— Nu am vrut să-i fac rău.

Doamna Bloom nu spuse nimic. O privea pe Seraphine cu o expresie care nu trăda nimic. Seraphine nu reuşea să-şi dea seama la ce se gândea Bloom.

— Poliţiştii spun că acest lucru îmi uşurează situaţia.

— Sigur că da. Dacă victima nu decedează, nu mai putem vorbi de crimă, ci de tentativă de omor, iar omuciderea devine vătămare corporală gravă.

— Dar eu doar am acţionat în legitimă apărare. E un pervers care a vrut să ne facă rău.

— Şi exact asta faci acum: te aperi.

— Nu mă credeţi?

— Cred că ai acţionat extrem de calm într-o situaţie-limită. Mi-am notat aici că ai descris incidentul într-un mod foarte clinic; fără drame sau urmă de emoţie. Dar îmi dau seama că nu-ţi place deloc când cineva insinuează că domnul Shaw ar fi victima.

— Asta pentru că eu sunt victima în toată povestea asta. Eu.

Seraphine se foi în scaun şi privi în zare.

— Să zică mersi că nu s-a ales cu ceva mai grav.

— Foarte interesant ce spui.

Uneori oamenii se legau de anumite cuvinte sau de anumite propoziţii pe care le spunea. Nu înţelegea de ce făceau asta.

— Am auzit că profesoara care v-a ajutat în sala de sport ar fi povestit că păreai foarte calmă, continuă doamna Bloom. Poliţia a pus asta pe seama şocului.

Nu era o întrebare, aşa că Seraphine nu spuse nimic.

— Dar mai mult mă interesează declaraţia Claudiei. Ai auzit ce a declarat prietena ta?

— De unde ştiţi toate astea? Credeam că nu lucraţi pentru poliţie.

— Seraphine, nu lucrez pentru poliţie, ci pentru tine şi familia ta. Mama ta mi-a povestit.

Bineînţeles că deşteaptă de maică-sa vorbise vrute şi nevrute cu psihologul. Seraphine trase aer

în piept pentru a-şi linişti furia. Nu era locul potrivit să se lase acaparată de furie.

— Nu ai aflat că povestea Claudiei nu-ţi susţine declaraţia? Ea a spus că l-ai atacat pe domnul Shaw înainte ca el să te atace.

Seraphine zâmbi. Avusese aceeaşi discuţie cu ofiţerul Watkins.

— Cred că şi Claudia suferă de chestia aia pe care o dezvoltă victimele faţă de agresori. Nu i-a plăcut ideea că el ar putea să mă vrea şi pe mine.

— Te referi la sindromul Stockholm?

— E sindromul de care suferă victimele?

Doamna Bloom încuviinţă.

— Se ataşează de agresor. Deci vrei să spui că declaraţia Claudiei este greşită?

— Da.

— De asemenea, îşi aminteşte că i-ai spus domnului Shaw, citez, „de ce nu te iei de cineva pe măsura ta?" Nici asta nu e adevărat?

— Ba da. Asta am spus.

— De ce?

— Asta spun toţi. E un mod de a vorbi, spuse ea ridicând din umeri.

— Sugerai că tu eşti pe măsura lui?

Seraphine îşi arboră cel mai dulce zâmbet al ei, pe care îl exersase îndelung în oglindă.

— Sigur că nu sunt. Sunt fată.

— Nu cred că te refereai la forţa fizică.

Bloom turnă apă în cele două pahare.

— Te gândeşti des la incident?

— Uneori.

— Ce îţi vine în minte când te gândeşti la cele întâmplate?

Seraphine nu înţelegea întrebarea.

— Spune-mi ce vezi când te gândeşti la cele întâmplate. Nu e o întrebare-capcană. Încerc doar să înţeleg ce te-a marcat.

„Sângele. Sângele vâscos, roşu, lucios."

— Îl văd pe el căzut la pământ.

— După ce l-ai înjunghiat?

Seraphine încuviinţă.

— S-a zbătut pe parchetul lustruit. Îşi ţinea mâinile în jurul gâtului. Cred că încerca să oprească sângerarea.

— Altceva?

— Apoi mâinile i-au căzut pe podea şi a rămas nemişcat. Vedeam sângele de unde izvorăşte. Curgea de undeva din lateralul gâtului. Dar nu vedeam rana propriu-zisă.

— Ai fi vrut să vezi rana?

„De ce să nu vreau să văd rana?”

— Voiam să văd dacă rana era fină sau îi sfâşiase pielea.

— De ce te interesa acest aspect?

Seraphine se încruntă. Sperase că doamna Bloom va înţelege, sperase să fie mai inteligentă decât ceilalţi. Dar poate că nu era.

— Mi se părea un aspect interesant.

Doamna Bloom dădu din cap. Acum înţelesese.

— Cât de des te gândeşti la cele întâmplate?

„Mă gândesc mereu la asta. E cel mai fascinant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.”

— Nu foarte des.

— Ţi-a trecut prin cap să-l ajuţi?

— Nu merita niciun ajutor.

— De ce?

— Pentru că e un pervers. Un violator.

Seraphine nu era sigură că văzuse bine, dar preţ de câteva clipe i se păru că vede pe chipul femeii un zâmbet.

12

Harry Graham avea un cabinet de optică medicală în cartierul Clifton din Bristol. Avea geamuri cu rame cenuşii şi cu scris alb şi arăta mai degrabă ca studioul unui fotograf decât ca o clinică.

Puţin după ora 5.00 după-amiaza, Bloom şi Jameson ajunseră la clinică. Înăuntru, în spatele măsuţei de la recepţie, o tânără brunetă cu ochelari marca FCUK[2] îşi făcea ordine pe masă. Interiorul arăta la fel de bine ca exteriorul. Ochelarii erau expuşi ca şi cum ar fi fost bijuterii scumpe. Pereţii erau împânziţi cu vitrine. Tânăra îl strigă pe proprietar, care îşi făcu apariţia dintr-un birou aflat în partea din spate a magazinului.

Harry Graham era un bărbat înalt, slab, cu păr blond şi cu un uşor accent specific regiunii de vest.

— Intraţi, îi întâmpină, privindu-şi ceasul de la mână. Nu va dura mult, nu-i aşa? Trebuie să iau copiii de la şcoală.

Îi conduse pe cei doi în biroul spaţios din spatele magazinului. Chiar atunci îi sună telefonul. Îşi ceru scuze şi răspunse. După o scurtă, dar aprinsă conversaţie despre o livrare de lentile puse brusc capăt conversaţiei.

— Îmi cer scuze. Se pare că avem ceva probleme cu marfa. De trei zile aveam mereu aceeaşi problemă. Nu ştiu cum conduc oamenii ăştia o afacere, oftă el resemnat. Vi s-a întâmplat vreodată să aveţi o săptămână în care nimic să nu meargă bine?

— Ni se întâmplă des, zâmbi Bloom. Nu vă vom reţine mult. Sperăm să putem vorbi puţin despre soţia dumneavoastră, Faye. Am descoperit că mai multe persoane au dispărut în circumstanţe asemănătoare şi stăm de vorbă cu familiile lor, încercând să găsim vreo legătură care ne-ar putea conduce la făptaş.

— Aţi spus că sunteţi detectivi particulari?

— Un fel de detectivi particulari, clarifică Jameson. Dăm o mână de ajutor, pentru că o cunoştinţă de-a mea este una dintre victime.
— Ce credeţi că s-a întâmplat cu ei? întrebă Harry.
— Ca să fiu sinceră, nu ştim încă nimic, răspunse Bloom. Credem că felicitarea nu a fost doar un mod de a face reclamă la joc. Nicio companie dezvoltatoare de jocuri nu a revendicat până acum cartonaşele. Încercăm să găsim o legătură între victime. Astfel sperăm să elucidăm misterul.
— Ştiu că o să sune groaznic, dar o să fiu sincer. M-am simţit uşurat când am auzit că Faye a dispărut. De ani buni nu mai eram fericiţi împreună. Ar fi trebuit să o lăsăm baltă demult, dar copiii erau încă mici, ştiţi cum e…
— Credeţi că Faye a fugit de capul ei? întrebă Jameson.
— Da, asta cred că s-a întâmplat. De aceea nici nu am insistat să se facă o anchetă. După o săptămână am sunat la poliţie să raportez dispariţia, dar trăiam cu ideea că se va întoarce acasă când va fi pregătită, spuse Harry frecându-şi ochiul drept. De mult nu mai era fericită cu mine. Am încercat să am eu grijă de copii şi să stăm mai mult de vorbă, dar…
Rămase tăcut, mâinile îi căzură pe lângă corp. Privea când la unul, când la celălalt.
— Nu cred că se simţea bine în postura de mamă. Nu mă înţelegeţi greşit, îşi iubea copiii, dar toate responsabilităţile pe care le avea şi faptul că muncea zi-lumină… o făceau să se simtă… nu ştiu cum să zic…
— Frustrată? sugeră Jameson.
— Mai mult decât atât. Era mai mult de atât… un soi de…
Oftă, ridicându-şi privirea în tavan:
— Prea bine, o să spun. Devenise o persoană rea. Nu-ţi făcea nicio plăcere să te afli prin preajma ei. Era mereu nervoasă şi izbucnea din orice. Orice lucru mărunt o făcea să-i sară ţandăra. Şi, aparent,

eu o enervam cel mai tare. Îmi spunea mereu că viaţa ei ar fi mult mai bună fără mine. Făcea să pară că sunt cel mai rău soţ din lume. Ştiu că puştilor le e dor de mama lor, dar cred că distanţa e bună pentru toată lumea.

— Deci Faye s-a schimbat după ce s-au născut copiii, sugeră Bloom.

Harry încuviinţă:

— Înainte să-l avem pe Fred, lui Faye îi plăcea să călătorească şi să încerce lucruri noi. Nu era prototipul contabilului… Era o persoană amuzantă, o prezenţă plăcută la toate petrecerile.

Zâmbea, în ciuda tristeţii.

— Înainte era o cu totul altă persoană. Nici nu cred că şi-a dorit vreodată o familie. Eu unul ştiu că îmi doream o familie, dar nu-mi aduc aminte ca ea să-şi fi dorit.

— Crezi că a acceptat să aibă copii ca să te facă pe tine fericit? întrebă Jameson.

Bloom era mereu impresionată de abilitatea lui Jameson de a pune întrebări atât de personale fără să pară nepoliticos sau fără să pară că se bagă unde nu-i fierbe oala. Totul pornea de la tonul vocii pe care-l folosea.

După o pauză scurtă, Harry spuse:

— Chiar sper să nu fi fost cazul. Sper că nu eu am fost motivul principal.

— Încă mai crezi că a plecat de acasă de bunăvoie? îi adresă Bloom o ultimă întrebare.

— Au trecut aproape trei luni. Cam mult, nu credeţi? Nici nu a încercat să afle cum sunt copiii, dacă sunt bine.

Faye Graham clocotea de furie. Jucătorul nou, un idiot cu pseudonimul SRB, intrase în joc abia de trei săptămâni şi ajunsese deja la nivelul 2. Ea se chinuia de aproape două luni să avanseze la nivelul 2 şi din statisticile săptămânale ştia că, până să-şi facă apariţia deşteptul de SRB, ea fusese jucătorul cu cea mai rapidă ascensiune. Acum măscăriciul ăsta încerca să-i fure tronul.

Deja se lăsase distrasă. În ianuarie se concentrase obsesiv la joc. Verifica frecvent pagina de internet, analizând statisticile şi postările pe care le făceau ceilalţi jucători despre diversele lor reuşite.

Înainte de fiecare nouă provocare îţi era repartizat un adversar. Dacă reuşeai să câştigi, treceai la nivelul următor şi te luptai cu un adversar mai bine clasat. Cel care pierdea trecea la un nivel inferior şi îi era atribuit un jucător mai slab. Era competiţia în forma ei cea mai pură. Şi jocul nu se oprea niciodată. Imediat după ce terminai o misiune începea alta, şi odată cu noua misiune, şi teama că vei fi depăşit de adversar. Jocul nu-ţi lăsa timp de nimic altceva. Faye nu se mai simţise atât de vie de foarte mult timp.

Greşeala ei fusese să-l aleagă pe idiotul de bărbatu-său ca ţintă pentru ultima misiune. Se distrase pe cinste anulându-i comenzile de la furnizori, sunându-i clienţii şi spunându-le că a fost pus sub cercetare pentru acuzaţia de comportament neadecvat şi răspândind zvonuri pe forumurile de specialitate. Trebuia să fi făcut asta demult, din vremurile în care stătea acasă cu copiii, plictisindu-se de moarte, când ar fi putut să se distreze puţin pe seama lui.

Dar mersese prea departe. Îl ura cu patos şi se lăsase atât de absorbită de ură, încât fusese distrasă de la joc. Era doar vina lui Harry. El o distrusese cu mult înainte ca ea să-l distrugă. Îi distrusese corpul convingând-o să aibă copii şi apoi îi distrusese cariera, încurajând-o să stea acasă să aibă grijă de copii. Crezuse că va duce o viaţă îndestulată alături de el, dar Harry se dovedise a fi plicticos şi lipsit de ambiţie. Şi cireaşa de pe tort, era ca un ghimpe în coaste. Trebuia să se asigure că Harry nu va mai putea să o distrugă niciodată.

13

Întorşi la birou, Bloom şi Jameson aşteptau veşti de la Geoff Taylor cu privire la dispariţia fiului său, Grayson.

În timp ce aşteptau telefonul de la Geoff, Bloom puse indiciile cap la cap şi întocmi un sumar al cazului pe iPad-ul ei. Realiză o hartă virtuală a tuturor informaţiilor pe care le aveau până la acel moment. Făceau asta pentru fiecare caz şi pe măsură ce ancheta înainta, adăugau noi informaţii. Era modalitatea perfectă prin care puteau să pună cap la cap ideile şi informaţiile esenţiale.

— Nu găsesc nici măcar un element comun între cazuri, spuse Jameson uitându-se peste umărul lui Bloom. Victimele nu au aceeaşi vârstă, nu sunt de acelaşi sex, activează în domenii diferite şi au dispărut din regiuni diferite. Avem de-a face cu un soldat de 35 de ani diagnosticat cu tulburare de stres posttraumatic, un contabil liber profesionist, mamă a doi copii, un angajat la raft de 29 de ani şi un student la ştiinţe politice în vârstă de 20 de ani. Cele două femei au copii, dar cei doi bărbaţi nu, în afară de Stuart care urmează să devină tată. Nu ştim încă sigur dacă Grayson are sau nu copii. Dar chiar şi aşa, nu avem o pistă solidă. Femeile au o carieră, pe când bărbaţii nu.

— E un grup omogen, nu există diversitate din punct de vedere etnic. Nici măcar nu sunt din aceeaşi regiune, spuse Bloom analizând datele pe care le aveau.

— Atunci de ce tocmai ei?

— Şi care e faza cu ziua lor de naştere? Până acum asta e singura conexiune dintre cei patru.

Jameson îşi ţugui buzele:

— Am căutat să văd unde s-au născut, dar nu figurează ca fiind înregistraţi în aceeaşi regiune. O să verific din nou profilurile lor de pe reţelele de socializare. M-am uitat ce pasiuni au. Am sunat

foştii angajatori şi aştept să mă sune un vechi prieten care sper să mă poată ajuta.

Bloom ştia că, atunci când Jameson pomenea despre vreun „vechi prieten”, se referea la un om de legătură care ocupa o funcţie importantă în cadrul Serviciilor Secrete. O persoană care, dacă voia, putea să afle cele mai mici detalii despre oricine.

Telefonul de pe masă începu să sune.

— Trebuie să fie Geoff Taylor, spuse Bloom.

Jameson răspunse, comutând pe difuzor. După ce se prezentă, începu să-i detalieze cazul la care lucrau. Chiar atunci ecranul telefonului său se lumină. Bloom observă că era un apel cu număr ascuns, şi intuind că este vorba de „vechiul prieten”, îi făcu semn să răspundă. Jameson ieşi pe hol şi o lăsă pe Bloom să preia convorbirea cu Geoff Taylor.

— Aţi putea să ne daţi mai multe detalii despre dispariţia lui Grayson? întrebă ea.

Domnul Taylor îi povesti că fiul său dispăruse de acasă după ce-şi petrecuse noaptea în oraş cu o fată. Sperase că doar pierduse noţiunea timpului în camera ei de cămin, dar câţiva prieteni ai lui Grayson reuşiseră să dea de fata respectivă. Ea le spusese că ultima dată când l-a văzut, Grayson se afla în faţa unui club.

— Poliţiştii au verificat camerele de supraveghere?

Bloom descoperi că îi era mai uşor să evalueze răspunsurile pe care le primea la telefon. Lipsa unui stimul vizual o ajuta să-şi dea seama mai uşor când cineva minţea. Tertipurile erau uşor de detectat când le simţea ezitarea din voce, când nu intrau în prea multe detalii, când erau inconsistenţi în afirmaţii. Totul era mult mai uşor de interpretat decât atunci când persoana cu care vorbea bătea din picior sau îi evita privirea.

— Da, le-au verificat, dar doar pe cele din stradă. Mi-au spus că ar fi o risipă de bani şi resurse. L-au văzut pe Grayson ieşind din club, dar nu au putut vedea încotro a plecat. Nu m-au lăsat să mă uit la

înregistrare. Mi-au spus, citez, „Nu am găsit absolut nimic relevant”.

Bloom oftă… „absolut nimic relevant”. Lipsa de omenie a unor ofiţeri de poliţie o înfuria. Înţelegea prea bine că îşi pierduseră sensibilitatea, dar înregistrarea ar fi putut să conţină ultimele imagini cu Grayson. Şi dacă se întâmplase ce e mai rău, ar fi fost singura şansă a lui Geoff de a-şi mai vedea fiul.

— Şi sunteţi convins că fiul dumneavoastră a plecat singur din club?

— Aşa mi-au spus.

— Domnule Taylor, povestiţi-mi despre Grayson. Avem patru cazuri de dispariţie şi încercăm să ne dăm seama dacă există o legătură între ele.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Ce fel de persoană e?

— E un băiat foarte inteligent care ia viaţa foarte în serios. Când era mai mic am avut câteva probleme cu el. Se întâmpla imediat după ce şi-a pierdut mama. Dar am reuşit repede să trecem peste şi a devenit un bărbat în toată regula.

— Ce fel de probleme aţi avut cu el?

— Nimic ieşit din comun. Un adolescent care îşi plânge mama. Devenise mai recalcitrant, trântea lucruri prin casă. Dar în astfel de situaţii, oamenii se schimbă.

— Aşa este, îl aprobă Bloom. E student la ştiinţe politice, nu-i aşa?

— Da. E student în anul al doilea şi se descurcă foarte bine. E pasionat de modul în care cei de la putere conduc lumea. Cred că aici îmi seamănă. Ştiţi dumneavoastră, e o fire curioasă. Dar el vede aspecte care mie îmi scapă. Are o gândire critică şi vede partea întunecată din spatele acţiunilor oamenilor.

Bloom îl vedea pe Jameson dând ture de-a lungul holului gesticulând. Îl simţea cum devine din ce în ce mai nervos.

— Îi plăcea la facultate?

— O, da. Se simţea foarte în largul lui. E un băiat foarte popular şi şi-a făcut nişte prieteni

extraordinari. M-au ajutat să o găsesc pe fata aceea. Nu a avut niciun motiv să dispară aşa, absolut niciun motiv. Sigur e vorba de jocul ăsta nenorocit.

Jameson se întoarse în cameră aprins la faţă şi îi făcu semn să încheie conversaţia.

— Domnule Taylor, ne-aţi fost de mare ajutor. Cu siguranţă va trebui să stăm din nou de vorbă, dar pentru moment este suficient.

După ce îşi mai notă câteva detalii, Bloom închise telefonul.

— Dă-i drumul, îl îndemnă pe Jameson. Ce s-a întâmplat?

— Se pare că Lana Reid nu figurează ca fiind înrolată în niciun serviciu militar. Nu a făcut niciodată parte din armată. Nici măcar nu a fost angajată în calitate de civil. Ce naiba se întâmplă? Sora mea o cunoaşte pe femeia asta de aproape 10 ani. A avut grijă de copilul ei cât ea era plecată în afara ţării, răbufni Jameson continuând să dea ture prin cameră. Şi înainte să întrebi, nu, nu face parte din vreun program al Serviciilor Secrete.

— Înţeleg, încuviinţă Bloom.

— Nu are nicio logică. Cu o zi înainte să plece în ultima misiune am văzut-o îmbrăcată în uniformă. Avea şi o raniţă cu însemnele militare. Am văzut-o cu ochii mei.

— Raniţa era în maşină, la vedere, sau în portbagaj? întrebă Bloom. Să fi făcut asta doar de ochii lumii? Şi dacă nu era înrolată, atunci unde pleca mereu? Asta schimbă datele problemei. Lana nu e la prima dispariţie şi ascunde un mare secret. Ar fi putut să fie şantajată.

Bloom îşi luă telefonul şi tastă „Sheffield University” pe Google. Căută pagina de contact şi formă numărul catedrei de care aparţinea Grayson.

— Catedra de ştiinţe politice, Margaret la telefon, răspunse o voce blândă de femeie.

— Bună ziua. Sunt Augusta Bloom. Fac parte din echipa care anchetează dispariţia unuia dintre studenţii dumneavoastră. Grayson Taylor. Este student în anul al doilea la ştiinţe politice. Aţi punea

să mă ajutaţi cu datele de contact ale profesorului său îndrumător?

— Nu cred că…

— Echipa mea colaborează cu agenţi de poliţie din toate colţurile Angliei. Am colaborat chiar şi cu South Yorkshire Force[3], o întrerupse Bloom alegându-şi cu grijă cuvintele.

Şi chiar spunea adevărul.

Bloom aşteptă câteva momente.

— Bine, spune femeia. Aşteptaţi un moment…

Îşi notă pe o foaie de hârtie un nume şi un număr de telefon.

— Mulţumesc pentru amabilitate, Margaret.

Închise, apoi formă numărul de telefon pe care tocmai îl primise şi puse telefonul pe difuzor.

— Alo, se auzi o voce de bărbat de la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua. Îl caut pe profesorul îndrumător al lui Grayson Taylor, se recomandă Bloom. Dumneavoastră sunteţi?

— Da, eu sunt. Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

Bloom se prezentă şi îi explică situaţia. În acest timp profesorul îndrumător al lui Grayson Taylor spunea politicos ici-colo câte un „îhî" sau câte un „aha".

— Vedeţi dumneavoastră, nu cred că îi era atât de bine la noi. Nu a reuşit să promoveze primul an având în vedere că nu a obţinut notă de trecere la trei examene. În momentul în care a dispărut tocmai îşi susţinea restanţele. Dar din octombrie nu a mai dat pe la cursuri şi nici pe la consultaţii. Chiar înainte de Crăciun l-am întrebat ce are de gând să facă. Dar…

— Continuaţi, îl încurajă Bloom. Orice informaţie ne este de mare ajutor.

— Mi-a spus că, dacă îl voi obliga să vină la cursuri, va depune o plângere oficială la prodecan.

— În legătură cu ce?

— Cu competenţele mele. Grayson spunea că nu sunt bine pregătit, răspunse profesorul după o clipă

de ezitare.

Jameson clătină din cap.

— Minunat, murmură el pentru sine.

Mulţumindu-i pentru timpul acordat, Bloom încheie conversaţia.

— Exact aşa cum am crezut, spuse ea. Oare ce vrea asta să însemne? Doi dintre ei au minţit. Lana a minţit cu privire la unde pleca şi ce făcea acolo, iar Grayson a minţit cu privire la cât de bine se descurca la facultate. Soţul lui Faye Graham ne-a spus că era nefericită, aşa că poate chiar avem de-a face cu un grup de oameni care vor să se facă nevăzuţi.

— Libby ar fi putut să mintă când a spus că Stuart era fericit.

— Posibil. Dar nu cred că Geoff m-a minţit. El crede că fiului său îi merge extraordinar, pentru că aşa se laudă Grayson mereu. Eu nu cred că Jane ne minte. Tu ce crezi despre asta? Nu ar avea de unde să ştie că mama ei a jucat teatru şi că de fapt nu există nicio misiune.

— Dumnezeule, nu, exclamă Jameson.

— Şi nu cred că Faye Graham i-a spus soţului ei că urăşte să fie mamă. Cred că asta a fost concluzia la care el a ajuns bazându-se pe comportamentul ei.

— Aşadar, crezi că familiile habar nu au ce se întâmplă de fapt? sugeră Jameson.

Bloom zâmbi până ce Jameson încuviinţă şi spuse:

— Familiile nu au niciodată habar de ce se întâmplă. Ştii cu cine aş vrea să stăm de vorbă? întrebă Bloom. Cu angajatorul care acum doi ani l-a concediat pe Stuart Rose-Butler de la aeroportul Leeds Bradford.

Jameson era de aceeaşi părere.

— Aşa e. Libby a evitat subiectul. Mă ocup eu de asta.

— Vezi dacă poţi să aranjezi să stăm de vorbă cu ei mâine. Acum trebuie să ajung în Islington la şedinţa de terapie, spuse Bloom uitându-se la ceas.

Începu să-şi strângă lucrurile, în timp ce stabilea ultimele detalii:

— Dacă se poate, fă o videoconferinţă. Aş vrea să pot să le văd reacţiile atunci când vom pomeni de concedierea lui Stuart. Asta ne va spune cu adevărat ce părere au despre el.

— Ai tu o teorie, nu-i aşa? întrebă Jameson. Ţi se citeşte în ochi.

14

În sala de consultaţii, Seraphine le asculta pe doamna Bloom şi pe mama ei vorbind pe hol. Mama ei se comporta ca de obicei: „Totul este despre mine. Eu, eu!” Seraphine o auzise întrebând:

— Ce e în neregulă cu ea? De ce nu răspunde la terapie? Îşi reprimă sentimentele? Nu vreau să rămână cu sechele.

Seraphine zâmbi. „Sechele.”

— Vă rog să mă credeţi că îmi dau toată silinţa să o ajut pe Seraphine, o asigură Bloom cu o voce autoritară.

Seraphine îşi spuse că trebuie să încerce şi ea să folosească acelaşi ton.

— Dar ce vă spune? Vă spune la ce se gândeşte? Eu nu pot să scot o vorbă de la ea.

— Din păcate nu pot să vorbesc despre ce îmi spune în timpul şedinţelor de terapie. Seraphine trebuie să ştie că poate avea încredere în mine.

— Dar eu sunt mama ei, mie trebuie să-mi spuneţi.

Vocea îi era gâtuită de emoţie şi Seraphine ştia că nu va mai trece mult până când va vărsa nişte lacrimi.

— Ştiu cât de mult vă doriţi să vă ajut fiica. Dar pentru a putea să fac acest lucru, ea trebuie să ştie că-mi poate spune orice şi că nu voi dezvălui acele detalii nimănui.

Seraphine intuia că doamna Bloom ştia că ea le asculta conversaţia.

— De obicei, Seraphine stătea de vorbă cu dumneavoastră? continuă Bloom.

Nu primi niciun răspuns.

— Deci faptul că nu comunică nu este ceva nou. Nu este cazul să vă panicaţi. Aş fi fost mult mai îngrijorată dacă Seraphine s-ar fi comportat altfel decât îi stă în fire.

Peste câteva momente doamna Bloom deschise uşa şi intră în cameră. Se aşeză pe scaunul ei picior

peste picior, cu agenda deschisă pe genunchi.

Ca de fiecare dată, Seraphine stătea dreaptă, cu genunchii şi cu picioarele apropiate şi cu mâinile sprijinite de genunchi. Nu ştia ce să creadă despre noua poziţie a femeii, aşa că deocamdată nu voia să o imite.

— Bună dimineaţa, doamna Bloom, îi zâmbi Seraphine călduros. Ce mai faceţi?

— Sunt bine, mulţumesc de întrebare. Dar tu?

— Astăzi am primit rezultatele simulării GESE[4] la matematică. Am luat 10 plus.

— Felicitări. Trebuie să fii foarte mândră.

Seraphine era într-adevăr foarte mândră. Jubila.

— Ce se mai aude cu ancheta? se interesă doamna Bloom.

— Nimic. Încă aşteaptă ca Dreary să-şi revină şi să le spună punctul lui de vedere.

Observând expresia întrebătoare a terapeutei, Seraphine adăugă:

— L-am poreclit pe îngrijitor Dreary Darren, pentru că el…

— Dreary Darren… cine a venit cu ideea?

— Noi.

— Tu şi prietenii tăi?

Seraphine încuviinţă.

— Povesteşte-mi despre ei.

— Sunt… normali.

— Normali în sensul rău, sau în sensul bun?

„Există aşa ceva? Normal în sensul bun?”

— Pur şi simplu normali.

— Sunt drăguţi?

— Da.

„De ce n-ar fi?”

— Claudia face şi ea parte din grup?

— Da.

„Acritura aia.”

— Tu şi Claudia sunteţi apropiate?

— La şcoală stăm împreună.

— Petreceaţi timp împreună şi în afara şcolii?

— Uneori. Mie îmi place să-mi văd de treabă. Claudia şi Ruby pun mereu la cale câte o petrecere în pijamale şi se machiază una pe alta. E plictisitor.

— Ţie ce-ţi place să faci?

— Să mă distrez.

— Cum?

Seraphine ridică din umeri.

— Îmi place să am mereu ceva de făcut, să încerc lucruri noi, să-mi lărgesc orizontul.

— Cum eşti tu în comparaţie cu prietenii tăi? Dacă ar fi să-ţi dai o notă de la 1 la 10, cât ţi-ai da?

„10."

— Probabil 7 sau 8.

— Şi prietenilor tăi?

— 3.

„Acriturii ăleia mai puţin. Ea ar primi un -3."

— De ce 8? Ce ai tu în plus?

— Ei bine, este evident că eu sunt mai deşteaptă. Doar eu am note mai bune decât ei. Şi cred că sunt mai frumuşică. De exemplu, eu nu am nevoie de machiaj. Plus că ele se plâng mereu de lucruri stupide. Vorbesc numai prostii.

— Şi tu nu?

Seraphine clătină din cap.

— Nu văd care e relevanţa.

— Seraphine, te simţi diferită?

— Diferită?

— Diferită faţă de prieteni şi de rude. Te gândeşti vreodată că faţă de ceilalţi tu înţelegi mai bine ce se întâmplă în jurul tău şi că ştii mai bine cum funcţionează lucrurile?

Pentru prima dată, Seraphine nu se simţea confortabil. Făcuse oare vreo greşeală? Oare nu era ceva obişnuit să te consideri superior prietenilor tăi? Poate că ar fi trebuit să le fi dat şi lor tot 7 sau 8. Rămase tăcută.

— Teza mea de doctorat se concentrează asupra tinerilor, adolescenţilor ca tine, care, din multe puncte de vedere, sunt extraordinari. Şi când spun extraordinari mă refer la ambele sensuri ale cuvântului: sunt copii cu abilităţi ieşite din comun,

dar care se diferenţiază de ceilalţi, ca şi cum ar fi o mlădiţă care a început să crească în altă direcţie.

De ceva vreme, Seraphine începuse să creadă că este superioară prietenilor ei. Îşi dăduse seama, de exemplu că dacă ştiai cum să tragi sforile, puteai foarte uşor să convingi pe cineva să-ţi urmeze direcţia. Dar se pare că prietenii ei nu ştiau acest lucru. Aşa cum spusese şi Augusta Bloom, se prea poate să nu fi fost atât de deştepţi ca ea.

Privirea lui Bloom o sfredelea, ca şi cum ar fi încercat să-i pătrundă în minte.

— Seraphine, ţi se întâmplă des să rămâi rece în faţa anumitor evenimente?

Seraphine nu-şi putea da seama dacă era o întrebare-capcană sau nu, aşa că nu spuse nimic.

Bloom îşi împreună mâinile, ca într-un gest de rugăciune.

— Din experienţa mea e semn al unui caracter puternic. E o trăsătură foarte căutată în domenii unde este nevoie de mult calm. Controlorii de trafic aerian, de exemplu, trebuie să-şi păstreze calmul în orice situaţie. Ţi-ar plăcea să faci asta pe viitor?

Lui Seraphine îi surâdea ideea de a fi singura persoană care ar rămâne calmă într-o situaţie de criză.

— Cred că da.

— Exceptând incidentul cu domnul Shaw, când a fost ultima dată când te-ai simţit cu adevărat supărată?

Nu-i venea în minte un exemplu concret.

— Nu ştiu. Nu prea plâng. Au încercat să mă împiedice să merg în excursia organizată de profesoara de artă. Atunci am fost supărată. Dar apoi mama a vorbit cu ei şi totul s-a rezolvat.

— Deci poţi să te duci în excursie.

— Nu. Mi-au spus că atâta timp cât sunt exmatriculată nu pot merge în excursii. Dar excursia a fost anulată.

Bloom ridică din sprâncene, apoi spuse:

— Excursia a fost anulată?

Seraphine încuviinţă.

— A vorbit mama cu ei şi totul a fost anulat.

„Dacă ea nu putea merge, care mai era rostul excursiei? Doar ea era cea mai talentată din clasă.”

— La ce te referi când spui că nu prea plângi?

— Ei bine, când ne-a murit câinele, mama a plâns o săptămână întreagă. E o persoană care face o dramă din multe lucruri.

— Ai fost tristă când a murit câinele?

— A avut o viaţă bună, răspunse ea după ce se gândi câteva clipe.

— Nu ţi-a fost dor de el?

— Nu duceam dorul dăţilor când trebuia să-l scot afară pe ploaie sau când trebuia să-i aduc mâncare în fiecare seară. Dar nefăcând toate astea, nu mai primeam atât de mulţi bani de buzunar. Asta a fost cu adevărat enervant.

Pentru prima dată de la începutul şedinţei, Bloom zâmbi.

— Seraphine, cred că s-ar putea să ai câteva calităţi specifice acelor adolescenţi speciali. Dacă eşti de acord, la următoarele şedinţe mi-ar plăcea să văd dacă într-adevăr este cazul. Până data viitoare ai putea, te rog, să te gândeşti la asta?

Seraphine ieşi din biroul doamnei Bloom simţind că nu-şi încape în piele de bucurie.

„Ştiam eu că sunt specială, îşi spunea ea ieşind din clădire în lumina soarelui.

Ştiam eu.”

Începea să-i placă de Augusta Bloom. Ea era probabil prima persoană demnă de respectul ei.

15

În tren era linişte. Bloom îşi puse geanta pe scaunul de alături şi încercă să-şi dezmorţească umerii. Jameson avusese dreptate, trebuia să investigheze mai atent dispariţia Lanei. Se întâmplau lucruri ciudate.

Dar cu toată munca în plus, Bloom se simţea extenuată. Putea foarte bine să stea într-o cameră plină de oameni fără să scoată un cuvânt, dar tumultul gândurilor nu se oprea niciodată. Era blestemul introvertiţilor de a se gândi, răzgândi şi de a întoarce fiecare mic detaliu al existenţei pe toate părţile. Un caz în plus nu făcea decât să-i accentueze tumultul interior.

Scoţându-şi iPad-ul din geantă, Bloom adaugă o nouă secţiune hărţii virtuale a cazului. Pe coloana din dreapta notă principalele trăsături de caracter ale Lanei:

> Instabilă din punct de vedere emoţional, cu o posibilă tulburare de stres posttraumatic/depresie. Iese des în oraş, stă până târziu, bea peste măsură. Împătimită a reţelelor de socializare, a petrecerilor şi a ieşirilor în oraş.

Ultimele două puncte o duceau pe Bloom cu gândul la un posibil diagnostic de alcoolism. Pe coloana din dreapta trecu în revistă datele pe care le avea despre situaţia Lanei:

> A închiriat o căsuţă în Wembley, deci are sau ar fi trebuit să aibă un venit. Stă mult plecată de acasă, uneori şi 6 luni, dar nu ia parte la nicio misiune militară. Are un copil de 16 ani aflat în întreţinere pe care-l creşte singură după ce tatăl lui Jane a plecat sau a fost dat afară din casă.

Bloom se opri din scris şi reciti ultima propoziţie. Ceva nu se lega. Jane le povestise cum Lana fusese

părăsită şi fusese nevoită să se descurce singură, ca apoi să le spună că mama ei era o eroină care-l dăduse afară în şuturi pe tatăl ei abuziv. Ambele scenarii o puneau într-o postură bună. Lucru care nu e neapărat neobişnuit. Cu toţii avem tendinţa să plăsmuim scenarii în care noi să fim personajele pozitive. Dar toată lumea ştia că Lana era haotică şi impulsivă. Să fi avut oare mijloacele necesare să-şi ia viaţa de la zero sau să scape de un iubit abuziv?

Bloom nu avea răspunsul la această întrebare, dar ştia că nu trebuia să o ignore. I se întâmpla de multe ori să vadă că lipseau anumite piese importante din puzzle, cu mult înainte să-şi dea seama cât de importante erau detaliile respective. Şmecheria pe care o învăţase era să-şi noteze orice bănuială (cum le spunea Jameson) şi apoi să o analizeze minuţios.

Când trenul ajunse în staţia la care trebuia să coboare, Bloom apucă să mai facă o ultimă însemnare:

„Găseşte-l pe tatăl lui Jane.”

16

Parcurile din oraşele de provincie şi din sate erau pline de mame care împingeau cărucioare şi de oameni care îşi plimbau câinii. Dar Russell Square avea un ritm propriu. Chiar şi femeia care făcea yoga pe iarbă realiza mişcările cu o rapiditate ieşită din comun. De jur-împrejurul oazei de verdeaţă din mijloc, zgomotul traficului nu se oprea niciodată, ca un refren cântat la nesfârşit. În piaţetă, valul de oameni părea fără sfârşit. Oameni care veneau şi plecau, oameni care se izbeau de alţi trecători pentru că erau atenţi la ce mesaj primiseră sau pentru că stăteau la poveşti la telefon. Viaţa pulsa în ritmul traficului. Era un loc în care se întâmplau tot felul de lucruri, poate că nu în sensul fizic, dar în mintea şi în lumea virtuală a fiecărui trecător, rotiţele se învârteau.

Ea privea în jurul ei. Doar două categorii de oameni petreceau mai mult timp în piaţetă: angajaţii de la salubritate şi chelnerii de la cafeneaua din partea de nord a parcului şi cei care stăteau şi priveau. Cei care făceau parte din ultima categorie stăteau aşezaţi la puţinele mese de pe trotuar, sorbind câte o ceaşcă de *flat white* sau de ceai de plante în timp ce se gândeau la diverse lucruri sau pur şi simplu priveau valul de trecători care li se perindau prin faţa ochilor.

Ea era una dintre acele persoane care observau trecătorii. Se aşezase lângă gard, la masa cea mai îndepărtată de cafenea. Era locul ei preferat. Mirosul răspândit de gardul viu de aproape doi metri îi aducea aminte de vară. Dar mai avea un motiv pentru care se aşeza mereu la această masă: de acolo putea observa în voie piaţeta şi oamenii care o traversau. Îi plăcea să stea şi să analizeze trecătorii. Nu era ciudat cum oamenii cu darul empatiei rar îşi făceau timp să-i privească pe ceilalţi? Ea îi privea mereu. Aşa învăţa cum să se piardă în mulţime.

Dar astăzi nu doar privea: astăzi căuta ceva. Stătea aşezată pe marginea scaunului, cu mâinile pe genunchi. Pe lângă ea treceau oameni îmbrăcaţi cu paltoane negre, albastre, roşii, mov şi galbene. Un curcubeu de oameni normali care îşi vedeau de treburile lor normale. Îşi plimba privirea dintr-o parte în alta, temându-se că ar putea rata ce căuta. Dar apoi o văzu. O apariţie ştearsă, de la părul castaniu-deschis până la pantofii comozi. Ea era femeia care o învăţase cum să se facă nevăzută.

17

Cu paşi egali şi cu privirea în pământ, Bloom traversa Russell Square. Când ajunse la ieşire, se opri să se uite în stânga şi în dreapta înainte să traverseze. La jumătatea intersecţiei văzu cu coada ochiului o femeie îmbrăcată într-o jachetă albastră din piele, blugi strâmţi şi o pereche de pantofi Converse. Femeia o aştepta în faţa biroului.

— Doamna Bloom, strigă femeia. Aveţi ceva de comentat cu privire la cazul Jamie Bolton?

Tânăra femeie ţinea în mână un iPhone pe care se vedea clar că era pornită aplicaţia de înregistrare vocală.

— Nu, răspunse Bloom încercând să treacă pe lângă jurnalista care îi bloca drumul.

Verdictul în cazul Jamie Bolton fusese anunţat de dimineaţă. Avocatul apărării o sunase personal să-i mulţumească pentru contribuţia pe care o avusese în calitate de martor expert.

— Familia a declarat că din cauza dumneavoastră un bărbat care a abuzat un copil se află în libertate. Ce aveţi de spus despre acest lucru?

— Jamie Bolton a fost declarat nevinovat, spuse Bloom.

Jurnalista îşi îndreptă spatele şi continuă cu o nouă serie de acuzaţii:

— Da, ca urmare a declaraţiei dumneavoastră.

Bloom oftă în sinea ei.

— Nu am nimic de comentat.

Făcu un pas în lateral, încercând să treacă pe lângă jurnalistă şi să ajungă la birou.

— Asta veţi spune şi când Jamie Bolton va ataca un alt copil?

Bloom se întoarse spre jurnalistă şi o privi fix în ochi:

— Ai asistat la proces?

Judecând după expresia de pe chipul ei, răspunsul era nu.

— Te-ai deranjat să cercetezi cazul şi să citeşti rezumatul de caz înainte să vii aici să faci acuzaţii nefondate? Pentru tine adevărul este important, sau vrei doar să obţii un titlu senzaţionalist?

— Doamnă Bloom, de ce aţi luat apărarea unui agresor care a abuzat de un copil?

— Tu trebuie să te gândeşti ce fel de jurnalist vrei să fii. Poate că e mai uşor să-ţi câştigi pâinea lucrând pentru presa de scandal, dar nu vrei mai mult de la viaţă? Dacă te pricepi câtuşi de puţin la scris şi la anchete, pentru Dumnezeu, foloseşte-ţi cu folos talentul. Nu alege calea uşoară. Fă ca munca ta să conteze.

— Doamnă Bloom, de ce aţi luat apărarea unui agresor care a abuzat de un copil?

Bloom clătină din cap. Se întoarse apoi şi intră în clădire. Jameson era în toiul unei conferinţe video cu administratorul de terminal de la aeroportul Leeds Bradford. Cu mişcări rapide îşi scoase jacheta şi se aşeză lângă el.

— Jerry, ţi-o prezint pe doamna Bloom. Jerry Moore se ocupă de administrarea tuturor cafenelelor şi a standurilor din zona comercială a aeroportului.

Bărbatul de cealaltă parte a ecranului avea peste 30 de ani. Era tras la faţă, iar barba pe care o purta nu-l avantaja. În timp ce părul îi era negru şi neted, barba era ciufulită şi dezordonată.

— Bună dimineaţa, o salută el cu o voce mai subţire decât s-ar fi aşteptat.

— Jerry tocmai îmi spunea că-l ţine bine minte pe Stuart Rose-Butler. Mi-a spus că au fost destul de şocaţi când au aflat că el şi Libby formează un cuplu, o puse James la curent.

— Da, am avut un şoc de Crăciun, când am aflat. Ea e o femeie adorabilă.

— Cum l-ai descrie pe Stuart? îl întrebă Bloom.

Jerry se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ca să fiu sincer, nu-mi plăcea deloc de el. Nu eram administrator când Stuart s-a angajat la noi, ci îi eram coleg. Aşa că am putut să-l observ din

ambele ipostaze. Îi linguşea pe superiori, dar de restul îşi bătea joc.

Bloom îşi aducea aminte de fotografia cu Stuart pe care o văzuse la Libby pe şemineu: un bărbat arătos, bine făcut. De multe ori, bărbaţii de felul lui au tendinţa să-i trateze cu indiferenţă pe cei ca Jerry Moore.

— Cum adică îşi bătea joc?

— Nu făcea nimic flagrant. Dar îşi desconsidera mereu colegii, îşi asuma lucruri pe care nu le făcea el, se dădea mare. Cunoaşteţi genul acesta de persoană. Cred că era frustrat de faptul că nu ajunsese cineva în viaţă. A fost foarte furios când eu am fost promovat. Ohoo, exclamă Jerry cu ochii mari, scuturând din cap. A fost cu adevărat furios atunci.

— De ce a fost dat afară? întrebă Jameson.

— Era doar o chestiune de timp până ar fi fost dat afară. Nu făcea aproape nimic. Se plimba de colo-colo, delegându-şi responsabilităţile. Ştiam că aşa face şi l-am supravegheat atent. Dar apoi şi-a dat foc la căruţă. A furat bani dintr-o cutie cu bacşiş pe care o ţineam într-un sertar. A spus apoi că doar lua cu împrumut ca să-şi cumpere prânzul, dar angajaţii cafenelei primesc prânzul gratuit. Am ştiut că ne minţea. Aşa că l-am dat afară. Furtul este o abatere gravă. Nu îl mai puteam ţine la noi.

După discuţia cu Jerry Moore, luară legătura cu şeful lui Faye Graham de la firma Fisher & Wright Tax Accountants din Bristol pentru o discuţie la fel de revelatoare.

— Faye a fost o contabilă excepţională, spuse John Fisher, asociatul principal al firmei.

John Fisher purta o cămaşă albă imaculată, o cravată gri, lată şi un sacou.

— A fost ca şi cum am fi câştigat la loterie când s-a angajat la noi. Dar, ca să fiu sincer, s-a dovedit a fi un coşmar.

Fisher începu să le povestească despre cum primiseră multe plângeri atât colegii, cât şi clienţii.

Oamenii se plângeau de cerinţele ei exagerate şi de comportamentul ei. După ce s-a aflat că ar fi umflat decontul unui client, respectivul a refuzat să mai lucreze cu ea. Nu furase propriu-zis, dar alesese să ia masa în locuri scumpe, să meargă cu taxiul, în loc de tren.

— Nu am fost niciodată martor la vreo ieşire neadecvată, dar Lisa, secretara mea, mi-a spus că uneori Faye era destul de intimidantă. Colegii de birou se temeau de ea. Toată lumea s-a simţit uşurată când a plecat să-şi întemeieze o familie. Ne gândeam că rolul de mamă i se va potrivi mai mult. Mereu ne povestea ce familie fericită are.

Bloom observă expresia de uimire de pe chipul lui Jameson şi încercă să-şi păstreze expresia neutră.

După încheierea convorbirii, Bloom trase concluzia:

— Ceva e în neregulă cu oamenii aceştia. Lana era o mamă absentă şi uneori iresponsabilă. Harry şi-a descris soţia ca fiind o persoană rea, iar şeful ei ne-a spus că era o adevărată pacoste. Profesorul îndrumător al lui Grayson ne-a spus că Grayson l-ar fi ameninţat că îl va reclama pentru incompetenţă. Şeful lui Stuart şi-a descris fostul angajat ca pe o persoană manipulatoare care se purta urât cu cei din jur.

Jameson se cutremură teatral.

— Da, dar asta se întâmplă când analizezi oamenii cu lupa.

— Da, ei bine, îmi închipui că, dacă ar fi să-ţi investighez viaţa la microscop… îl tachină Bloom zâmbind.

— Asta explică de ce eşti atât de greu de citit. Nimeni nu-ţi poate afla secretele, nu-i aşa?

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles, bineînţeles, domnişoară îmi-ţin-viaţa-privată-sub-lacăt.

Bloom îl ţintui cu privirea, iar el chicoti cu mâinile ridicate într-un gest de capitulare:

— Înainte să lucrăm împreună a trebuit să fac nişte săpături. Trebuia să mă asigur că nu era ceva dubios la mijloc. Nu te uita aşa la mine, sigur şi tu ai făcut la fel.

— Poţi să fii sigur că eu nu am făcut asta.

Întorcându-se la biroul lui, Jameson tastă numele unui ziar de scandal.

— Ca să vezi. Tu şi Jamie Bolton aţi făcut valuri pe internet.

O aşteptă să vină lângă el înainte să apese butonul *Play.*

— Tatăl fetei a acordat un interviu la ieşirea din tribunal.

Un bărbat roşu la faţă, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea, privea fix în camera de luat vederi.

— Psihologul le-a spus că e perfect normal ca un bărbat de 25 de ani să o mângâie pe fiica mea care are 10 ani. Şi ei i-au dat dreptate. Absolut dezgustător. Lumea se duce de râpă când sunt crezuţi toţi caraghioşii în loc să fie luate în considerare faptele.

— Aşa se explică de ce era jurnalista în faţa biroului, oftă Bloom.

— Poftim? A fost aici?

Bloom încuviinţă.

— E ca şi cum nimeni nu ar fi fost acolo să audă ce s-a vorbit. Nu doar că Jamie are capacitatea mentală a unui copil de 10 ani, dar traumatismele de la nivelul creierului fac să nu aibă aproape deloc libido. Şi nu am spus eu asta, ci un neurolog. Şi micuţa prinţesă a lui tata a fost cea care i-a propus să joace poker pe dezbrăcate, pentru că părinţii ei joacă asta „mereu”, cită Bloom din declaraţia presupusei victime.

— Bloom, nu trebuie să-ţi justifici mărturia în faţa mea, o linişti Jameson. Eu sunt de partea ta.

Îi sună telefonul şi se grăbi să răspundă.

— Vă ascult, domnule. Rămase tăcut pentru câteva momente. La naiba.

Cu telefonul încă în mână, deschise pagina de ştiri a celor de la BBC. Pe ecran apăru o fotografie a lui Harry Graham, cu titlul:

OPTICIAN DIN BRISTOL, ÎNJUNGHIAT MORTAL ÎN CASĂ

18

Comisarul-şef Steve Barker luă mâna lui Bloom într-a lui. O strângere de mână solidă, fermă, menită să inspire încredere, dar, în acelaşi timp, superioritate.

— Doamnă Bloom, ce Dumnezeului mai faci? Mereu sper că o să mai treci din când în când şi pe la noi.

Cu doi ani în urmă, Barker ţinuse un curs la aceeaşi academie de poliţie la care Bloom ţinea un curs despre psihologia crimei pentru liderii în devenire.

— Sunt foarte bine, Steve. Am auzit că ar trebui să te felicit.

Steve fusese promovat în rangul de comandant-adjunct al poliţiei din Avon & Somerset.

— Mulţumesc. Eu am fost cel mai surprins dintre toţi când mi-au spus, zise el cu voce scăzută, trăgându-se mai aproape de ea.

Fericirea care i se citea în ochi făcea să pălească încercarea lui de a minimiza reuşita.

— Îmi voi lua postul în primire peste câteva luni, după ce comandantul-adjunct Wilks va ieşi la pensie, în mai.

Barker ocoli recepţia secţiei de poliţie, deschise uşa şi îi făcu semn lui Bloom să-l urmeze.

— Eu nu sunt deloc surprinsă că ai fost promovat, îl lăudă Bloom, adoptând şi ea tonul scăzut. Îţi merge ca pe roate, din câte îmi dau seama.

— Bloom, eşti tu prea drăguţă. Hai să-ţi fac cunoştinţă cu Carly. Urâtă treabă. Urâtă de tot.

Detectivul Carly Mathers de la departamentul pentru protecţia copilului îi aştepta într-un fotoliu capitonat, butonându-şi telefonul. Prin geamul din spatele ei care despărţea cele două încăperi, Bloom vedea cum clasicul birou pătrat de alături fusese remobilat cu scaune confortabile şi redecorat în tonuri de verde şi galben-deschis. Un corp de

bibliotecă de la Ikea plin cu cărţi şi jucării acoperea o parte dintr-un perete, iar la geam erau perdelele într-o nuanţă aprinsă de verde. Pe podea, o carpetă mare, rotundă, de aceeaşi culoare cu perdele acoperea jumătate din carpetă. O femeie îmbrăcată în civil era aşezată pe unul dintre scaune, iar pe jos un băieţel de 8-9 ani şi o fetiţă construiau turnuleţe din Lego.

— Carly, dă-mi voie să ţi-o prezint pe doamna Bloom.

Carly se ridică în picioare şi îşi puse telefonul înapoi în buzunar dintr-o mişcare scurtă.

— Bună dimineaţa, domnule, îşi salută ea şeful, apoi se întoarse spre Bloom. Doamnă Bloom, eu sunt inspector Mathers.

Mathers era o femeie înaltă, cu părul ridicol de scurt tuns într-un bob până la nivelul bărbiei. Era îmbrăcată cu o cămaşă elegantă şi cu o pereche de pantaloni de costum cambraţi, dar nu excesiv de mulaţi. Bloom cunoştea foarte bine stilul pentru că nu cu mulţi ani în urmă îl adoptase şi ea. Pe vremea aceea se străduia să câştige încrederea colegilor bărbaţi.

Bloom îi strânse mâna.

— Îţi mulţumesc că mă laşi să asist.

— Comisarul-şef a spus că ar fi o prostie să ratăm această oportunitate.

Lui Bloom nu îi scăpă umbra de iritare de pe chipul detectivei. Nu-i purta pică. Mathers era, fără doar şi poate, foarte bine pregătită şi nimic nu era mai enervant decât să-ţi spună şeful cum să-ţi faci treaba, sau, Doamne fereşte, să-ţi sugereze că poate ai avea nevoie de ajutorul cuiva.

— Îmi voi da silinţa să nu intervin câtuşi de puţin în ancheta la care lucrezi. Mă aflu aici doar pentru că încercăm să dăm de urma lui Faye, soţia lui Harry Graham.

— Da, am auzit că doamna Graham a fost dată dispărută. Crezi că există vreo legătură între cele două evenimente?

— Deocamdată nu ştim nimic.

— Am auzit vorbindu-se de un joc. Despre ce e vorba? Un soi de Balena Albastră?

— Balena Albastră? Ce e aia? întrebă comisarul-şef.

— Balena Albastră este un joc online sinucigaş, lansat în Rusia. Jocul a dus la moartea a peste o sută de persoane, explică Mathers.

Nu era de mirare că departamentul pentru protecţia copilului era la curent cu toate detaliile despre Balena Albastră.

— Doamne Dumnezeule, spuse speriat comisarul-şef Barker.

— Unii oameni sunt cu adevărat ticăloşi.

Rotind din umeri, Mathers continuă să vorbească:

— Îi pun pe copii să îndeplinească anumite sarcini care nu-i lasă să se odihnească noaptea, apoi, când copiii sunt prinşi de joc, îi pun să se sinucidă.

— E cu adevărat îngrijorător şi sper să nu fie vorba de aşa ceva. Dar ce s-a întâmplat cu Harry Graham… interveni Bloom.

— În cazul lui nu e vorba de suicid, completă Barker.

— Aşa este, domnule, spuse Mathers. Harry Graham a fost găsit cu multiple plăgi prin înjunghiere. Nu ar fi putut face asta de unul singur. Şi, în plus, cuţitul a fost găsit la etaj, în dormitorul băieţelului, în timp ce corpul domnului Graham se afla la parter.

Carly Mathers îl urmări cu privirea pe şeful ei, care privea în camera de alături, unde erau cei doi copii care construiau turnuleţe din Lego.

— Deci suntem aproape siguri că o altă persoană a fost implicată.

— Monstrul s-a dus la etaj după copii? întrebă inspectorul-şef Barker.

Mathers ridică din umeri.

— Încă nu ştim acest amănunt.

Steve îşi desfăcu nasturii de la cămaşă şi îşi băgă mâinile în buzunare.

— Aşadar, Bloom, cu ce avem de-a face? Să fie vorba de vreun nebun care omoară familia

jucătorilor care nu reuşesc să ducă la bun sfârşit misiunile?

Bloom clătină din cap. Nu ştia răspunsul la această întrebare.

— Copiii au spus ceva până acum?

Privind prin geam, Mathers spuse clătinând din cap:

— Comisarul-şef a cerut să nu începem fără tine.

— Să-i dăm drumul atunci.

După ce dădu din nou mâna cu Barker, Bloom o urmă pe Mathers în cameră.

— Uau, Fred, exclamă Mathers. E un turn grozav.

Se aşeză pe marginea scaunului pe care stătuse colega ei, care între timp plecase. Porni camera de înregistrare din telecomandă.

— Ce-ar fi să stăm puţin de vorbă cât voi construiţi turnuleţele?

Bloom îşi dădu imediat seama, din tonul cald pe care îl folosea şi din expresia prietenoasă pe care o afişa, că Mathers ştia foarte bine ce are de făcut.

— Ea e doamna Bloom.

— Bună, Fred, bună, Julia. Numele meu este Augusta.

Bloom luă şi ea loc. Băiatul avea pielea mai măslinie decât sora lui blondă. Purta blugi şi un tricou roşu cu un avion desenat pe el. Julia avea o pereche de colanţi roz şi o rochie mov cu unicorni.

— Te cheamă august, spuse Julia chicotind.

— Aşa este. Şi numele tău seamănă cu acela al lunii iulie, îi ţinu Bloom isonul.

Fata se încruntă:

— Augusta seamănă cu august şi Julia seamănă cu iulie, îi explică Bloom.

— Aşa e! zâmbi micuţa cu gura până la urechi.

— Ziua ei de naştere e în iulie, spuse Fred cu ochii mari de uimire.

— Poate de aceea mami şi tati au decis să te boteze Julia.

Fred se uita când la una, când la cealaltă:

— Ziua ta când este?

— Poţi să ghiceşti? întrebă Bloom zâmbind.

— August! spuseră ambii copii în acelaşi timp.

Mathers îi făcu cu ochiul lui Bloom, apoi cu mare grijă începu să le pună întrebări, sperând să obţină detalii cu privire la cele întâmplate. Începură prin a-i întreba ce au mâncat la micul dejun şi cu cine au stat la masă.

— Am mâncat Weetabix[5]. Eram doar cu tati, răspunse Fred.

Uşor-uşor ajunseră la momentul prânzului, când tatăl lor fusese atacat în timp ce pregătea sandviciuri cu brânză şi felii de măr la desert. Bloom asculta cu atenţie, rugându-se să nu se lovească de un zid de tăcere.

— Fred, unde eraţi tu şi Julia când tati pregătea prânzul? întrebă Mathers.

Băieţelul se opri cu o piesă galbenă de Lego suspendată deasupra turnului.

— Îl ajutam, spuse el potrivind piesa la locul ei.

— Tu şi Julia eraţi în bucătărie?

Băiatul încuviinţă, în timp ce Julia continua să construiască în linişte.

— Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat apoi? continuă Mathers, aplecându-se atât de aproape de el încât aproape îi atingea creştetul capului cu fruntea.

Continuând să lucreze la turnul lui, Fred spuse:

— Mami şi tati au început să se certe.

Aruncându-i o privire lui Bloom, Mathers continuă:

— Mami era acolo?

Fred dădu din cap afirmativ.

Bloom se dădu mai pe marginea scaunului. Carevasăzică, cu o zi în urmă Faye era în viaţă, la trei luni de la dispariţie. Erau veşti bune, dar nu se aşteptaseră la asta.

— Mai era cineva acolo în afară de mami şi de tati?

Fred clătină din cap şi se ridică în picioare să mai pună două piese de Lego în vârful turnului.

— Eram doar eu şi Julia.

Bloom simţea cum pulsul i se accelerează. Poate că veştile nu erau de bun augur până la urmă. Avea o presimţire rea.

— Fred, cum ţi-ai dat seama că se certau? întrebă Mathers cu o voce şi mai caldă decât până atunci.

Fred îngenunche lângă cutia cu piese şi după ce dădu la o parte câteva piese, îşi alese două. Bloom observă că alesese doar piese roşii. Julia construia în continuare o structură oarecare din piese portocalii.

— Fred, cum ţi-ai dat seama că se certau?

Fred avea privirea aţintită asupra turnului.

— E în regulă, Fred. Ştiu că îţi este greu să vorbeşti despre asta. Eşti un băiat foarte curajos.

Fred clătină cu putere din cap.

— Când vei fi tu pregătit să vorbeşti, dragule.

Fred clătină din nou din cap. Mathers se uită la Bloom şi o întrebă din priviri: „Luăm o pauză?"

Când era pe punctul de a da din cap, Fred începu să vorbească, cuvintele ţâşnindu-i într-un şuvoi de vorbe care se amestecau şi erau greu de urmărit.

— Nu sunt curajos. Tati ne-a strigat să fugim. Am luat-o pe Julia. Nu ştiam unde să ne ducem. O ţineam pe Julia de braţ. Ea a căzut şi am târât-o pe scări. M-am ascuns după pat şi am ascuns-o pe Julia în spatele meu. Apoi a intrat mami.

Acela fu momentul în care băiatul se uită pentru prima dată la Mathers.

— E în regulă, Fred. Aici eşti în siguranţă. E în regulă, îl linişti Mathers.

Fred îşi concentră atenţia asupra turnului.

— Apoi a intrat mami… şi… continuă Mathers cu voce blândă.

Pentru câteva clipe, Fred nu spuse nimic. O tăcere apăsătoare domina încăperea. În cele din urmă spuse:

— Îmi era frică.

— De ce-ţi era frică, Fred?

— Mami îl rănise pe tati, spuse el cu ochii înotând în lacrimi.

Oh, nu. Era posibil ca ultima provocare a jocului să fie crima? Cine ar concepe un astfel de joc? Cine ar fi de acord să joace un astfel de joc? În acest caz, ea şi Jameson erau total nepregătiţi pentru acest caz. Investigau crima după comiterea ei, nu o rezolvau.

Mathers înghiţi în sec şi îşi puse mâna pe braţul băiatului.

— Erai acolo când mami l-a rănit pe tati?

Băiatul încuviinţă.

— Eram speriat.

Mathers privi spre Bloom, continuând să-l mângâie pe băieţel.

— Am plâns, spuse Fred.

— E normal. Dragule, mulţi oameni plâng când sunt speriaţi. Eşti un băieţel foarte curajos.

Fred se uită la sora lui. Julia se juca în continuare cu piesele Lego, ignorând complet discuţia.

— Nu sunt curajos, spuse el din nou.

— Eşti foarte curajos pentru că mi-ai povestit. Foarte curajos.

Privind-o pe sora lui, Fred începu să plângă cu sughiţuri.

— Pot să-l întreb ceva? căută Bloom aprobarea lui Mathers. Fred, de ce spui că nu ai fost curajos?

Băiatul îşi întoarse privirea către ea.

— Ai protejat-o pe surioara ta. Nu e ăsta semn de curaj?

Fred clătină din cap.

— De ce nu?

— Pentru că… îngăimă el, mutându-şi privirea spre sora lui. Pentru că am plâns.

Vocea îi tremura şi cuvintele i se opreau în gât.

— E suficient pentru moment, spuse Mathers, adresându-i-se lui Bloom.

Dar Bloom o ignoră şi îl urmări pe băieţel cum se întoarse din nou spre sora lui.

— Julia ce a făcut?

— L-a fluturat pe tigru spre mami, spuse el cu ochi mari de uimire.

— Pe tigru?

Fred încuviinţă. Bloom apucă de pe jos un tigru de pluş îmbrăcat într-o rochiţă.

— Poţi să-mi arăţi ce a făcut Julia?

Fred luă tigrul din mâna lui Bloom şi întinzându-l spre ea, îl scutură şi spuse „Grrrrr".

— Şi Julia a fost curajoasă pentru că a făcut asta?

— Da, răspunse el cu privirea în podea. Da, pentru că… pentru că mami s-a oprit.

Bloom avu o strângere de inimă.

— Din ce s-a oprit mami?

— Ne urmărea, spuse el ridicându-şi privirea.

— Crezi că mami vă urmărea? întrebă Mathers.

— Şi atunci când Julia a fluturat tigrul prin faţa lui mami, ea s-a oprit? continuă Bloom cu întrebările.

— Da.

Bloom o privi pe Julia care stătea pe un covoraş verde şi lucra la turnul ei portocaliu. Era mică pentru vârsta ei, cu faţa angelică şi părul de culoarea mierii strâns în codiţe. Bloom nu se putea abţine să nu se gândească la Seraphine Walker, micul elf luptându-se cu cel care încerca să o violeze. Îşi concentră din nou atenţia asupra lui Fred:

— Apoi ce a făcut mami?

Uitându-se spre Julia, Fred spuse:

— A spus: „Mult succes".

Mathers se încruntă. Dar Bloom avea o presimţire oribilă legată de asta. Era aproape convinsă că ştia la ce se referise Faye, dar pentru a fi sigură, trebuia întâi să verifice un amănunt.

— Fred?

Aşteptă ca Fred să fie din nou atent la ea.

— Atunci când mami a spus ce a spus, vorbea cu amândoi sau doar cu Julia?

— Doar cu Julia, răspunse el fără să ezite.

— Ce părere ai? întrebă Mathers în timp ce aşteptau ca apa să fiarbă.

— E puţin probabil ca un copil să inventeze o poveste atât de macabră, nu-i aşa? Se pare că Faye Graham şi-a înjunghiat soţul în faţa copiilor.

Bloom îşi umplu cana cu apă fierbinte.

— E complet nebună. Nu poate fi vorba de un joc, adăugă Mathers.

„Sau poate că pur şi simplu nu i-a păsat că erau acolo cei mici”, îşi spuse Bloom, dar decise să-şi ţină ipotezele pentru sine. Voia să fie sigură că are dreptate înainte să spună ceva. Mai întâi, trebuia să se consulte cu Jameson şi să analizeze toate aspectele problemei, pentru că, dacă avea dreptate, jocul era mai periculos decât şi-ar fi imaginat.

— Totul începe cu o provocare, spuse ea. Trebuia să-i dea câteva informaţii lui Mathers. Pe felicitare scrie „Te provoc”, aşa că e posibil să fie vorba de o serie de provocări, iar crima să fie provocarea supremă. Dacă provocările devin din ce în ce mai dure, este posibil ca jucătorii să devină insensibili la acţiunile pe care le fac.

— Dar oamenii nu pot fi incitaţi să comită o crimă doar primind o serie de provocări. Oamenii au raţiune.

— Depinde de persoană.

— Deci aşa cum Balena Albastră îi atrage pe copiii care aveau deja gânduri sinucigaşe, acest joc îi atrage pe oamenii care vor să omoare pe cineva?

Pe măsură ce teoria ei prindea contur, inspectoarea îşi schimba postura.

— Dacă tu nu ai resursele sau curajul să-ţi omori soţul, trebuie doar să te înscrii în joc şi rezolvăm noi.

— Mariajul dintre cei doi scârţâia. Dacă studiezi cazul, vei observa acest detaliu, spuse Bloom.

— Dar chiar şi aşa, ţi-ai omorî bărbatul în faţa copiilor? întrebă Mathers, rezemându-se de scaun. Eu asta nu înţeleg.

— Dacă a avut nevoie de o provocare ca să-şi adune curajul să facă aşa ceva, înseamnă că avea totuşi unele dubii. Asta nu se pupă cu faptul că şi-a ucis soţul în faţa copiilor.

— Exact. Aşa cum am spus, tipa e nebună de legat.

Bloom duse cana la gură.

— Sau a intenţionat să-i omoare şi pe ei.

Bloom ştia că probabil şi Mathers se gândise la acelaşi lucru. Se vedea că are experienţă şi că ştie ce are de făcut în timpul unui interogatoriu. Detectase imediat frica din privirea lui Fred.

— Probabil ştii asta deja, dar Faye nu ducea lipsă de motive. Avem cinci posibile mobile ale crimei. Necesitatea: a fost nevoită să o facă pentru a supravieţui. Nevoia: avea nevoie de bani sau de droguri. Obiceiul. Pasiunea, dar nu cred că a fost vorba de o crimă pasională. Ar mai putea fi vorba de personalitate, şi aici am putea încadra orice, de la nebunie la sentimentul pe care i-l genera un anume act.

— Sau e complet ţăcănită? concluzionă Mathers. Să fie oare vorba de droguri? Dacă îi administra cineva ceva ce îi dădea halucinaţii?

— Cred că a fost nevoie şi de un declanşator. Să spunem că a luat într-adevăr ceva. Dar de ce s-ar duce acasă când a plecat de mai bine de trei luni?

Inspector Mathers încuviinţă.

— Uite, sunt doar presupuneri. O să analizez cazul îndeaproape. Tot ce spun e că oamenii sunt nişte animale care sunt motivate de anumiţi stimuli. De cele mai multe ori în spatele acţiunilor noastre există un motiv bine întemeiat. Dacă reuşim să stabilim care a fost mobilul crimei, poate vom reuşi să oprim acest joc.

— Asta dacă omorul are de-a face cu jocul în vreun fel.

— Într-adevăr, încuviinţă Bloom în timp ce-şi spunea în minte: „Oh, sunt absolut sigură ca are de a face cu jocul”.

19

— Deci, care-i treaba?

Jameson mâncase deja jumătate de baghetă cu şuncă şi caşcaval. Pe masă, lângă el, avea şi un pahar cu sirop.

— Ceva noroc cu tatăl lui Jane? întrebă Bloom.

Pe drumul spre Londra încercase în zadar să găsească puncte slabe în teoriile pe care le elaborase. Dar fără succes. Deşi nu o spusese cu voce tare încă, în adâncul sufletului ştia că e adevărat.

— Nu. Jane nu e foarte sigură că ştie cum îl cheamă. E ca şi cum aş căuta acul în carul cu fân, spuse el fără să intre în prea multe detalii.

Bloom oftă, se dezbrăcă de palton şi se aşeză la birou. Jameson nu mai comentă nimic. Ştia cum să o facă să vorbească.

Trăgând adânc aer în piept, Bloom începu să povestească:

— Faye Graham s-a întors acasă să-şi omoare soţul şi copiii. Nu aveam dovezi care să ateste că a încercat să le facă şi lor rău, dar sunt convinsă că asta a fost intenţia cu care a mers acolo. Le-a înjunghiat tatăl, apoi i-a urmărit la etaj cu un cuţit. S-a oprit doar atunci când fiica ei i-a fluturat un tigru prin faţa ochilor şi a mârâit.

— Într-adevăr, pare metoda ideală de a opri un psihopat, spuse Jameson ironic.

Bloom rămase tăcută. Jameson o privea cu ochii măriţi de uimire.

— Glumeşti? Doar nu crezi ca Faye Graham e psihopată?

— Patru oameni sunt daţi dispăruţi. Nu au nimic în comun şi aparent toţi sunt implicaţi în acelaşi joc. Dar de ce? Cine ar face aşa ceva? Cu siguranţă nu un logodnic iubitor care urmează să devină tată, sau o mamă iubitoare a doi copii mici. Poate că un student ar fi destul de nesăbuit încât să facă aşa ceva. Dar ceilalţi? Ar fi nevoie de anumite

circumstanţe ieşite din comun. Sau de un anumit soi de persoane…

— Nu. Doar nu vrei să spui că toţi sunt…

— Stuart era partenerul perfect. Grayson era fiul de succes. Lana era fragilă, dar mamă eroină. Faye era contabila talentată. Dar atunci când cercetăm mai îndeaproape vedem că totul era doar de faţadă. Stuart se purta urât cu cei din jur. Grayson se lăsase de şcoală, Lana minţea compulsiv, iar Faye era o fire violentă.

— Şi nu se întâmplă aşa în cazul tuturor oamenilor? Tu eşti un psiholog de succes, dar un dezastru pe plan social. Eu sunt o companie încântătoare, dar am renunţat la carieră. Oamenii sunt şi răi, şi buni în acelaşi timp, nu asta îmi spui tu mereu? Poate că Faye a intenţionat să-şi omoare toată familia, şi acest lucru poate că o face psihopată, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i băgăm pe toţi în aceeaşi oală.

— Te referi la Lana?

— Da, mă refer la Lana.

Sprijinindu-şi mâinile pe masă, Bloom spuse cu voce domoală:

— Din câte o cunoşti, n-ai spune că este într-o oarecare măsură o persoană iresponsabilă?

— Ştii că asta aş spune, dar…

— Ce ai spune dacă aş zice că e o persoană care încearcă să profite de cei din jur. Se bazează pe fiica ei să aibă grijă de casă sau pe prieteni să-i crească fata.

— Bine, dar…

— Ai putea să spui despre ea că e impulsivă sau că se plictiseşte cu uşurinţă?

— Uneori, se gândi Jameson. Claire ar fi de acord cu tine.

— Sau genul de persoană care nu-şi asumă responsabilitatea acţiunilor sale şi minte întruna?

Jameson nu spuse nimic.

— Şi vi s-a părut, ţie şi lui Claire, că ar avea vreo remuşcare pentru modul în care a tratat-o pe Jane?

— Augusta, e o nebunie. Să fim serioşi. Cu siguranţă exagerezi.

— Ai detectat vreodată la ea un farmec superficial, o stimă de sine peste medie, emoţii lipsite de profunzime, sau…

— Ştiu, ştiu. Lipsa empatiei. Înţeleg unde baţi. Bifează multe simptome de pe listă.

Bloom aşteptă câteva momente ca să-i dea timp să proceseze informaţia. Apoi spuse:

— La mulţi ani cu ocazia primei tale aniversări.

Jameson se lăsă pe spătarul scaunului.

— Este evident! spuse ea.

Jameson începu să clatine din cap şovăind, apoi se încruntă şi o privi în ochi.

— Pe felicitările pentru aniversările de un an se repetă două fraze: „La mulţi ani” şi…

— „Primul”, continuă Jameson.

— „Primul”… repetă Bloom. Primul din ce? Primul dintre noi? Primul dintre ei? Mă gândesc că oamenii ăştia au fost selectaţi în baza unor criterii. Se estimează că 1% din populaţie are tulburări psihotice. Dacă am dreptate, avem de-a face cu mai mulţi jucători.

Jameson lăsă în urmă staţia de metrou Russell Square şi intră în pubul Marquis Cornwallis. Simţea nevoia să bea ceva. Ipoteza lui Bloom era descurajantă. Ea nu era adepta teoriilor dubioase şi nu se dedica unei idei decât după îndelungi analize. Dar părea că nu se leagă ceva. Era o teorie la care ar fi strâmbat din nas şi pe care ar fi luat-o în derâdere. O gaşcă de psihopaţi care s-au strâns să joace un joc? Ce scop ar fi avut? Care ar fi fost finalitatea jocului? Jameson se gândea la atacurile teroriste la care lucrase în cadrul MI6[6] şi tremură involuntar. Aceia erau oameni normali care ajunseseră să aibă convingeri extreme şi făceau lucruri nebuneşti. Până unde ar merge un om fără conştiinţă?

Interiorul pubului era luminos şi aerisit, în ciuda podelelor din lemn închis la culoare, a şemineului

din epoca victoriană şi a meselor masive. Locurile de la geam erau ocupate de grupuri de oameni îmbrăcaţi la costum care ieşiseră în oraş să bea. Jameson o zări pe Steph la bar şi o salută. Steph lucra la British Medical Association[7] şi avea biroul peste drum. În serile din timpul săptămânii era o obişnuită a locului. Era o roşcată scundă, plină de viaţă şi cu un râs obraznic. Au avut câteva escapade, nimic serios, doar distracţie, exact ce avea el nevoie. După ce-şi petrecuse tinereţea încercând să-şi ascundă meseria de femeile cu care ieşea, devenise un împătimit al legăturilor informale, fără ataşamente. Spera ca Steph să-i facă ziua mai bună.

— Care-i treaba? îl întâmpină Steph cu un accent foarte nereuşit din Ţara Galilor.

Jameson zâmbi. Îi plăcea că se străduia.

— Vrei ceva de băut? Am avut o zi de rahat.

— Exact de asta am şi eu nevoie. Contează pe mine, spuse Steph făcându-i semn barmanului.

— Un Peroni, te rog.

Apoi se întoarse spre Jameson:

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Bine.

Barmanul le puse berile în faţă şi ei ciocniră. Jameson se opri cu sticla la gură. O femeie veni spre ei, se strecură pe lângă Steph şi, cu o mână pe umărul ei, spuse:

— Steph, eu plec. Mulţumesc pentru invitaţie.

Jameson voia să se uite mai bine la femeie, dar nu voia să fie prins holbându-se. Steph se răsuci cu scaunul de la bar spre ea:

— Eşti sigură? Abia ne încălzeam. Voiam să mergem să mâncăm ceva mai târziu.

Întorcându-se spre Jameson, întrebă:

— Te bagi şi tu, Marcus?

Dar înainte ca el să poată răspunde, femeia se grăbi să adauge:

— E foarte drăguţ din partea ta, dar poate altă dată.

Nu se putu abţine să nu se holbeze la ochii ei albaştri.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, spuse ea cu o urmă de zâmbet pe buze.

Cuvintele îi erau clar adresate lui.

Jameson o privea pe femeie cum se îndepărtează, în timp ce Steph începuse să-i povestească despre un actor pe care-l văzuse în tren.

— Cine era? o întrerupse el.

— Una dintre doctoriţele detaşate la BMA. Sarah nu ştiu cum. Nu-mi aduc aminte acum numele de familie. E simpatică. Un pic plictisitoare, dar drăguţă.

Jameson continuă să-şi bea berea şi să stea la poveşti cu Steph, dar nu îşi mai dorea să-l invite la ea. Zâmbetul acela atrăgător şi „Mi-a părut bine de cunoştinţă” îi captaseră atenţia. Şi se gândea ce frumos ar fi fost să se mai întâlnească din întâmplare cu domnişoara doctor Sarah nu ştiu cum. Ar fi fost cu adevărat frumos.

20

Comisarul-şef Steve Barker sună la 7.30, chiar când Bloom se întorcea de la alergat. Cu o seară înainte, îi trimisese un e-mail ca să-l pună la curent cu ce mai aflase. Aşa că telefonul de la el nu o luă prin surprindere.

— Am alcătuit un grup de lucru pentru cazul morţii lui Harry Graham, îi explică el. M-am uitat peste ce mi-ai trimis legat de jocul ăsta şi-ţi pot pune la dispoziţie mai multe resurse pentru a da de urma altor eventuali jucători. Nu vreau să mai aud de alţi morţi.

Bloom se duse la chiuvetă, dădu drumul la apă şi îşi umplu un pahar din care luă o gură zdravănă.

— Îţi mulţumesc, Steve. Grupul de lucru va fi alcătuit la sediul central?

— Pentru început, da. Am discutat cu omologul meu de la MET[8] şi dacă vom putea să le demonstrăm că ancheta noastră este de interes naţional, vor fi mai mult decât fericiţi să ne îndrume. Dar deocamdată trebuie să te mulţumeşti cu mine.

— Nicio problemă. Dacă vrei, pot să trec pe acolo cu Marcus mai târziu, pentru un raport preliminar. Putem să începem de acolo.

— Mi-ai scris în e-mail că aveţi o ipoteză.

Bloom formulase o teorie, dar nu făcuse referire direct la psihopaţi.

— Aşa este, dar prefer să-ţi spun mai multe când ne vedem. E un subiect destul de sensibil şi controversat.

— Nu mă aşteptam la nimic altceva de la tine, Bloom. Putem stabili întâlnirea pentru mai târziu?

Trei ore mai târziu, Bloom şi Jameson ajunseră la secţia de poliţie Avon and Somerset din Portishead. Pe drum, Bloom trecuse să-l ia pe Jameson din Wembley, unde locuia. El se oferise să conducă, dar Bloom nu vrusese să-l lase să vină să o ia de acasă.

În cei cinci ani de când lucrau împreună, Jameson nu fusese niciodată la ea acasă şi ea ştia cât de mult îl sâcâia acest lucru.

Au fost întâmpinaţi la recepţie de detectivul Carly Mathers. Bloom făcu prezentările şi apoi merseră în biroul în care aveau să lucreze. Comisarul-şef Barker îi aştepta împreună cu o echipă formată din şase ofiţeri îmbrăcaţi în uniformă. Pe o tablă de pe peretele îndepărtat fuseseră lipite poze ale lui Faye şi ale lui Harry Graham, Lana Reid, Grayson Taylor şi Stuart Rose-Butler. Sub o fotografie care îi înfăţişa pe Faye şi pe Harry zâmbind, erau două poze groteşti cu corpul mutilat al lui Harry. Dedesubt, Fred şi Julia le zâmbeau inocent dintr-o poză luată din albumul şcolii, fără să ştie ce atrocităţi aveau să se întâmple.

— Cum se simt Fred şi Julia? o întrebă Bloom pe Mathers.

— Protecţia Copilului i-a plasat într-o familie adoptivă. Mama lui Faye a murit cu ani în urmă, iar tatăl este la azil. Părinţii lui Harry locuiesc în Spania şi vor ajunge aici în cursul acestei după-amiezi, aşa că e posibil să-i ia acasă cu ei.

— Bună ziua, spuse Barker cu un ton care-i reduse pe toţi la tăcere. Bun venit, doamnă Bloom. El trebuie să fie domnul Jameson.

Barker strânse mâna lui Jameson.

— E o onoare să lucrez cu voi la acest caz.

Evident că acum cazul trecuse în mâinile poliţiei. Ofiţerii cu grad înalt îşi asumau mereu răspunderea când cazul devenea interesant.

— Daţi-mi voie să vă prezint echipa cu care veţi lucra. O cunoaşteţi deja pe inspector Mathers. De asemenea, îl avem pe sergent Phil Green, spuse Barker gesticulând spre un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-un costum de aceeaşi culoare cu părul său scurt.

Sergent Green îi salută din cap.

— Inspector Craig Logan, care este magicianul nostru pe probleme tehnice. Orice are de-a face cu infracţiunile pe internet, el rezolvă. Tocmai s-a

întors la noi după o stagiune la Agenţia Naţională pentru lupta împotriva Criminalităţii, la departamentul de infracţiuni online.

— Bună dimineaţa, îi salută Logan, de departe cel mai tânăr membru al echipei. Nu avea mai mult de 25 de ani şi urmele de pe faţa lui sugerau că a suferit de acnee severă în adolescenţă.

Apoi Barker gesticulă spre alţi doi ofiţeri, un bărbat şi o femeie, care stăteau la biroul din spatele lui.

— Şi în sfârşit îi avem pe inspector Raj Akhtar şi pe inspector Kaye Willis, unii dintre cei mai experimentaţi agenţi ai noştri de la Serviciul de Investigaţii Criminale.

Cei doi agenţi mai în vârstă le zâmbiră.

— Aşa cum vă spuneam, doamna Bloom predă unul dintre cele mai populare cursuri din cadrul centrului naţional pentru studierea psihologiei crimelor. Acum trei ani, am asistat la curs şi a fost o experienţă fascinantă şi care mi-a dat mult de gândit. De asemenea, este martor expert pentru CPS[9] şi, împreună cu domnul Jameson, aici de faţă, a lucrat la diferite cazuri în calitate de consultant. Am dreptate? căută el aprobarea lui Bloom.

— O descriere completă. Mulţumesc, Steve.

În mod intenţionat i se adresă comisarului-şef pe numele mic în faţa subalternilor. Civilii nu trebuiau să se adreseze cu titlul oficial.

Era un mod prin care le arăta celor din echipă că ea şi Jameson nu făceau parte din ierarhie.

— Domnule Jameson, nu am putut găsi mai multe despre dumneata.

— Sunt fost membru al MI6, spuse Jameson zâmbind.

Ca de obicei, când Jameson pomenea de trecutul lui, Bloom simţea cum atmosfera devenea mai tensionată. Poliţiştii, în general, priveau trecutul lui Jameson cu suspiciune.

După ce asistenta lui Barker le servi ceai, cafele şi biscuiţi, Bloom luă cuvântul.

— Până acum ştim că Faye Graham a fost prima care a primit felicitarea. Asta se întâmpla pe 5 ianuarie. Probabil aţi văzut fotografia pe care v-am trimis-o pe e-mail aseară, dar ca să ne împrospătăm memoria, pe felicitare era scris „La mulţi ani cu ocazia primei zile de naştere”, iar pe verso, „Jocul acesta e cadoul tău. Ai curajul să-l joci?” Fără vreo altă informaţie, cu excepţia unei bucăţi lipicioase în partea de jos a cartonaşului. Toate felicitările au zona aceea lipicioasă, deci credem că a fost ceva lipit acolo.

— Dar de ce „La mulţi ani cu ocazia primei zile de naştere”? întrebă Barker, care stătea cocoţat pe marginea unei mese, cu picioarele proptite pe un scaun.

— O să ajungă şi acolo, interveni Jameson.

Bloom ştia că Jameson avea rezerve în ceea ce privea teoria ei, aşa că voia să vadă cum vor reacţiona cei din echipă.

— Faye Graham a dispărut chiar în acea zi şi nu a mai luat legătura cu nimeni până în ziua în care s-a întors acasă. Am aflat de la fiul ei, Fred, că l-a înjunghiat mortal pe Harry Graham.

Era evident că membrii echipei erau la curent cu cele întâmplate.

— De când a dispărut şi-a folosit telefonul? întrebă inspector Kaye Willis.

— Nu a luat legătura cu nimeni din familie şi nici cu angajatorul ei. Vom avea nevoie de un mandat de percheziţie pentru a putea avea acces la desfăşurătorul telefonului, spuse Bloom.

— Mă voi ocupa eu de asta, spuse Willis.

— Să verificăm desfăşurătoarele tuturor celor dispăruţi, spuse Jameson. M-am uitat pe profilurile de pe reţelele de socializare ale celor patru şi nu s-a înregistrat niciun fel de activitate din ziua dispariţiei. Este însă nevoie de o verificare mai amănunţită, care să cuprindă ultimii câţiva ani. Vreau să ştiu dacă au accesat anumite pagini web sau dacă fac parte din anumite grupuri.

— Mă voi ocupa, spuse inspector Craig Logan, notând ceva pe o agendă.

— Mulţumesc, spuse Bloom. Grayson Taylor, 20 de ani, student la ştiinţe politice la Universitatea Sheffield, a primit aceeaşi felicitare şi apoi a dispărut după o noapte petrecută în club, unde sărbătorea ziua de naştere, pe data de 10 februarie. Stuart Rose-Butler, 29 de ani, angajat la raft într-un supermarket din Leeds, a dispărut de la locul accidentului în dimineaţa zilei sale de naştere, pe 24 februarie.

— Un martor ocular a declarat că l-a văzut pe celălalt şofer implicat în accident înmânându-i un plic alb înainte de a demara în trombă, completă Jameson lista.

— Am făcut o solicitare către West Yorkshire Police să ne trimită datele de contact ale celor trei martori ai accidentului. Dacă aţi putea urgenta lucrurile, ar fi de mare ajutor.

— Voi vorbi eu cu ei, spuse inspector Raj Akhtar.

Bloom încuviinţă.

— Apoi mai este şi dispariţia Lanei Reid, despre care nu se mai ştie nimic tot de la ziua ei, pe 9 martie. Aici intervenim noi. Fiica Lanei a fost cea care ne-a cerut ajutorul.

— O cunosc pe Jane de când era mică, spuse Jameson. Sora mea a avut de multe ori grijă de ea cât Lana Reid era plecată în misiune în străinătate. Lana spunea că este înrolată în armată. Doar că recent am descoperit că Lana nu lucrează şi nu a lucrat niciodată pentru armată.

— Şi atunci cu ce se ocupa? întrebă Barker.

— Nu avem nici cea mai vagă idee, spuse Jameson jucându-se cu un creion pe care-l găsise pe masă. Este un mister.

— Care sunt teoriile voastre?

Jameson privi spre Bloom. Era clar că nu voia să ia parte la raport.

— Din câte ne dăm seama până acum, începu Bloom să vorbească, nu există nicio legătură evidentă între cei patru. Au vârste diferite, sexe

diferite şi meserii diferite. Unii dintre ei au copii, alţii nu. S-au născut în regiuni diferite şi nu se cunoşteau. Există informaţii conform cărora nu erau fericiţi, dar nu avem dovezi în legătură cu posibile datorii, stări de depresie sau probleme de sănătate. Tot ce ştim e că toţi trăiau într-o minciună. Aşa cum a spus şi Marcus, Lana nu era într-adevăr înrolată în armată, Grayson repeta anul la universitate, despre viaţa lui Stuart nu există nimic care să dateze de acum doi ani, de dinainte să o cunoască pe actuala lui logodnică. Faye le-a spus şefilor că e fericită cu familia pe care o avea, dar soţul ei ne-a spus că era o persoană foarte rea.

— Clasic, spuse inspector Green.

Jameson zâmbi, iar Bloom continuă:

— Ce nu înţeleg este de ce ar accepta cineva o provocare doar pentru că aşa scrie pe o felicitare. De ce ar renunţa la vieţile pe care le duc pentru a juca un joc? Şi cred că există trei posibile explicaţii. Prima ar fi şantajul – cineva le-a descoperit secretele şi ameninţă că le va dezvălui. Poate că, omorându-şi soţul, Faye Graham a încercat să zădărnicească planurile celui care o şantaja.

— Dur, dar am văzut lucruri şi mai nebuneşti, spuse inspector Mathers. Ar trebui să le investigăm mai amănunţit trecutul, să vedem ce vom găsi.

Bloom încuviinţă.

— A doua teorie este aceea conform căreia toţi cei patru au intrat în joc pentru că li s-a promis ceva în schimb. Dacă ne concentrăm asupra lui Faye, poate fi vorba de faptul că voia să-şi omoare soţul şi jocul a pregătit-o din punct de vedere fizic şi mental pentru această provocare.

— În cazul acesta s-ar putea să mai apară o victimă cât de curând. Care este a treia teorie? întrebă comisarul-şef Barker.

— Aici lucrurile devin mai îngrijorătoare, continuă Bloom.

— Urmează teoria ta controversată, interveni comisarul-şef Barker, asigurându-se că toţi cei prezenţi erau atenţi.

— Am observat că toţi participanţii la joc prezintă anumite trăsături. Trăsături care mă îngrijorează, spuse Bloom luând un pix de lângă tablă şi începând să scrie o listă de cuvinte-cheie. Stuart, Faye şi Grayson au fost descrişi ca fiind persoane sociabile şi fermecătoare. Ştim de asemenea că toţi patru minţeau cu uşurinţă. Fostul angajator al lui Stuart l-a descris ca pe o persoană manipulatoare care îşi jignea colegii. Ştim de asemenea că de mult timp Lana îşi dezamăgise fiica şi înşelase aşteptările surorii lui Jameson. Când am stat de vorbă cu Harry Graham, ne-a spus că soţia lui se enerva des şi devenea agresivă. Şi profesorul coordonator al lui Grayson ne-a spus că tânărul l-a ameninţat că-i va face viaţa un chin dacă îl va obliga să participe la cursuri. Mai putem vorbi de asemenea şi de un stil de viaţă parazitar şi de faptul că nu-şi asumau responsabilitatea pentru nimic. Lana se baza pe cei din jur să-i crească fiica, în timp ce Stuart ducea un trai tihnit şi fericit alături de logodnica lui mai bogată, în timp ce se străduia să-şi păstreze locul de muncă. La toate acestea se adaugă şi o doză de iresponsabilitate şi impulsivitate care i-a făcut să plece de acasă, să renunţe la familie, la locul de muncă, la viaţa lor pentru a lua parte la o provocare. Avem aşadar o listă pe care găsim elemente extrem de cunoscute, spuse Bloom începând să citească lista cu voce tare: fermecător, mincinos, manipulator, se poartă urât cu cei din jur, stil de viaţă parazitar, iresponsabil, impulsiv. Putem adăuga fără nicio problemă şi se plictiseşte uşor, şi nu îşi stabileşte scopuri palpabile, pentru că la toţi cei patru putem intui şi astfel de trăsături.

— Pare descrierea standard a unui infractor, spuse inspector Green.

Bloom dădu din cap:

— Aşa este.

Întinse mâna după un alt pix, de data aceasta roşu şi începu să scrie o a doua coloană, pe care notă: orgoliu prea mare, instabil emoţional, lipsa remuşcărilor, lipsa empatiei.

Îi privi pe cei din cameră. Carly Mathers se încrunta, iar inspector Green privea încurcat.

— Aţi auzit de tulburarea de personalitate asocială? întrebă Bloom arătând spre a doua coloană. Dacă adăugăm aceste ultime patru trăsături listei noastre, obţinem o descriere completă.

— Doar nu… începu inspector Mathers.

— Ba da, o întrerupse Jameson cu voce inflexibilă şi o expresie neutră pe chip. Psihopaţi.

— Se estimează că una din 100 de persoane prezintă trăsăturile specifice tulburării de personalitate asocială. Oamenii aceştia trăiesc în perfectă comuniune cu noi, spuse Bloom.

— Unul din 100? se miră inspector Green.

El părea să fie scepticul grupului. Era întotdeauna sănătos să existe cel puţin unul.

— E un spectru. Probabil cu toţii prezentăm una dintre aceste trăsături, iar în cazul unora dintre noi, de exemplu, impulsivitatea se va manifesta mai accentuat decât la alţii. Dar unii au toate aceste trăsături extrem de pronunţate. La fel ca în cazul altor diferenţe dintre oameni. Asta nu înseamnă că toţi sunt criminali în serie şi mulţi dintre ei nu vor comite niciodată o crimă.

— Deci… pur şi simplu nu fac nimic? întrebă cinic inspector Green.

— Fac ce facem şi noi, spuse Bloom punând pixul roşu înapoi în suport. Îşi trăiesc viaţa cât de bine pot. Unii dintre ei ştiu că sunt diferiţi şi ascund acest lucru, iar unii pur şi simplu cred că sunt oameni obişnuiţi şi cred că toţi oamenii gândesc şi simt ca ei.

— Aş spune că adevăratele trăsături ale psihopaţilor sunt cele scrise cu roşu. Şi nu ai găsit dovezi care să ne arate că ei patru ar prezenta acele trăsături, adăugă inspector Carly Mathers.

— Pentru că sunt mult mai greu de observat, răspunse comisarul Barker în locul lui Bloom. Ultimele trăsături ţin de ce simte persoana respectivă: lipsa remuşcărilor, lipsa empatiei, orgoliu prea mare.

— Exact, validă Bloom răspunsul. Nu putem să ne dăm seama de ele fără să stăm de vorbă cu ei.

Inspector Green încuviinţă, dar era în continuare încruntat.

— Să spunem că toţi patru sunt psihopaţi. De ce naiba ar juca un joc stupid?

— Persoanele care prezintă trăsături asociale tind să nu simtă la fel de acut ca noi emoţiile. Ei rar se simt speriaţi, constrânşi sau motivaţi să se integreze în societate şi de aceea deciziile pe care le iau se bazează pe principiul: ce voi avea de câştigat dacă fac asta? Pentru ei viaţa este un joc. De cele mai multe ori sunt competitivi, se simt superiori celor din jur şi iau decizii dintr-o perspectivă complet egoistă.

— Carevasăzică, jocul li s-ar potrivi mai bine lor decât unei persoane obişnuite? întrebă inspector Kaye Willis.

Bloom alese să nu dezbată subiectul persoanelor normale, concept care nu exista.

— Mai mult decât atât. Dacă am dreptate, jocul a fost special făcut pentru ei. Cred că au fost aleşi de cineva pe baza acestor caracteristici şi invitaţi să ia parte la joc.

— Cum au fost selectaţi? vru Barker să ştie.

— Asta nu ştiu. Aici am nevoie de ajutorul vostru.

Uitându-se la inspector Logan, Bloom continuă:

— Ar putea fi vorba de ceva pe internet? Poate aşa le-au studiat deciziile şi comportamentul. Sau poate chiar au fost puşi să completeze un chestionar.

— Cum naiba faci asta fără ca oamenii să înceapă să-şi pună întrebări? se miră inspector Green.

— Oamenii completează chestionare tot timpul, răspunse inspector Logan. Strategie de publicitate. Toate acele joculeţe cu întrebări. „Ce fel de animal ţi se potriveşte?” Astfel de lucruri sunt la modă pe reţelele de socializare şi sunt făcute special pentru a colecta date personale.

— Ar putea deci cineva să vină cu propriul chestionar menit să identifice persoane psihopate?

Uşor, uşor, Jameson începea să se lase prins de teorie.

— Este posibil. Mă pot uita la activitatea online a celor patru şi să văd dacă au completat vreun chestionar sau vreun set de întrebări, spuse Logan.

— Perfect, îi mulţumi Bloom.

— De ce eşti atât de sigură de teoria asta? interveni comisarul-şef Barker. Cât efort ar trebui să investim în ea faţă de restul teoriilor?

— Cred că ar fi înţelept să mergem pe toate firele şi să investigăm toate cele trei teorii ca să rămânem deschişi la toate posibilităţile. Dar cred că mai este un element care cântăreşte greu în favoarea celei de-a treia teorii, spuse Bloom scoţând din geantă o felicitare pe care o cumpărase de la benzinărie. Pe copertă avea un iepuraş care conducea un tren roşu, iar deasupra scria: „Ai împlinit un an”. Cred că „La mulţi ani cu ocazia primei aniversări” este un joc de cuvinte, sau poate chiar o glumă. Cred că transmite un mesaj: „Te-am urmărit şi mi-am dat seama că tu eşti unul”. Astfel, pentru o persoană egoistă, extrem de competitivă şi care îşi asumă riscuri cu uşurinţă, faptul că a fost ales ar face jocul şi mai irezistibil.

Inspector Kaye Willis se apleacă în faţă.

— Vrei să spui că patru psihopaţi joacă un joc bolnav fără să aibă habar de ce?

Jameson îi zâmbi şi apoi se uită la Bloom.

— Nu. Ce vrea să spună Bloom este că există cineva care selectează psihopaţi să intre în joc şi se estimează ca 1% din populaţie prezintă caracteristicile specifice. Aşa că avem de a face cu mult mai mulţi jucători. Asta, evident, dacă are dreptate.

Apoi se lăsă liniştea.

21

Acum că fetele erau la şcoală, bucătăria lui Claire era mult mai aerisită: fără jucării pe podea şi fără creioane împrăştiate pe masă.

— Unde a plecat Jane? întrebă Jameson.

— A plecat în oraş la cumpărături cu prietenii ei. Nu că ar avea bani, săraca. I-am dat eu 20 de lire, dar abia îi vor ajunge pentru prânz. Spune-mi ce e cu toată secretomania asta? De ce ai vrut să vorbim „între patru ochi”? întrebă ea încercând să imite vocea fratelui ei.

Jameson încerca să-şi înăbuşe teama. Nu-i plăcea că Jane era singură şi nesupravegheată. Faye îşi omorâse soţul. Ar fi fost oare în stare Lana să-i facă rău propriei sale fiice?

— Vreau să vorbim despre ultima teorie la care am ajuns. Se prea poate ca Lana să fi fost aleasă să participe la joc datorită tipului ei de personalitate.

— Ce vrei să spui?

— Îţi aduci aminte ce-mi spuneai mereu? Că e o mamă iresponsabilă, că bea prea mult şi că are multe aventuri de o noapte. S-ar putea să fie mai mult de atât.

— Continuă, îl îndemnă Claire, sorbind zgomotos din ceai, aşa cum obişnuia mama lor să facă.

— N-o să-ţi placă asta, surioară, dar Lana te-a minţit în toţi aceşti ani. Nu a avut niciodată misiuni în străinătate, pentru că nu a fost niciodată înrolată în armată, flotă, Forţele Aeriene Regale sau orice altă organizaţie militară.

Claire rămase cu cana în mână.

— Poftim?

— Nu este şi nu a fost niciodată angajată în cadrul armatei, guvernului, nici în secret, nici pe faţă. Un fost coleg cu care am colaborat la River House a căutat în fiecare bază de date. A introdus semnalmentele ei în toate sistemele: detalii personale, fotografii, biometrii, precum amprenta şi ADN-ul. Şi degeaba.

— Dar mi-a trimis poze din Afganistan.

Claire se ridică şi îşi luă iPad-ul. A fost în cinci misiuni. Pe durata a trei dintre ele eu am avut grijă de Jane.

Îi întinse fratelui ei iPad-ul. Fotografia de pe ecran o înfăţişa pe Lana stând pe vine, îmbrăcată în pantaloni de camuflaj şi un tricou nisipiu. Lângă ea erau doi colegi care zâmbeau cu ţigara în mână.

— Poţi să-mi trimiţi asta?

Claire luă iPad-ul înapoi şi apăsă câteva butoane pe ecran.

— Gata.

— Asta va suna ciudat, şi nu vreau să intri în panică. Ţi s-a părut vreodată că Lana are ceva sinistru în ea?

— Sinistru?

— Ştii la ce mă refer. Ceva întunecat, ciudat. Ceva anormal. Genul acela.

— Cu siguranţă are ceva întunecat şi ciudat. E o persoană puţin anormală – băutura excesivă, drogurile. Dar am crezut mereu că suferă de tulburarea de stres posttraumatic. Credeam că a trecut prin lucruri nasoale şi că asta a schimbat-o ca persoană.

— Dar nu a trecut prin nimic nasol. Ţi s-a părut vreodată că se simte vinovată de ceva?

Claire ridică din umeri.

— Sunt sigură că avea remuşcări.

— Dar a arătat asta vreodată?

— Unde vrei să ajungi cu asta, Marcus? Încetează să mai vorbeşti codat şi spune tot ce ai de spus.

— Nu pot să fac asta, surioară, clătină el din cap. Nu ar fi drept faţă de Lana sau faţă de Jane. Nu până când nu aflăm mai multe. Cu toate astea, o ultimă întrebare: ce ştii despre trecutul Lanei de dinainte să se mute aici? Am încercat să dau de tatăl lui Jane, dar nu ştiu nici măcar cum îl cheamă.

— Mi-am notat numele lui pe aici pe undeva. Acum câţiva ani, Lana mi-a dat certificatul de

naştere al lui Jane pentru că trebuia să-i facem paşaport.

Jameson o privi întrebător.

— Urma să stea cu noi peste vară şi plănuisem o vacanţă. Mă întorc imediat, cred îl am pe undeva pe sus.

Claire se ridică de pe scaun şi ieşi din cameră. Jameson rămase să o aştepte sperând să nu fi dezvăluit prea multe. Încă exista posibilitatea ca Bloom să se fi înşelat. Poate că până la urmă nu era nevoie să-i spună lui Jane că mama ei era o psihopată. Claire se întoarse în cameră cu o bucată de hârtie roz.

— Poftim. Ştiam eu că-l am pe undeva.

Jameson luă certificatul de naştere dorindu-şi să fi fost la fel de ordonat ca sora lui. Tot aşa fusese şi mama lor. Cercetă cu atenţie hârtia şi în dreptul cuvântului „tatăl" scria Thomas Lake.

Când Jameson deschise portiera, văzu o figură familiară sprijinită de zidul casei de vizavi.

— Claire mi-a spus că eşti în oraş cu prietenii tăi.

Jane îl privi cu ochii roşii. Se aşeză lângă ea şi o luă pe după umeri.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit-o pe Claire vorbind cu tine la telefon mai devreme. Voiai să stai de vorbă cu ea fără să fiu şi eu de faţă. Mama e moartă, nu e aşa?

— O, Jane.

O strânse şi mai tare în braţe.

— Mă tem că încă nu avem veşti despre mama ta. Nici bune, nici rele.

— Atunci de ce ai vrut să vorbeşti între patru ochi cu Claire?

— Iubito, ştii că Dan şi Claire te consideră parte din familie, şi la fel şi eu, aşa că orice s-ar întâmpla, tu ai deja o familie.

— Răspunde-mi la întrebare. Vreau să ştiu ce se întâmplă. E mama mea.

Jameson trase adânc aer în piept. Jane avea dreptul să ştie ce aflaseră până în acel moment, dar

avea de gând să se rezume la date concrete.

— Am descoperit că mama ta nu făcea parte din armată şi nu a făcut niciodată, spuse el, apoi făcu o pauză pentru a-i da timp să rumege informaţia.

După câteva clipe, Jane spuse:

— Şi atunci de unde avem bani?

Jane avea o gândire raţională. Se aşteptase ca ea să refuze să creadă ce îi spusese.

— Nu ştim asta, îi răspunse el.

— De ce ne-ar minţi?

„Întrebarea de un milion de dolari."

— Nu ştim.

— Dar ce ştiţi?

— Ştim că…

Jameson ezita. Îşi alese cu grijă cuvintele.

— Ştim că Faye Graham este în viaţă la trei luni de la dispariţie. Deci este foarte probabil ca şi mama ta şi ceilalţi să fie în viaţă.

— Dar cineva i-a ucis soţul. Am auzit la ştiri. De unde ştiţi că nu au omorât-o şi pe Faye?

— Suntem aproape siguri că Faye trăieşte.

— Cum aşa? S-a întors acasă?

— Îmi pare rău, Jane. Lucrăm din greu la caz şi avem o echipă de agenţi care ne ajută. Facem tot ce ne stă în puteri să o găsim pe mama ta. Între timp încerc să dau de tatăl tău.

Jane sări ca arsă.

— Nu! Nu vreau să faci asta! Nu vreau să se apropie de mine. Ai spus că voi avea mereu o familie aici. Nu-l vreau în viaţa mea. O vreau pe mama.

— Bine, bine, o linişti Jameson. Nu-ţi face griji. Trebuie să dau de el şi să-i pun câteva întrebări despre trecutul mamei tale.

Jane îşi duse mâinile la gură şi cu ochi măriţi spuse:

— Crezi că el e de vină, nu? Crezi că el a răpit-o!

— Nu, Jane, nu credem asta. Chiar nu e cazul.

Jane îl privi atentă.

— Nu te cred! Mă minţi.

Jameson păstra multe detalii pentru el. O apucă pe Jane de umeri.

— Jane, mi-ai cerut ajutorul şi facem tot ce ne stă în putinţă. Dar trebuie să ai încredere în mine. Poţi face asta?

22

27 martie

Dragă jurnalule,

Acritura de Claudia va regreta că s-a pus cu mine. Nu va şti ce a lovit-o, sunt prea deşteaptă să-şi dea seama. Dar îşi va dori să fi stat în banca ei.

A crezut că poate întoarce asta în favoarea ei. A crezut că poate să-i întoarcă împotriva mea. A spus tuturor că sunt o ciudată, un monstru, chiar dacă eu am salvat-o din ghearele celui care ar fi violat-o din nou. Nu m-aş fi aşteptat la aşa o mulţumire.

Dar asta e chestia. Trebuie să înveţe să fie mai atentă. Dreary Darren Shaw a simţit asta pe pielea lui. Creionul înfipt în gât i-a provocat un atac cerebral şi acum e o legumă. E rândul Claudiei să-şi primească lecţia.

Nu a fost nevoie de prea mult efort. Doar de câteva telefoane către fete. Le-am spus cât de mult m-au rănit minciunile Claudiei. Fiecăreia i-am spus că doar pe ea am sunat-o, că ea e prietena mea cea mai bună şi toate au muşcat momeala pentru că mă iubesc. Apoi le-am povestit câteva dintre lucrurile pe care mi le spusese Claudia despre Dreary Darren: cât de mult îl iubeşte şi cât de mult îl doreşte. Minciuni, evident, dar o scânteie a fost de ajuns… şi biata Claudia s-a transformat într-o ciudată.

Şi crede-mă pe cuvânt, mai am multe surprize pentru trădătoarea asta mică.

Seraphine reciti pagina din jurnal. Doamna Bloom avea dreptate. Se simţea eliberată atunci când scria doar pentru ea. Putea să-şi adune toate victoriile într-o mică agendă şi astfel putea să le retrăiască şi să se bucure de ele de câte ori simţea nevoia.

23

Bloom stătea cu picioarele sub ea pe fotoliul mare din dormitor citind *Du-te şi pune un străjer* când îi sună telefonul. N-o deranja să fie întreruptă din citit. Nici măcar nu-şi dădea seama dacă îi plăcea cartea. Nu se compara cu *Să ucizi o pasăre cântătoare.*

— Bloom, răspunse ea pe post de salut.

— Augusta, Steve Barker la telefon. Iartă-mă că te sun atât de târziu, dar am primit un telefon de la şeful poliţiei, care mă întreba de ce investigăm aceste dispariţii legate de felicitări.

— Cum au aflat despre asta?

— Când inspector Logan a început să caute pe internet indicii care să aibă legătură cu cazul, şi-au pus ceva semne de întrebare.

— Deci sunt la curent cu cazul deja?

— Da şi nu. Se pare că şi unul de-al nostru e dat dispărut. E vorba de un inspector-şef de la secţia din Merseyside. Nu a venit la lucru în trei zile în care era aşteptat, aşa că şeful lui a trimis doi agenţi la el acasă. Acolo au găsit felicitarea.

— Când s-a întâmplat asta?

— Miercurea trecută. Se pare ca inspectorul-şef nu avea un cazier prea strălucit. A fost cercetat de trei ori. La începutul carierei a fost implicat în muşamalizarea cazului Hillsborough, iar acum zece ani a existat suspiciunea de tentativă de viol. Atunci a fost vorba de un martor dintr-un caz de-al lui, dar şi-a retras plângerea. Acum era pus sub acuzare din nou. A existat suspiciunea că ar fi luat mită de la o grupare mafiotă din zonă pentru a închide un ochi.

— Înţeleg, spuse Bloom. Poţi să-mi spui cum îl cheamă?

— Inspector-şef Warren Beardsley.

— Şeful poliţiei ţi-a mai spus ceva?

— Că trebuie să avem grijă ce vorbim şi cu cine. Prioritatea lui este imaginea pe care o are poliţia.

Pentru câteva secunde nu se mai auzi nimic de la capătul firului, apoi Barker spuse:

— Am o presimţire urâtă că s-ar putea să ai dreptate, Augusta.

În timp ce Bloom vorbea la telefon cu comisarul-şef Barker, Lana încerca să se aşeze comod lângă uşa unui supermarket pe o pătură pe care o furase şi care mirosea a bere râncedă şi a urină. Dăduse greş. Un bancher şi un avocat. Ţintise prea sus. Aveau ceva împotriva obiceiului ei de a bea – mergeau la culcare devreme pentru că se trezeau dimineaţa să meargă la lucru. Fuseseră nemiloşi cu ea. Avocatul o dăduse afară cu două ore în urmă şi refuzase să-i dea înapoi lucrurile pe care le acumulase în ultimele două săptămâni. Îi spusese să le considere despăgubire pentru neplăcerile prin care fusese nevoit să treacă în ultimele săptămâni. Ar fi trebuit să-l jefuiască. Să-i fure banii, să-l manipuleze.

Băutura era de vină. Trebuia să înceteze. Putea mai mult de atât. Ar fi trebuit să zbârnâie la jocul ăsta.

Se plictisise de moarte să fie mamă singură într-un oraş de provincie. Aşa că plecase, doar pentru câteva luni, şi-şi crease o viaţă paralelă. Găsise un bărbat pe lângă care se dăduse bine, îl manipulase, îl făcuse să o întreţină. Se pricepea să găsească bărbaţi cu bani care aveau nevoie de atenţie şi care se dădeau în vânt după un anume gen de femeie, atrăgătoare şi vulnerabilă. Îi plăcea acest rol. Dar nu putea să o părăsească de tot pe Jane. Jane era copilul ei, responsabilitatea ei. Aşa că în cele din urmă se întorcea mereu acasă.

24

Jameson se gândi să o ia pe drumul principal spre birou, drum care trecea pe lângă clădirea unde funcţiona British Medical Association. Dar până la urmă alese ruta pe care venea Bloom de obicei: la stânga pe Euston Road şi apoi pe străduţele liniştite din spate. Luase decizia corectă. La câteva minute de birou dădu peste o cafenea mică numită Fork. Înghesuită între pereţi despărţitori, cu lambriurile ei de lemn deschis la culoare şi ferestrele arcuite, îi aducea aminte de cafenelele din Europa continentală. Şi acolo, la coadă, o zări: doctor Sarah nu ştiu cum. Purta o rochie neagră, simplă şi pantofi negri cu toc ce îi puneau în evidenţă gambele tonifiate. Avea părul strâns într-un coc îngrijit.

— Bună din nou, spuse Jameson aşezându-se la rând.

— Oh, spuse ea uimită întorcându-se spre el. Bună.

— Marcus Jameson. Ne-am cunoscut ieri-seară la Marquis. Erai cu Steph Chambers, spuse el puţin dezamăgit că nu-şi aducea aminte de el.

— Îmi pare rău, spuse ea zâmbind. În ultimul timp am cunoscut atât de mulţi oameni noi încât toate figurile mi se amestecă în minte.

Se întoarse şi comandă un *flat white.*

„Auci”, îşi spuse el în gând.

— Cu ce vă pot servi? întrebă fata de la tejghea.

— Un *latte* mare la pachet, te rog, ceru el.

— Avem o singură mărime, spuse ea arătând spre panoul din spatele ei.

Fata avea un puternic accent din estul Europei. Sarah îşi luase cafeaua şi era pe picior de plecare. Jameson îi dădu fetei o hârtie de cinci lire şi strigă spre Sarah:

— E bună?

— Scuză-mă? spuse ea întorcându-se spre el.

— E bună? Cafeaua. E prima dată când vin aici.

— Da, răspunse ea deschizând uşa.

— Poate o să ne mai vedem pe aici, spuse.

Plecă încuviinţând uşor. Jameson luă o gură de cafea. Avusese dreptate. Un alt motiv să devină de-al casei.

— 'Neaţa, Sheila, salută Jameson intrând în biroul micuţ.

— 'Neaţa, Bruce, răspunse Bloom. Ia loc. Trebuie să auzi asta.

Jameson se cocoţă pe marginea biroului.

— Se pare că mai există un jucător. Un inspector-şef de la secţia din Merseyside. A dispărut săptămâna trecută şi colegii au găsit felicitarea în apartamentul lui.

— Un copoi?

— Şi încă unul dubios. A fost anchetat pentru diverse lucruri, de la corupţie la tentativă de viol.

Jameson fluieră.

— Cu cât urci în grad, cu atât vei găsi mai multe trăsături specifice psihopaţilor. Aşa că mă aştept ca el să nu fie singurul jucător care să deţină o funcţie importantă.

— Cred că am lucrat pentru câţiva de-a lungul carierei, spuse Jameson deschizându-şi laptopul. Am descoperit cum îl cheamă pe tatăl lui Jane. Thomas Lake. Se pare că sora mea a ştiut în tot acest timp.

— Cum a primit vestea?

— Despre Lana? Nu i-a venit să creadă. Mi-a arătat o fotografie pe care Lana i-o trimisese din Afganistan. Ar fi trebuit să primesc un e-mail de la… Da. Potrivit omului meu, poza e făcută în Photoshop. A găsit şi originalul.

Jameson se apropie de ecranul laptopului.

— A trucat poza să pară că este faţa ei şi a făcut o treabă destul de bună.

— E inventivă, nu pot contesta asta.

— Deci unde naiba pleca în tot acest timp?

— Nu e ceva ieşit din comun ca psihopaţii să ducă o viaţă dublă. Sau chiar triplă. Poate chiar să mai aibă o familie. Unii bărbaţi au duzine de copii

rezultaţi din mai multe mariaje, uneori împânziţi pe tot globul. Sunt o speţă aparte. Îşi acoperă urmele.

— Chiar îţi plac psihopaţii, nu-i aşa?

Bloom plescăi din buze.

— E un interes sănătos şi până la urmă asta e munca mea. Şi, adăugă ea, are logică să-i înţelegem pe cei care poate au probleme în a gândi şi a raţiona ca noi.

Jameson îşi concentră atenţia din nou pe ecranul laptopului.

— Aşa cum spuneam, îţi place de ei. În timp ce eu o iau razna gândindu-mă că oamenii ăştia lipsiţi de conştiinţă sunt undeva în libertate omorându-i pe cei apropiaţi.

— Nu ştim asta. Mi-e greu să cred că Faye a fost prima care să fi intrat în joc şi prima care să fi ieşit. Trebuie să mai fie şi alţii.

— Poate. Dar crime se întâmplă tot timpul. Se poate ca poliţia să nu fi observat vreo legătură. Ar trebui să aranjăm ca Jane şi celelalte familii să beneficieze de protecţie. Dacă nu reuşim să-i convingem pe cei din poliţie să facă asta, am câţiva prieteni vechi care lucrează pe cont propriu.

— Cred că le faci un deserviciu justiţiarilor noştri. Sunt sigură că şi-ar fi dat seama dacă ar mai fi existat crime asemănătoare.

— Să-i dăm o şansă şi pistei ăsteia. Să mergem pe premisa că şi ceilalţi jucători vor face ca Faye.

— Bine atunci. Vorbeşte cu poliţia.

— Şi ce te-a făcut să crezi că Faye e psihopată? Doar nu a fost vorba de povestea cu copilul care a fluturat tigrul?

— Ba chiar da. Am observat câteva trăsături comune în timpul discuţiilor, dar nimic alarmant. Dar când Fred a spus că sora lui nu era speriată, am pus bucăţile cap la cap. M-am întrebat de ce faptul că Julia nu era speriată a oprit-o pe Faye. Faye probabil că a văzut că Freddie era speriat. Poate că a recunoscut frica, dar nu a fost capabilă să empatizeze cu acest sentiment. Dar atunci când

Julia a înaintat spre ea şi a mârâit, ei bine, cu asta putea să empatizeze.

— S-a văzut pe sine în Julia.

— Cred că majoritatea copiilor de şase ani ştiu instinctiv când ceva e în neregulă. Poate că Julia nu a asistat la moartea tatălui ei, dar mama ei trebuie să fi fost acoperită cu sânge şi avea un cuţit.

— Dar nu îi era frică.

— Exact.

Jameson era îngrozit.

— E posibil ca un copil să fie psihopat?

Bloom expiră zgomotos.

— Unii aşa ar spune. Eu personal cred că ne naştem cu anumite tendinţe care sunt fie exagerate, fie negate de experienţele pe care le trăim. Dar câteva trăsături sunt înnăscute.

Se gândea la Seraphine. Fata îşi descrisese în repetate rânduri părinţii ca fabuloşi. Dar mereu descrierea părea prea exagerată pentru a fi adevărată şi niciodată nu venea cu exemple concrete prin care să arate ce-i făcea să fie fabuloşi. Adevărata faţă a familiei lui Seraphine rămânea un mister.

— Aşadar, anumite tendinţe psihopate ar putea, în circumstanţele potrivite, să fie inhibate?

— Nu am spus asta. Există studii care arată că mintea unui psihopat funcţionează foarte diferit faţă de creierul altor adulţi, dar este imposibil de spus dacă acele diferenţe sunt sau nu înnăscute. Unii îţi împărtăşesc teama şi spun că psihopaţii sunt adevăraţii prădători ai speciei noastre. Dar ei sunt de asemenea şi oamenii cei mai aventuroşi, cei care-şi asumă riscuri, cei care sunt dispuşi să traverseze oceanul fără să ştie ce-i aşteaptă pe celălalt mal.

— Vrei să spui că au un impact benefic asupra societăţii? Că sunt o parte esenţială?

— Devin chirurgi, soldaţi, pompieri, oameni de afaceri. Unii aduc o contribuţie benefică societăţii. Este adevărat însă că unii fură, omoară, dar majoritatea nu fac asta. Cred că problema cu acest joc e că încurajează alegerile asociale.

— Trebuie să încetăm să ne mai gândim la joc.

— Scuză-mă?

— Ai spus că jocul încurajează alegerile asociale. Dar nu e vorba de joc, nu e aşa? Este vorba de persoana din spatele jocului.

— Corect.

— Pentru că şi cei care dirijează acest joc tot psihopaţi sunt. Nu la asta te-ai gândit şi tu?

Bloom îl privi pe Jameson. Îi plăcea că se prindea repede; asta era una dintre cele mai atractive calităţi ale lui.

— Mă aştept să fie aşa. Ca să recrutezi psihopaţi în stare latentă…

— Şi să-i corupi?

Bloom încuviinţă.

— Trebuie să ai cunoştinţe solide despre ce-i stimulează.

— Şi care ar fi scopul jocului? Crezi că-i pregăteşte pentru ceva?

— De asta mă tem.

— Dumnezeule, Bloom.

— Să-i trimită pe toţi acasă să-şi omoare soţii şi soţiile este prea… plictisitor. Ce are de câştigat păpuşarul?

— Putere?

— Poate, spuse Bloom. Dar cred că este mai mult de atât. Jocul este ambiţios, este bizar. Miza este mai mare de atât.

25

— Doamna Bloom are dreptate, spuse inspector Craig Logan.

Jameson îşi dădu ochii peste cap. Bloom ridică din umeri. Nu se putea abţine. Erau în mijlocul unei conferinţe video cu comisarul-şef Barker, agent Logan, inspector Carly Mathers şi agent Kaye Willis. Logan săpase peste tot după chestionare prin care s-ar fi putut face profilul unui psihopat şi găsise câteva relevante: unul pe pagina Psych Central, „Testul Psihopatului”, şi alte câteva pe diferite reţele de socializare: „Ce film din anii ’80 te reprezintă” sau „Eşti un geniu?”

— Mă tem că am mai dat de urma altor 40 de persoane care au dispărut după ce au primit o felicitare, adăugă Logan. Şi numărul este în creştere.

— 40? exclamă Barker cu voce scăzută. Adică 4 şi 0?

— Da, domnule. 4 şi 0. Am urmat abordarea lui Jane Reid şi am început să pun întrebări. Voiam să aflu dacă unul dintre apropiaţii cuiva fusese dat dispărut după ce primise o felicitare ciudată de „la mulţi ani”. Am postat aceeaşi întrebare de pe mai multe conturi, pe mai multe platforme. Şi am primit confirmarea de la cel puţin 40 de persoane.

— Sper că nu ai făcut acest lucru în calitate de ofiţer de poliţie, întrebă Barker.

— Nu. De pe un cont fals. Un tânăr care îşi caută sora. Nu am dat prea multe detalii legate de cum arată felicitarea, cuvintele exacte sau faptul că are o zonă adezivă. Am încercat astfel să exclud impostorii.

— Când a fost primită prima felicitare? întrebă Jameson.

— Asta e ciudat. Prima felicitare a fost trimisă acum mai bine de un an.

— Deci care va fi următorul pas? se grăbi Barker.

— Craig şi cu mine vom continua să monitorizăm răspunsurile, spuse inspector Mathers. Şi oare doamna Bloom şi domnul Jameson ar putea să arunce o privire pe chestionar?

— Vom face asta cât de curând, o asigură Bloom. Chestionarele au fost completate şi de cei patru dispăruţi?

— Da, răspunse Logan. Vă voi trimite o listă cu cine a completat ce, dar toţi au completat cel puţin unul.

— Craig, ai încercat şi pe Dark Web? întrebă Jameson.

— Da. Până acum nu am găsit nicio referire la felicitările de „la mulţi ani”. Şi dacă ar fi fost vorba de o pagină de internet sau de un forum, l-aş fi găsit până acum.

— Ca să rămânem în aceeaşi notă, interveni inspector Kaye Willis, am primit un raport cu privire la telefonul lui Faye Graham. Nici aici nu ar fi prea multe de spus. Se pare că imediat după ce a dispărut ar fi folosit 315 *megabytes* de date mobile, dar de atunci nu s-a mai înregistrat nicio activitate.

— Probabil că se descotorosesc de propriul telefon şi primesc unul care nu este înregistrat, spuse agent Logan. Astfel pot să acceseze sistemul sau ce-o fi ăla de care au nevoie pentru a continua jocul.

— Putem afla ce a făcut cu cei 315 *megabytes!* se interesă Jameson.

— Am cerut mai multe detalii de la compania de telefonie. Mâine sau poimâine ar trebui să le primesc, spuse Willis.

— Foarte bine, îl lăudă Barker. Haideţi să ne auzim iar mâine.

— Se pare că i-au dat un nume: jocul cu aniversarea. Îţi rămâne în minte, spuse Jameson după ce terminară convorbirea.

— Sau nu.

— 40 de jucători.

— Şi numărul e în creştere, spuse Bloom.

Îşi petrecură următoarele ore analizând chestionarele trimise de agent Logan. Cele menite să identifice trăsăturile specifice erau prea evidente şi deci uşor de manipulat. Cel care se afla în spatele jocului ar fi trebuit să se bazeze pe răspunsuri sincere, astfel încât scopul chestionarului să nu fie prea evident. Dar cele de pe reţelele de socializare erau mai promiţătoare. Chestionare precum: „Cât de persuasiv eşti?”, „Testul de personalitate de cinci minute” şi preferatul lui Bloom, „Ce zeu din Grecia antică ai fi fost?” În ultimul descoperiră întrebări ingenioase, menite să detecteze înclinaţia spre răzbunare sau cruzime. Cei patru jucători pe care Bloom şi Jameson îi investigaseră completaseră cu toţii mai multe chestionare asemănătoare şi postaseră rezultatele online. Bloom marcă acele chestionare şi i le trimise înapoi lui Logan, cu mesajul să caute mai multe de acel gen. Pentru a putea face un profil precis, ar fi fost nevoie de mai multă informaţie.

26

În cursul următoarelor zile Jameson se împrietenise cu Alina, fata din Letonia de la cafenea. Dar nici urmă de doctoriţa Sarah nu ştiu cum. Stătea răsfoind ziarul *Metro,* în speranţa că ea îşi va face apariţia, dar trebuia să ajungă la birou pentru o discuţie cu martorii accidentului în care fusese implicat Stuart. La discuţie urma să participe şi inspector Akhtar. Cu puţin noroc, până la sfârşitul zilei puteau avea o descriere completă a celui care se afla în spatele jocului.

— Mulţumesc, Alina, o salută el îndreptându-se spre ieşire.

În capătul străzii, mergând spre el, o văzu pe doctoriţa Sarah nu ştiu cum.

— Bună, spuse ea.

Vocea îi era politicoasă, dar în ochi i se citea cuvântul „obsedat”.

— Ai avut dreptate când ai spus că este bună cafeaua, spuse Jameson. Păcat de nume, adăugă el zâmbind, ridicându-şi privirea spre plăcuţa pe care era scris numele cafenelei.

Sarah îi urmări privirea şi se încruntă.

— Proprietarii nu sunt englezi, completă. Nu-şi dau seama cât de uşor poate Fork să sune ca… ştii la ce mă refer.

— Înţeleg, spuse Sarah privind din nou la plăcuţă.

— În fine. Să ai o zi frumoasă!

Jameson se întoarse pe călcâie şi plecă repede.

Discuţiile telefonice nu avură rezultatul aşteptat. Primul martor era convins că un bărbat înalt, slab, cu tenul măsliniu şi îmbrăcat într-un costum scump se dăduse jos din cealaltă maşină şi îi înmânase lui Stuart un plic alb în timp ce acesta se afla încă în maşina avariată. El mai spuse că ei doi nu schimbaseră niciun cuvânt şi că apoi bărbatul înalt se întorsese în maşina Land Rover Discovery pe

care o conducea şi apoi plecase la treburile lui. Se gândise că totul avea de a face cu drogurile. Declaraţia celui de-al doilea martor contrazicea multe dintre detaliile date de primul martor. El se afla la volanul dubiţei de serviciu şi fusese nevoit să frâneze pentru a evita impactul cu maşina lui Stuart, care era oprită în drum. Îşi amintea că văzuse cum un om cu tenul deschis la culoare, de înălţime medie, iese dintr-un Land Rover Discovery şi schimbă câteva cuvinte cu Stuart. Îşi aducea aminte de o bucată de hârtie care trecea de la unul la altul. Crezuse că era vorba de o carte de vizită. Al treilea martor spusese că a văzut accidentul, apoi s-a oprit să sune la poliţie. Până să se dea el jos din maşină, Land Rover-ul dispăruse deja. Se apropiase de Stuart să-i spună că poliţia era pe drum. Nu văzuse când plecase Stuart.

— Toţi spun că au văzut altceva. E bine totuşi că nu se contrazic direct, spuse inspector Akhtar.

— Ba chiar asta au făcut, spuse Jameson frustrat. Singurul lucru cu care toţi sunt de acord este că au văzut cum un Land Rover a lovit maşina condusă de Stuart şi că amândoi şoferii au plecat de la locul accidentului până la sosirea poliţiei. Cum dăm de tipul ăsta?

— Nimeni nu şi-a notat numărul de înmatriculare al maşinii. Poliţia din West Yorkshire cercetează camerele de supraveghere, dar nu mi-aş face prea multe speranţe.

— Înainte să pleci, spuse Jameson, poţi să cauţi pe cineva în baza voastră de date? Numele lui e Thomas Lake. Probabil are în jur de 35–45 de ani. Este posibil ca acum aproximativ 15 ani să fi fost arestat în Londra pentru consum de alcool sau infracţiuni legate de consumul de droguri.

— Thomas Lake. Notat.

— Poţi să te uiţi şi după abuz în familie sau alte infracţiuni de violenţă. Se pare că era o persoană temperamentală.

— Cine e? Un alt jucător?

— Sper să nu fie vorba de aşa ceva. E tatăl lui Jane Reid. Am căutat în registrul electoral al regiunii Londra şi nu mai figurează acolo, aşa că probabil s-a mutat.

— O să văd ce pot face.

În timp ce Jameson şi inspector Akhtar stăteau de vorbă cu martorii accidentului, la volanul unui BMW, Stuart Rose-Butler stătea în parcarea maternităţii spitalului Airedale din Yorkshire. Era la curent cu ce făcea Libby pentru că îi verifica pagina de Facebook, şi în după-amiaza zilei anterioare începuseră să apară mesaje de felicitare. Se pare că avea un băieţel.

Plănuise să intre, dar pe drum se răzgândise. Făcea progrese frumoase în clasament şi totul era roz pentru el. Locuia în apartamentul elegant deţinut de Harriet Goodway, femeie pe care o alesese din holul hotelului The Principal şi treptat începuse să-i sustragă bani din cont. Se infiltrase în micul ei grup de prieteni şi presăra cât mai multe conflicte şi haos. Era aproape convins că putea să o bage în pat pe prietena ei cea mai bună.

Era o senzaţie eliberatoare să poată să trăiască aşa cum voia şi să-şi folosească în sfârşit talentele. Ar fi fost o prostie să se întoarcă la fosta lui viaţă alături de Libby. Ar fi însemnat să renunţe la liberate, ar fi pierdut toată adrenalina pe care i-o aducea viaţa lui actuală. Iar ceilalţi jucători ar fi crezut că se dă bătut. Şi nu voia să se mai dea bătut vreodată.

Aşa că stătea în maşină cu şapca trasă pe ochi şi aştepta. Voia doar să-şi vadă băiatul o dată şi apoi putea pleca.

27

„Şi l-am prins cu raţa în gură”, spunea mereu bunica ei, dar până atunci nu înţelesese la ce se referea.

— Acum ştiu la ce vă refereaţi prin „extraordinară”, spuse Seraphine. V-am găsit teza de doctorat.

Se aşteptase să audă scuze. Asta se întâmpla de obicei când prindea pe cineva pe picior greşit. Dar Bloom zâmbi şi atât.

— Am spus că ştiu la ce v-aţi referit. Mi-am dat seama ce aţi încercat să faceţi.

— Şi ce am încercat să fac, Seraphine? întrebă doamna Bloom cu zâmbetul pe buze.

— Aţi încercat să mă prindeţi. Aţi încercat să mă păcăliţi.

— Şi de ce aş face aşa ceva? întrebă Bloom înclinându-şi capul uşor spre stânga.

Era atât de calmă! De ce era atât de calmă? Seraphine simţea cum furia îi clocotea din ce în ce mai tare în vene.

— Ca să puteţi să mă pârâţi părinţilor, profesorilor şi probabil şi poliţiei.

— Înţeleg, răspunse Bloom. Dă-mi voie să te asigur că nu aş face aşa ceva.

Seraphine se holba la ea, dar doamna Bloom nu avu nicio reacţie. Din nou, acest lucru era neobişnuit. De obicei, când Seraphine se holba la cineva, acel cineva îşi întorcea privirea.

Bloom se îndreptă în scaun.

— La ce crezi că m-am referit când am spus „extraordinară”?

— La faptul că sunt un soi de monstru.

— Şi de ce ai crede aşa ceva?

— Pentru că teza dumneavoastră despre asta este… despre psihopaţi criminali în serie.

Bloom se rezemă de spătarul scaunului şi apoi se încruntă.

— Nu, nu e adevărat. Am analizat adolescenţi şi tineri care au anumite trăsături specifice. Nu erau criminali în serie; niciunul dintre ei nu a comis vreo crimă.
— De ce?
— Mă interesează să văd ce ne face să fim oameni. Şi am vrut să studiez o latură extremă a comportamentului uman, un aspect care mi se pare extrem de revelator.
— Nu, nu la asta mă refeream. De ce nu au omorât pe nimeni?
— Pentru că au ales să nu o facă.
— Sau poate pentru că nimeni nu i-a supărat suficient de tare.
— Sau aşa, spuse Bloom cu un zâmbet abia văzut.
— Şi dumneavoastră credeţi că şi eu sunt psihopată, doar pentru că mă apăr?
— Ce cred eu e total lipsit de relevanţă. Ce contează e ce crezi tu, sau ce ştii tu despre tine şi despre cât de diferită eşti faţă de ceilalţi. Ai spus că te-am păcălit, dar nu ţi-am spus nimic nou. Tu deja ştiai că eşti diferită. Încerci din greu să ascunzi asta şi, dă-mi voie să spun, o faci cu o stăpânire de sine impresionantă pentru vârsta ta.
— Şi de ce mă aflu aici dacă îmi spuneţi doar ceva ce ştiu deja?
— Ca să ai o persoană care e de partea ta şi care vrea să te ajute.
— Să mă ajute cu ce?
— Să te ajute să alegi, Seraphine, spuse Bloom uitându-se la ea.

28

Comisarul-şef Steve Barker programase conferinţe telefonice zilnice. Bloom formă numărul şi ascultă muzica pe care o auzea de la celălalt capăt al firului. Plănuise să se întoarcă repede de la şedinţă şi să participe la conferinţă împreună cu Jameson, dar nu se aşteptase să dureze atât de mult. Îşi puse căştile în urechi, şi cât aştepta, se apucă să-şi citească e-mailurile. Deschise unul primit de la avocatul din partea CPS. O acuzau pe clienta ei de vătămare corporală gravă. Nu existau dovezi care să sugereze că ar fi fost vorba de intenţie.

Îl auzi pe Barker prezentându-se şi atunci închise fereastra de e-mail.

Cu un ton oficial, agent Logan dezvălui faptul că jocul cu „la mulţi ani” număra cel puţin 109 jucători. Reuşise în cele din urmă să descopere pagina de internet a jocului, ascunsă bine pe Dark Web, dar nu avea încă acces la ea. Agent Kaye Willis aştepta încă veşti de la mai multe companii de telefonie în ceea ce privea folosirea datelor mobile, dar descoperise că atât Stuart, cât şi Grayson şi Lana descărcaseră toţi ceva asemănător în primele câteva ore de la dispariţie. În timp ce Barker stabilea care erau priorităţile lor în următoarele zile, Bloom văzu că avea trei apeluri nepreluate de la acelaşi număr cu prefix de Londra. Cineva voia neapărat să stea de vorbă cu ea. Ascultă mesajul vocal. Un anume doctor Claude Fallon de la Health and Care Professions Council[10] o ruga să o sune înapoi cât de repede putea pentru că era o urgenţă. Organismul de reglementare sub tutela căruia se aflau psihologii profesionişti era un organism de reglementare pasiv. Bloom nu mai fusese niciodată contactată de ei de când preluaseră ştafeta de la Asociaţia Psihologilor din Marea Britanie.

— Doctor Claude Fallon la telefon.

Bărbatul de la capătul firului avea o voce groasă şi fermă. Bloom intuia că avea undeva la 50 de ani sau poate mai mult.

— Bloom la telefon. Am văzut apelurile dumneavoastră.

— Ah, doamna Bloom. Mă tem că avem o problemă. Am primit o sesizare destul de gravă cu privire la practicile dumneavoastră ca psiholog.

— Pardon?

— Da. Am înaintat reclamaţia la HCPTS[11].

— Aţi făcut asta fără să vorbiţi întâi cu mine?

— Este o chestiune delicată, şi am considerat că este mai bine să lăsăm profesioniştii să se ocupe de asta. Sfatul meu este să vorbiţi cu un specialist. Un specialist pe probleme legale, vreau să spun.

Şocul iniţial lăsă loc furiei.

— Cine a depus această plângere? Şi, mai precis, despre ce e vorba?

— Mă tem că nu pot spune mai mult la telefon.

— Puteţi să mă chemaţi în instanţă, dar nu puteţi să-mi spuneţi de ce? Este ridicol. Cer să fiu informată.

— HCPTS vă va contacta pe durata procesului şi vă va da detaliile necesare. Acest apel este doar unul de formă.

— Un apel de formă?

— Aşa cum v-am spus, HCPTS va lua legătura cu dumneavoastră, încheie doctor Claude Fallon.

Nu avea nicio logică. Cu cine lucrase în ultimul timp? Cine ar fi putut să aibă o problemă cu sfaturile pe care le dădea? Cine i-ar fi purtat pică?

Toate pistele duceau spre Dave Jones, individul care îl acuzase pe Jamie Bolton, bărbatul asexuat, că ar fi agresat-o pe fiica lui de 12 ani, Amy. Asta îi mai lipsea.

29

Chiar dacă Lanei nu-i plăcea să recunoască, oponentul era mult mai bun decât ea. PV postase deja dovada ultimului triumf, o fotografie în care apărea o bătrână care dormea şi care avea ochiul vânăt. O jefuise, apoi postase de asemenea şi dovada plăţii pentru vreo treabă pe care îi promisese că o va face, dar şi un extras de cont cu un transfer de 42.300 de lire din contul ei către un cont-fantomă. Lana nici măcar nu avea o ţintă. Avea să cadă în clasament şi să primească un oponent mai slab cotat, cineva care, la fel ca PV, urma să o calce în picioare. De ce nu putea să lase băutura? Din ultimele 24 de ore, 13 şi le petrecuse în compania unei sticle.

Răspunsul îi apăru tare şi răspicat în minte. Nu putea face asta singură. Nu putea să rămână trează singură. Avea nevoie de ajutor.

Jameson stătea în faţa cafenelei Fork încercând să intre pe pagina jocului.

„109 jucători până acum”, îşi spuse în gând în timp ce urmărea instrucţiunile trimise de agentul Logan.

Descărcase sistemul de căutare Tor de care avea nevoie pentru a intra de pe telefon pe pagini de internet criptate. Ecranul se făcu alb şi apărură trei căsuţe în care trebuia să-şi scrie numele complet, data naşterii şi numele de utilizator. În afară de aceste trei căsuţe, în josul paginii mai erau doar trei rânduri scrise cu un font argintiu.

LA MULŢI ANI CU OCAZIA PRIMEI ANIVERSĂRI
JOCUL ACESTA E CADOUL TĂU.
AI CURAJ SĂ-L JOCI?
AI O SINGURĂ ŞANSĂ.
JOCUL TREBUIE *SĂ* ÎNCEAPĂ ASTĂZI.

— Bună dimineaţa.

Jameson îşi ridică privirea din telefon şi o văzu pe doctoriţa Sarah nu ştiu cum stând în faţa lui.
— Doctoriţa Sarah nu ştiu cum.
Râsul ei era gros şi răguşit. Lui Jameson îi plăcea. Îi plăcea mult.
— Aşa mi te-a prezentat Steph, spuse el ridicând din umeri.
— Înţeleg.
— Te face să pari tovarăşul unui erou din benzile desenate.
Se întrebă de ce debita numai tâmpenii.
— Păreai complet absorbit, spuse ea arătând spre telefonul lui.
— Da. Muncă. E o nebunie totală în perioada asta.
Era eufemismul secolului.
— Ce lucrezi?
Trecuseră secunde de când aveau prima lor conversaţie reală, şi el deja spunea prima minciună:
— Fac cercetare.
— Pentru universitate?
— Sunt liber profesionist.
Ea se uită la el. Ochii ei albaştri erau fascinanţi.
— Te invit la o cafea? întrebă ea.
— Nu, mulţumesc, veni răspunsul lui. Trebuie să… trebuie să termin asta, adăugă ţinându-şi telefonul în mână.
— Nicio problemă. O să-ţi comand la pachet. Ce vrei?
— Doar un *latte.*
— Doar un *latte* să fie, James.
— Jameson. Marcus Jameson.
Întinzând o mână spuse:
— Nu ştiu cum. Sarah nu ştiu cum.
Jameson izbucni în râs şi dădu mâna cu ea. Simţi acest prim contact fizic dintre ei până în stomac. Se întreba dacă simţise şi ea acelaşi lucru.
Deschise uşa cafenelei, iar el strigă după ea:
— În cazul în care te întrebai, nu, nu te urmăresc. Doar îmi place cafeaua de aici.
Înainte să închidă uşa în urma ei o auzi spunând:

— Ce dezamăgire.

— De ce zâmbeşti? întrebă Bloom când Jameson intră în birou cu o cană de cafea şi cu o pungă maro.

— Pentru că e o zi bună, Sheila, spuse el. Am adus croasante.

— Ai citit e-mailul de la Logan?

— Da.

Jameson se aşeză la birou şi-i întinse o *pain au chocolat.*

— Nu putem avansa fără un cod de acces. Site-ul e foarte bine securizat.

— Nu-mi place numele, spuse Jameson cu gura plină după ce luase o muşcătură din croasant. Jocul cu „la mulţi ani" sună a ceva pentru copii mici. Votez pentru redenumirea jocului. „Colecţionarul de psihopaţi"? Poate numele ăsta va atrage mai multă atenţie.

— De ce am vrea să atragem mai multă atenţie?

— Nu vorbesc de atenţie din partea publicului, ci din partea poliţiei.

Jameson îşi şterse firimiturile de la gură cu un şerveţel, apoi continuă:

— Inspector Akhtar nu a putut obţine nicio înregistrare de la camerele de supraveghere de la locul accidentului lui Stuart. Poliţia din West Yorkshire a spus că ele nu reprezintă o prioritate. Poate că ne-ar băga mai mult în seamă dacă ar şti că avem de-a face cu sute de psihopaţi.

Bloom încuviinţă luând o muşcătură din croasant.

— Mulţumesc pentru asta.

Jameson îi făcu cu ochiul.

— Ce se întâmplă cu tine astăzi? Te porţi… ciudat.

— Am o întâlnire.

— Oh, înţeleg. Ei bine, atâta timp cât viaţa ta socială e splendidă…

Nu avea de ce să se simtă atât de iritată. Până la urmă avea voie să aibă întâlniri. Dar prin prisma a ceea ce se întâmpla, romantismul era ceva destul de nesemnificativ.

— Hei, nu te răţoi la mine pentru că tu eşti singură şi nefericită. Bucură-te că eu am parte de lucruri bune care să încline balanţa.

— Nu sunt singură şi nefericită.

— Dar eşti singură.

— Da şi mă simt foarte bine aşa, mulţumesc mult pentru grijă.

— Chiar eşti sigură de asta? întrebă Jameson după ce termină de mâncat croasantul şi aruncă firimiturile la gunoi. Când ai avut ultima dată o relaţie?

Bloom se întoarse înapoi la ce avea de făcut. Nu voia să poarte această conversaţie.

— Trebuie să-ţi spun ceva, schimbă ea subiectul. Ieri am primit un telefon de la Colegiul Medicilor. Au primit o plângere cu privire la modul meu de lucru şi acum sunt sub investigaţie. Azi-dimineaţă am primit înştiinţarea oficială.

— Măi să fie! Şi eu care credeam că vrei să-mi spui că eşti lesbiană.

Bloom se uită la el. De data asta chiar o scosese din sărite.

— Şi care ar fi problema dacă aş fi?

Jameson îşi ridică mâinile într-un gest de apărare şi-şi arboră zâmbetul de nu-te-supăra-pe-mine.

— N-ar fi nicio problemă. Multe dintre femeile mele preferate sunt lesbiene, se apără el.

— Marcus, poţi mai mult decât atât.

— Scuze, mamă, spuse el zâmbind, apoi luă o gură de cafea. Îţi faci griji din cauza asta? E ceva de capul reclamaţiei ăsteia?

Bloom îi întinse scrisoarea.

— Dave Jones crede că am întreţinut relaţii nepotrivite cu fiica lui. Susţine că aş fi avut întâlniri informale cu ea în afara şedinţelor de terapie şi chiar că aş fi chemat-o la mine acasă.

— Uau.

— Nu am făcut asta.

— Ei bine, nu, evident că nu ai făcut asta. Tu eşti… Bloom.

— Nu e nevoie să faci pe deşteptul.

— Nu fac pe deşteptul. Ce vreau să spun e că eşti una dintre cele mai etice persoane pe care le cunosc. Nici vicarul din oraşul meu nu cred să fie la fel de curat din punct de vedere moral.

Bloom ridică din sprâncene.

— Am cântat în corul bisericii când eram mic. Nu ştiai? Tata era foarte credincios.

Bloom nu-şi putu stăpâni un zâmbet. El era cea mai bună terapie după o zi oribilă.

— Nu vor găsi nicio dovadă, pentru că nu există aşa ceva, dar mă vor târî printr-o anchetă.

Jameson îi înapoie scrisoarea.

— O să o rezolvăm. Am o dilemă care mă sâcâie. Pagina de internet a jocului e o fortăreaţă, corect? Şi în cele din urmă jucătorii noştri psihopaţi dispar. Aşa că de ce şi-au bătut capul cu acele felicitări? De ce nu au trimis e-mailuri? Sau mesaje text? Sau chiar mai bine, de ce nu au folosit WhatsApp? Chestia aia foloseşte criptare *end-to-end,* nu am fi reuşit niciodată să aflăm ce se întâmplă.

— Şi eu m-am gândit la asta. Probabil că au vrut ca noi să aflăm de ei. Fără felicitări nu am fi ştiut că dispariţiile sunt legate între ele şi nu am fi aflat de câţi jucători este vorba. Celor care au primit scrisoarea li s-a spus să dezlipească acea bucată de hârtie lipită. Cred că pe hârtia aceea era scrisă adresa paginii de internet şi numele de utilizator pe care trebuiau să-l folosească. Dar oare de ce nu le-au spus să distrugă felicitarea apoi? La ultima numărătoare erau 109 oameni care pur şi simplu au lăsat felicitarea sub nasul nostru.

— Până la urmă e o carte de vizită.

— E un soi de „uită-te la mine cât sunt de deştept”. Asta e.

— Se dau mari. S-ar putea la un moment dat să o dea în bară.

— Avem de-a face cu psihopaţi funcţionali, deci tind să cred că nu o vor da în bară. Majoritatea oamenilor fac greşeli atunci când se lasă acaparaţi de emoţii şi uită să-şi urmeze propriile reguli…

— Dar psihopaţii nu se lasă acaparaţi de emoţii.

— Nu, nu la fel de des. Pentru ei tot ce contează e orgoliul. S-ar putea ca, dacă sunt îmbătaţi de propriul succes, să se lase pe tânjală. Întrebarea este cum putem face ca asta să se întâmple?

Jameson se gândi pentru câteva momente, apoi spuse:

— Îi facem să creadă că ei câştigă. Trebuie să creadă că nu avem dovezi pentru că pur şi simplu sunt mai deştepţi decât noi. Operaţiunea Romanova.

— Romanova?

— Aşa am denumit o operaţiune MI6 care presupunea manipulare psihologică. E din Văduva Neagră. Ştii benzile desenate Marvel? Natasha Romanova? Ai văzut scena aia din *Răzbunătorii*[12] în care este legată de un scaun în timpul unui interogatoriu, dar de fapt ea conduce interogatoriul? Văd pe faţa ta că nu ai văzut scena, dar ai prins ideea.

Bloom prinsese ideea, dar deocamdată nu ştiau cine se afla în spatele jocului, şi până nu aflau, toate tacticile erau inutile.

30

În Yorkshire, Stuart Rose-Butler, sau Stuart Lord, cum prefera să i se spună, ieşea din gara din Leeds şi se îndrepta spre Park Square, aflat în districtul financiar.

Străzile din jurul parcului erau pustii. Doar câteva maşini treceau din când în când pe stradă. Când ajunse în parc, nu era nimeni prin jur. De o parte şi de alta a parcului erau clădiri în stil georgian, cu ferestre mari şi intrări grandioase. Multe dintre case erau ocupate de birouri de avocatură. Stuart verifică din nou mesajul:

Suntem foarte impresionaţi. Vino mâine la ora 13.30
În Park Square, Leeds.

Asta era tot. Fără vreun nume sau descriere. Stuart se uită la ceas: 13.28. Se aşeză pe o bancă şi aşteptă. După exact două minute, un bărbat înalt, slab şi cu tenul măsliniu intră în parc. Stuart îl recunoscu imediat. Se ridică în picioare şi se apropie de el.

— Bună ziua, domnule.

Bărbatul îi întinse mâna şi strânsoarea lui era atât de puternică încât pe Stuart îl duru mâna:

— Sebastian Forbes.

Sebastian purta o jachetă din tuid şi o cravată albastră decorată cu ceea ce părea a fi un ac de cravată încrustat cu un diamant. Stuart se felicita în gând că alesese să-şi poarte costumul Armani.

— Bună ziua, răspunse Stuart, încercând să-şi folosească accentul cel mai rafinat.

Fără doar şi poate că Sebastian îi cunoştea povestea, dar lucrurile se schimbaseră şi voia ca el să vadă acest lucru.

— Ce nume preferi să folosesc?

Cu câteva provocări în urmă Stuart fusese instruit să-şi schimbe identitatea. Se gândise îndelung la noul său nume.

— Stuart Lord.
— Ca de la valet la lord. Foarte bine. Vă rog, domnule Lord, veniţi cu mine. E cineva care abia aşteaptă să vă cunoască.
Sebastian Forbes îl conduse pe Stuart la o clădire ce se afla la câteva străzi distanţă. Nu exista nicio sonerie, doar o uşă de un negru strălucitor. Forbes bătu o singură dată cu putere în uşă şi apoi aşteptă. O secundă sau două mai târziu uşa se deschise, acţionată de un sistem automat. Cei doi intrară într-un hol alambicat. Dalele de gresie duceau la o scară lată şi, pe măsură ce uşa se închidea, Stuart începea să distingă voci venind de la etaj.
— Ce e locul ăsta? întrebă Stuart în timp ce urcau scările.
— E un loc care nu există. E un loc unde nu ai mai fost niciodată şi unde vei întâlni oameni pe care nu i-ai mai întâlnit.
Sebastian Forbes se opri la capătul scărilor şi se întoarse către Stuart, care se afla cu două trepte mai jos.
— Înţelegi ce vreau să zic?
— Sigur. Nu am fost niciodată aici.
Stuart mai avusese tangenţe cu lumea infractorilor. Uitase deja o grămadă de locuri ca acesta.
Camera luminoasă din faţă emana bogăţie, în ciuda decorului subtil. Scaune din piele grupate două câte două sau în grupuri de câte trei erau aşezate în faţa unor mese de lemn, iar în capătul îndepărtat al camerei un bar ocupa tot peretele. Un bărbat cu cravată roşie şi cu cămaşă albă stătea în spatele barului pregătind o băutură într-un pahar de cristal. La bar erau aşezaţi trei bărbaţi şi două femei care atunci când îl văzură pe Stuart se opriră din discuţie.
— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Stuart Lord, spuse Sebastian Forbes acceptând băutura de la barman.
Stuart dădu mâna cu ei. Fiecare în parte îi ură:
— Bine ai venit, bine ai venit.

Dar niciunul nu se prezentă. Cea mai tânără dintre femei îi dădu un pahar rece de bere.

— Genul tău de băutură, nu-i aşa?

Stuart acceptă băutura, apoi ea spuse:

— Încă nu eşti unul dintre noi, domnule Lord, dar ai dat dovadă de mult potenţial şi acţionezi cu un soi de clasă.

Pentru o clipă Stuart se simţi prost. Fusese atât de absorbit de noua lui viaţă şi de plăcerea pură şi nealterată pe care o simţea cu fiecare nouă provocare, că nu se gândise nicio secundă de ce fusese invitat să participe la joc. Îşi îndreptă postura, profitând de înălţimea de un metru optzeci. Totul făcea parte din procesul de recrutare. Evident. Acesta era ultimul interviu.

31

Era aproape miezul nopţii când Bloom bătu la uşa.

— Jane a dispărut, spuse Jameson deschizând uşa.

— Ştiu, spuse Bloom păşind în holul lui Claire. De când?

— La prânz a plecat de la şcoală şi s-a dus la magazin să-şi ia un sandvici, dar nu s-a mai întors. Cei de la şcoală au crezut că a plecat acasă şi cretinii de profesori nu au verificat, pentru că ştiau că trece printr-o perioadă dificilă.

— A plecat de la şcoală singură?

— Aşa se pare. Dan şi cu mine ne pregăteam să plecăm să o căutăm pe străzi. Claire a vorbit cu toţi prietenii ei, dar vom bate la toate uşile oricum. Am sunat şi la spitale.

— Ai vorbit cu poliţia?

— Claire i-a sunat, dar au spus că au trecut doar câteva ore şi că majoritatea adolescenţilor care pleacă de acasă se întorc.

— Le-a povestit de Lana?

— Da, dar Claire nu ştie nimic, nu-i aşa?

— Bine. Tu du-te. Îl voi suna pe Barker şi apoi voi sta cu Claire.

— Mulţumesc.

Bloom îşi scoase telefonul şi formă numărul lui Steve Barker. Ştia că-l va trezi, dar era ceva urgent.

— Alo, răspunse el cu voce adormită.

— Steve, sunt eu, Augusta. Fiica Lanei Reid a dispărut de aproape 12 ore.

— Ce?

— Jane Reid a dispărut.

După o scurtă pauză, Barker spuse:

— Cu ce pot să te ajut?

— Poliţia locală trebuie să ia cazul în serios. Trebuie să afle cine e Lana şi de ce ar fi în stare să facă. Voi vorbi şi cu comisarul Briggs de la Met, dar va trebui să-i spun tot ce ştiu.

Briggs era şi ea unul dintre agenţii de la cursul predat de Bloom şi în acelaşi timp unul dintre cei mai competenţi poliţişti din câţi cunoscuse ea.

— O cunosc pe Briggs. E o femeie cu capul pe umeri. Povesteşte-i tot ce e nevoie să ştie şi voi discuta şi eu cu ea mâine să nu vorbească despre asta în dreapta şi-n stânga.

După ce-i mulţumi şi închise, Bloom formă numărul lui Grace Briggs, şi pentru că norocul era de partea ei, aceasta era trează şi se ocupa de un incident cu arme de foc. Bloom îi povesti situaţia pe scurt: colecţionarul de psihopaţi, familia Graham, dispariţia lui Jane Reid. Briggs îi promise că va face un apel oficial către toţi agenţii să trateze cazul ca fiind unul prioritar.

Bloom se îndreptă spre bucătărie. Claire dădea ture în jurul hiatului de bucătărie.

— Claire, spuse Bloom încet ca să nu o sperie.

— Augusta, îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Nicio problemă. Cu ce pot să te ajut? Ai mâncat ceva? o întrebă Bloom pornind fierbătorul.

Claire clătină din cap.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur. Orice vrei tu.

— Când ai vorbit ultima dată cu Jane?

— Azi de dimineaţă la micul dejun. Mereu mă ajută cu fetele.

— Şi cum ţi s-a părut că era?

Bloom luă două pliculeţe de ceai şi le scufundă în căni.

— Era normală. M-am gândit de o mie de ori dacă nu cumva mi-a scăpat ceva. Ştiam că se simţise copleşită săptămâna trecută, dar e o fată puternică.

— Ar pleca undeva fără să-ţi spună?

— Jane e una dintre cele mai mature adolescente din câte am cunoscut. Mereu îmi spune unde şi cu cine se duce. Nu vine niciodată mai târziu de ora 8.30, şi mai important decât atât, comunicăm. Mi-a spus când era supărată că tu şi Marcus aţi început să-l căutaţi pe tatăl ei.

— Ţi-a spus de ce o deranja acest lucru? întrebă Bloom.
— E un ratat, nu-i aşa? Nu vrea să aibă nimic de a face cu el, şi presupun că se teme că dacă mama ei nu se va întoarce, el ar putea să ceară custodia ei.
— Ar putea fi acesta motivul pentru care a fugit de acasă?
Claire oftă:
— Am discutat despre asta şi totul părea în regulă. I-am spus că nimeni nu o va putea forţa să-l vadă şi că eu şi Dan ne vom asigura că va avea un cuvânt de spus dacă se va întâmpla ce e mai rău. Credeam că s-a liniştit.
Claire începu iar să se plimbe prin bucătărie.
— Ştii, nu am nici cea mai vagă idee ce să fac. Ce să fac să o ajut? Dacă am spus ceva greşit?
— O vom găsi, spuse Bloom. Te-ai gândit unde ar fi putut Lana să o ducă pe Jane, dacă asta e ce s-a întâmplat?
Claire se opri.
— Asta crezi că s-a întâmplat? Ieri Marcus mi-a pus tot felul de întrebări ciudate, dacă eu cred că Lana are anumite manifestări sinistre de comportament. Dar nu a vrut să-mi dea mai multe detalii.
— Înţeleg, spuse Bloom.
— Nu crezi că ar trebui să ştiu toată povestea?
— Hai să ne aşezăm, spuse Bloom întinzându-i cana cu ceai. Promit că o să-ţi povestesc totul, dar hai să-l aşteptăm pe Marcus să se întoarcă.
Aşteptară în linişte, ţinându-şi cănile de ceai cu ambele mâini şi aruncând din când în când câte un ochi la ceas. O oră mai târziu uşa din faţă se deschise şi Jameson şi Dan intrară. Claire sări ca arsă:
— Aţi găsit-o?
Dan clătină din cap, şuviţele blonde intrându-i în ochi.
— Îmi pare rău, iubire. Ne-am întors să vedem dacă voi aveţi vreo noutate.
Claire se aşeză înapoi pe scaun.

— Nu. Dar Augusta mi-a promis că-mi va spune adevărul despre ce se petrece.

Jameson încuviinţă scurt din cap. Ştiau amândoi că era inutil să încerce să mai ascundă adevărul acum.

— Claire, începu Bloom. Credem că aceia care sunt aleşi să participe la joc au unele trăsături de personalitate specifice psihopatiei.

Dan se aşeză pe mânerul scaunului pe care stătea soţia lui. Nimeni nu spunea nimic, aşa că Bloom continuă.

— Multe persoane prezintă aceste trăsături şi mulţi dintre ei trăiesc foarte bine cu ele. Uneori ne pot lua prin surprindere cu acţiunile lor sau cu părerile lor, dar asta se întâmplă şi cu oamenii care nu suferă de psihopatie. Cea mai importantă diferenţă dintre psihopaţi şi restul oamenilor este lipsa conştiinţei sau a empatiei. Ei simt emoţiile la o intensitate mai redusă decât restul oamenilor. Pe de o parte, acest lucru îi face să fie mai raţionali, dar pe de altă parte nu sunt conştienţi de repercusiunile pe care acţiunile lor le au asupra oamenilor.

— De ce ar face cineva o selecţie? Cine ar vâna psihopaţi? întrebă Claire.

— Nu ştim cu siguranţă. Încă nu ştim ce presupune acest joc. Dar eu cred că aceşti oameni sunt aleşi cu un scop precis. Ceva ce are legătură cu talentele lor unice.

— Ştim deja că unul dintre jucătorii implicaţi în acest joc… începu Jameson să spună.

— Chiar crezi că trebuie să vorbim şi despre asta? îl întrerupse Bloom.

Jameson se uita fix la ea.

— Iartă-mă, continuă.

— Faye Graham, dispărută din ianuarie, s-a întors acasă săptămâna trecută.

— Asta e o veste bună, nu-i aşa? spuse Claire.

— Recunosc numele ăsta, spuse şi Dan în acelaşi timp.

— Şi-a înjunghiat mortal soţul, continuă Jameson.

— Doamne Dumnezeule, Marcus.

Claire se ridică în picioare şi pentru o secundă Bloom crezu că avea să-i arunce ceaiul în faţă lui Jameson.

— La naiba, exclamă ea cu o voce gâtuită aşezându-se la loc pe scaun.

Dan îşi luă soţia de mână.

— Poliţia ce face în legătură cu asta?

— Sunt de ajutor, dar nu e uşor. Până la urmă oamenii ăştia au plecat de acasă de bunăvoie şi în afară de Faye nu există dovezi ale vreunor infracţiuni.

— O femeie şi-a ucis bărbatul! exclamă Dan furios.

— Da, şi poliţia încearcă să-i dea de urmă, spuse Bloom trăgându-se mai pe marginea scaunului.

— Asta îi va face şi Lana lui Jane? întrebă Claire.

— Nu cât timp eu mă ocup de asta, o asigură Jameson.

— Faye Graham are doi copii şi ei sunt teferi şi nevătămaţi, deşi se aflau în casă când a avut loc atacul, continuă Bloom.

Simţi privirea lui Jameson. El ştia teoria ei despre cruţarea copiilor de către Faye şi că evita în mod intenţionat să intre în detalii.

— Deci care e planul? întrebă Dan.

— Trebuie să intru în joc, spuse Jameson întorcându-se spre Bloom. Trebuie să mă ajuţi să intru în joc. Trebuie să devin unul dintre ei, să fiu ales şi să văd naibii ce e cu jocul ăsta.

— Şi cum ar trebui să fac eu asta? se miră Bloom.

Ca şi cum ea ar fi putut să manipuleze un joc din străfundurile Dark Web-ului.

— Avem toate acele chestionare online. O să completez cât de multe pot ca şi cum aş fi un psihopat. Tu o să-mi spui ce răspunsuri să dau.

Bloom clătină din cap.

— Nu vor folosi doar chestionarele. Vor analiza toate paginile de internet pe care le-ai vizitat,

alegerile pe care le-ai făcut, felul în care te-ai exprimat. Eu aşa aş face.

— Vezi? Ştii cum acţionează, deci poţi să mă ajuţi.

— Va trebui să construim un personaj complet nou, cu o istorie în spate, ca să nu mai menţionez ziua de naştere care trebuie să fie curând.

— Îl voi ruga pe agent Logan să mă ajute.

— E prea riscant. Nu avem nici cea mai vagă idee ce te vor pune să faci.

Claire luă cuvântul:

— Marcus poate să facă asta. A mai făcut-o în trecut. A primit medalii pentru asta.

— Ce? întrebă Jameson uimit.

— Aşa i-ai spus lui tata.

— Pe patul de moarte, şuieră Jameson printre dinţii încleştaţi.

— Ei bine, ai avut suficient timp să te lauzi cu medaliile tale înainte să se ducă. Era mândru de tine. Ca fapt divers, şi eu sunt mândră de tine.

— Claire, există un motiv pentru care se numesc Serviciile Secrete.

— Atunci ar fi trebuit să-ţi ţii gura închisă.

— Era pe moarte.

— Şi tu trebuia să te dai mare.

— Nu mă dădeam mare. Îi explicam de ce fusesem atât de absent şi de ce eram atât de distant. Am crezut că merita să ştie.

Claire ignoră supărarea fratelui ei şi se întoarse către Bloom.

— Poate să o facă. Trebuie să-l laşi să încerce.

Bloom îl privi pe Jameson. Era o idee prostească şi avea puţine şanse de reuşită. Dar poate că avea să funcţioneze.

32

Ziua accidentului lui Jameson începu bine.

Bloom primi un apel de la poliţie în legătură cu o fată care se potrivea descrierii lui Jane şi care fusese văzută la staţia de metrou King's Cross. Nu îşi dădeau seama dacă era singură pentru că era înconjurată de oameni care făceau naveta, dar poliţiştii erau convinşi că era ea fata pe care o văzuseră. Verificau camerele de supraveghere pentru a se asigura că nu se urcase în vreun vagon.

Jameson ştia că tot ce putea să facă era să aştepte, aşa că plecă la o plimbare cu bicicleta. Cortizonul îl făcea să se enerveze uşor şi din orice. Dar dacă voia să treacă drept un psihopat autentic, trebuia să afle cum acţionau ei, ce gândeau şi ce simţeau. Bloom îi recomandase cartea lui Robert Hare, *Fără conştiinţă,* un studiu despre psihopaţi scris de cel care a inventat criteriile de identificare a psihopaţilor, *Confesiunile unui sociopat,* de M.E. Thomas, o autobiografie a unui avocat american care vorbea despre viaţa unui sociopat, şi *Înţelepciunea psihopaţilor,* scrisă de profesorul universitar de la catedra de psihologie de la Oxford, Kevin Dutton.

Jameson îşi parcă bicicleta şi îşi descărcă pe telefon *Confesiunile unui sociopat.* Două ore şi 50 de pagini mai târziu, ajunse acasă. Nicio noutate despre Jane. Ce naiba făcuse la staţia Kings Cross? Poliţia încercase să-i dea de urmă folosind semnalul de la telefon, dar îl avea închis. Avea o presimţire rea. Jane nu era genul de adolescent care să facă probleme. Era un copil responsabil. Nu avea logică să fi fugit de acasă.

După ce făcu un duş, Jameson porni spre oraş, unde trebuia să o întâlnească pe Sarah. Fusese tentat să o sune şi să amâne întâlnirea, pentru că nu avea să fie cea mai plăcută companie, dar până la urmă decisese să se ducă. De mult nu mai tânjise după o întâlnire cu o femeie cum se întâmpla acum cu

Sarah. Dacă nu ar fi ieşit, ar fi stat acasă aşteptând veşti, aşa că de ce să nu stea cu ea? Aşa putea să-şi mai schimbe gândurile.

În metrou reflectă la primele capitole din *Confesiunile unui sociopat.* Nu ştia ce să creadă despre carte încă. Autorul, un sociopat, aşa cum el însuşi se autoproclama, era o persoană cu logică în limbaj, inteligentă şi pe alocuri glumeaţă. Dar se simţea uneori un substrat înfricoşător. Avea o perspectivă foarte îndepărtată asupra lumii înconjurătoare şi asupra oamenilor, ca şi cum ei ar fi fost doar pionii unui joc complicat de şah.

Jameson păşi în aerul răcoros al unei zile însorite de martie şi porni spre Fork. Urmau să se întâlnească la cafenea şi de acolo să plece la un pub din apropiere. Pe când cotea spre strada pe care se afla Fork, o văzu pe Sarah aşteptându-l. Purta un palton cambrat, alb şi cizme negre până la genunchi. Părul îi era lung şi drept, ajungându-i până la jumătatea spatelui. Se uita la el şi zâmbea. Luase decizia corectă. Era sigur că ea avea să îl înveselească şi în câteva ore urma să se simtă mai bine. Dar nu mai apucă să experimenteze asta. Jameson îl văzu pe biciclist pedalând rapid şi pierzând controlul bicicletei. Bicicleta se urcă pe bordură şi-l lovi frontal la viteză maximă. Căzu la pământ inconştient.

33

— Te simţi bine? întrebă Bloom cu voce mai caldă decât de obicei.

Seraphine se foi în scaun căutând cea mai comodă poziţie. Stătea aşezată pe un scaun capitonat, cu picioarele pe podea şi mâinile sprijinite pe genunchi. Avea ochii închişi. Asculta vocea lui Bloom şi-i urma instrucţiunile. Îşi simţea corpul greu pe măsură ce începea să se relaxeze. Era complet trează şi conştientă de ce se întâmpla în jurul ei, dar totul se simţea altfel. Simţea greutatea mâinilor sprijinite pe genunchi şi în timp ce se concentra pe respiraţie devenea din ce în ce mai conştientă de propriul corp şi camera din jur dispărea.

— Seraphine, primul lucru pe care aş vrea să-l faci este să-ţi imaginezi un loc în care să te simţi fericită şi în siguranţă. Poate să fie o casă, sau un parc, sau o plajă. Decizia îţi aparţine. Dar este locul unde te poţi retrage atunci când ai nevoie de spaţiu şi linişte. Vreau să alegi un loc real sau imaginar şi să analizezi ce vezi în jur. Ce vezi, ce auzi, ce miroşi?

Seraphine alese locul de joacă pentru copii unde mergea când era mică, pentru că acolo nu se simţise niciodată diferită. Fusese doar plină de entuziasm şi fericită. Îşi imagină că stă în mijlocul locului de joacă, că într-o parte era toboganul roşu în formă de trenuleţ, caruselul galben în care se învârtea şi leagănele, două leagăne mici pentru bebeluşi şi două pentru copii mai mari. Îşi aduse aminte cum lanţurile de la leagănele mari se puteau răsuci, astfel încât erai mai departe de pământ şi te învârteai mai tare până se descurcau.

— Când ajungi în locul acela ridică degetul mic, se auzi vocea lui Bloom venind de departe.

Seraphine se concentra pe vremea din parc. Era o zi călduţă şi însorită. Simţea miros de chipsuri şi îşi aminti de îngheţata cumpărată de la cafenea şi care

avea sosuri multicolore: roşu, galben, albastru, chiar şi negru. Nu mai era nimeni acolo. Tot parcul era al ei şi doar al ei. Îşi ridică degetul mic.

— Bun, spuse Bloom. Acum vreau să te gândeşti la ce te face pe tine să fii diferită, şi cum te simţi ştiind că eşti diferită.

Seraphine se imagină stând aşezată pe carusel.

— Uneori s-ar putea să-ţi fie greu să-ţi percepi sentimentele. Dar asta nu înseamnă că ele nu sunt acolo. Pur şi simplu nu le poţi percepe. Aşa că în refugiul tău poţi exersa cum să dai mai tare volumul sentimentelor tale şi să vezi cum se simte tristeţea, frica sau singurătatea.

Seraphine rememoră primele săptămâni din gimnaziu, când realizase că toţi ajunseseră la alt nivel. Colegii aveau conversaţii pe care ea nu le putea urmări. Drame, idile şi certuri stupide. Se vedea pe sine stând sprijinită de perete pe coridor, privindu-i pe alţii cum râd, chiuie, ţipă, aleargă, în timp ce ea stătea pironită pe loc. Se gândise că avea să recupereze şi ea. Când se va maturiza, va ajunge şi ea la fel ca ei. Dar pe măsură ce anii treceau, ea rămânea pironită lângă perete, privindu-i pe ceilalţi şi pierzându-şi răbdarea. Doar că nu ea era problema. Toate dramele şi idilele lor şi certurile lor stupide i se păreau lipsite de logică, nu avea nimic de câştigat din asta, aşa că nu le găsea rostul. Nu voia să fie ca ei. Pentru ei era mai important să fie văzuţi ieşind învingători dintr-o dispută decât victoria în sine.

Se gândi la domnul Potts, profesorul de istorie care îşi bătea joc de toată lumea. I se părea ceva normal să rupă tema cuiva sau să-i ţină pe toţi în clasă în timpul pauzei de prânz ca să-l pedepsească pe băiatul care-i deranjase ora. Şi dacă vorbeai în timpul orei, venea în spatele tău şi te strângea de umăr. Nu avea voie să facă asta, dar nimeni nu avea curajul să spună ceva. Asta până când Jamie Parker şi Lucas Kane au decis că e momentul pentru o schimbare. Au început să vorbească din ce în ce mai tare în timpul orelor lui, să deranjeze clasa, să nu se

prezinte la orele de detenţie în clasă şi să nu-şi facă temele. Într-o dimineaţă, Jamie chiar se strecurase prin spatele domnului Potts şi îl strânsese de umăr. Deveniseră eroii clasei pentru că lumea îi vedea ripostând, dar în cele din urmă au pierdut războiul. Părinţii fuseseră chemaţi la şcoală, iar ei fuseseră pedepsiţi pentru indisciplină. Apoi domnul Potts a revenit la vechile obiceiuri.

Aşa că într-o dimineaţă, când domnul Potts se dusese în cancelarie să-şi ia nelipsita cafea, Seraphine se strecurase în clasă şi îi pusese o pereche de chiloţi de fete în buzunarul cu fermoar de la servietă. Adusese perechea de chiloţi special pentru asta. Apoi mersese în sala de informatică, unde îşi făcuse o adresă de Yahoo anonimă, de pe care scrisese următorul e-mail:

„Sunt elevă a domnului Potts din clasa a şaptea. M-a trimis la detenţie unde mi-a cerut să-mi dau jos chiloţii şi să i-i dau lui. Ştiam că e greşit, dar eram prea speriată şi nu ştiam ce să fac.” Trimisese apoi e-mailul către directorul şcolii şi către soţia domnului Potts, care era una dintre profesoarele de sport din şcoală.

— Situaţia ta are numeroase avantaje, se auzi vocea lui Bloom venind de undeva de departe. Foarte rar percepi frica aşa cum o percep alţi oameni şi nu intri în panică în faţa pericolului. Dar te poate face nechibzuită şi inconştientă de pericolele care te pasc. Oamenii vor încerca să profite de tine, să te manipuleze sau să te atragă într-o competiţie. Dar trebuie să nu uiţi să rămâi cu capul pe umeri. Logica şi inteligenţa sunt armele tale, aşa că trebuie să înveţi să le foloseşti cu înţelepciune.

Lui Seraphine îi venea să râdă. Ştia că nimeni nu o putea manipula. Pur şi simplu era mai deşteaptă decât toţi.

Bloom continuă:

— Poate că vei auzi spunându-se despre cei ca tine că nu pot avea emoţii. Dar poţi simţi fericire sau tristeţe, mândrie sau furie. S-ar putea să ai

probleme cu sentimentul de vinovăţie sau cu cel de ruşine pentru lucrurile pe care le faci şi care i-ar putea afecta pe cei din jur. Dar, repet, asta nu înseamnă că nu eşti capabilă să înţelegi şi să conştientizezi faptul că acele acţiuni nu sunt bune. Doar pentru că nu le trăieşti nu înseamnă că nu le cunoşti. Şi aici intervine alegerea ta.

Probabil că doamna Bloom ar fi crezut că fusese o greşeală ce i-a făcut domnului Potts. Dar chiar aşa să fi fost? Bărbatul ăla era un tiran. Era clar că nu-i plăceau adolescenţii şi că nu-i înţelegea. Oare scopul scuză mijloacele?

În timp ce analiza tratamentul pe care i-l aplicase domnului Potts, Seraphine simţi un lucru tare straniu. Se concentră asupra acelui lucru. Încercă să-l intensifice. Era ceva călduţ şi se străduia să găsească un cuvânt potrivit pentru a-l descrie… siguranţă, poate? Nu, nu ăsta era cuvântul. Era… se simţea… acceptată. Pentru prima dată în viaţa ei se afla în preajma unei persoane care ştia exact de ce era diferită, dar nu o judeca şi nici nu se temea de ea. Seraphine zâmbi.

34

— Marcus! Marcus, mă auzi?

Vocea se auzea de departe, ca şi cum ar fi venit de undeva din fundul unei fântâni.

— E inconştient de cel puţin patru minute, continuă vocea.

— Marcus, sunt John, se auzi o altă voce, de data asta venind de mai aproape. Mă auzi?

— A fost lovit de un biciclist şi a dat cu capul de bordură.

Sarah. Prima voce îi aparţinea lui Sarah.

— Îşi revine, spuse John. Marcus, acum îţi voi verifica semnele vitale. Unde e biciclistul? E şi el rănit?

— A plecat, spuse Sarah.

Vocea încă îi tremura, dar era mai clară, ca şi cum ar fi stat aplecată spre el.

Jameson simţi mâinile lui John în jurul gâtului şi încercă să vorbească.

— Marcus, îţi voi pune un guler cervical. E doar de precauţie, pentru că impactul cu asfaltul a fost destul de dur.

Jameson îşi deschise ochii. Lumina îi rănea ochii şi simţea o durere înţepătoare în spatele capului.

— Hei, eşti bine, spuse Sarah.

Faţa ei se ivi deasupra lui, cu şuviţele de păr înconjurându-i faţa. Încercă din nou să spună ceva, dar nu reuşea să scoată niciun sunet.

O mână o apucă pe a lui şi o strânse uşor.

— Nu-ţi face griji. Voi veni cu tine. Nu e o primă întâlnire perfectă, dar măcar voi avea ocazia să mă dau mare.

Jameson încercă să zâmbească.

35

Orele de vizită abia începuseră, deci încă nu era lume prin preajmă. Rănile lui Jameson nu erau destul de grave pentru a justifica un salon privat, dar pentru că secţia era plină, fusese destul de norocos încât să primească un salon doar pentru el. Când Bloom intră, îl găsi dormind pe spate, cu mâinile scoase din aşternut. Avea vânătăi pe braţul stâng, iar partea stângă a feţei îi era tumefiată şi câteva tăieturi îi brăzdau pielea. Avea capul bandajat. Claire îi spusese că avea o fractură închisă în partea din spate a craniului, dar din fericire nu avea sângerări interne. Bloom îşi trase un scaun lângă pat.

Jameson deschise ochii şi se holbă la tavan înainte de a-şi coborî privirea spre ea.

— Ţi-am adus struguri şi Lucozade[13], spuse ea.

— Ador Lucozade.

Vocea îi era groasă, dar chiar şi aşa, îi putea detecta sarcasmul. Se încruntă şi îşi masă capul.

— Poţi să chemi pe cineva care să-mi dea ceva pentru durerea asta de cap?

Peste câteva minute Bloom se întoarse împreună cu o asistentă pe care o chema Lucy şi care îi ascultă inima şi îi mai administră nişte calmante.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Bloom.

— Un biciclist a pierdut controlul şi a intrat în mine.

— Eşti sigur că a fost un accident?

— Da. Tipul a luat curba cu viteză prea mare şi eu mă aflam în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Şi aproape că luasem decizia să nu mă duc, şuieră cu un râs răguşit.

— Dar Claire mi-a povestit că biciclistul nu s-a oprit.

Jameson închise ochii.

— Probabil că s-a panicat.

— De când ai devenit atât de mărinimos?

— Augusta, a fost un accident. Se întâmplă tot timpul.

Ea nu mai insistă, dar ştia că toţi gândeau la fel.

— Şi doctorii ce au spus?

Se întoarse cu faţa spre ea şi deschise din nou ochii:

— Vrei să spun când mă lasă să plec acasă pentru a mă putea întoarce la birou?

— De fapt, mă gândeam să-ţi aduc biroul aici.

Jameson zâmbi, apoi tresări.

— Dar serios acum, ce au spus?

— Că am o rană uşoară la cap. Spun că am avut noroc.

— Dar ai fractură de craniu?

— O nouă rană de război. Va trece. Voi pleca de aici într-o zi, două. Doar ştii câtă nevoie au de paturi.

— Ei bine, nu te grăbi să pleci de aici. Şi să nu începi să faci pe şeful arţăgos cu ei. Încearcă să ai răbdare.

— Da, mamă.

Privi în tavan, apoi închise ochii. Bloom observă logoul de la Fork pe două căni de pe măsuţă.

— Ai trimis-o pe Claire să-ţi aducă o cafea? Nu mă deranjează să fac eu asta.

— Aş fi norocos dacă s-ar duce Claire la Costa pentru mine. Sarah le-a adus.

— Sarah e drăguţa cu care ai avut întâlnire?

Jameson se uită la ea.

— Da, ea e drăguţa cu care am avut întâlnire. Eşti mereu cu vorbele la tine, Augusta.

Bloom ignoră comentariul şi îl atinse pe mână cât de uşor putu.

— Te las să te odihneşti.

— Ce se mai întâmplă cu cazul? Cu Jane?

Bloom se ridică în picioare.

— Marcus, totul este sub control. Tu doar fă-te bine.

Drumul cu trenul până în Bristol dură o oră şi jumătate. Bloom stătea în vagonul liniştit, la o masă

de patru persoane, lângă un om de afaceri care făcea diverse însemnări pe o prezentare în PowerPoint scoasă la imprimantă. Privea pe fereastră. Ceva nu era bine. Reputaţia ei profesională era cel mai important lucru pentru ea, iar Jameson se mândrea cu condiţia sa fizică. În doar 24 de ore amândoi fuseseră atacaţi. Nu putea să fie pură coincidenţă. Trebuia să existe o legătură între accidentul lui Jameson şi ancheta ei. Psihopaţii erau extrem de buni la a găsi punctul slab al adversarului ca mai apoi să profite la maxim de el. Bloom nu se putea abţine să nu se gândească la Seraphine.

Două ore mai târziu, Bloom ajunse la secţia de poliţie Bristol's Central. Cei de acolo fuseseră de acord să-i lase să se întâlnească la ei, şi nu la secţia din Portishead. Se îndrepta spre biroul comisarului-şef Barker, unde se reunise toată echipa.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat domnului Jameson, spuse Barker. Cum se simte?

Bloom îşi puse haina pe spătarul unui scaun liber şi îşi scoase iPad-ul şi notiţele din geantă.

— Destul de rău. El crede că va ieşi din spital în câteva zile. Dar l-am văzut azi-dimineaţă şi nu cred că va fi aşa.

Se aşeză şi se uită la cei adunaţi în încăpere.

— O mică întrebare, înainte să începem. A primit cineva vreo veste proastă în ultimele zile sau a păţit ceva ciudat?

Cei din echipă se uitară unii la alţii şi murmurară „nu" clătinând din cap.

— De ce întrebi? spuse agent Akhtar.

— Ieri am primit un telefon de la asociaţia profesională căreia îi aparţin. Mi-au spus că au primit o plângere împotriva mea.

— Te gândeşti că Jameson a fost ţinta unui atac? întrebă inspector Green.

— E o posibilitate. Oricine îi strânge laolaltă pe psihopaţi e inteligent. Ar fi surprinzător să nu-şi fi dat seama că suntem pe urmele lor.

— Crezi că ştiu că îi urmărim? întrebă Barker.

— Eu nu mă dau în vânt după presupuneri, dar în orice caz, cred că ar trebui să fim toţi cu ochii în patru.

— Aş putea să fiu de ajutor aici, spuse agent Logan. Se pare că pe lângă cei 109 jucători activi, câţiva s-au întors acasă.

— Şi i-au atacat pe cei dragi?

Lui Barker i se citea groaza în voce. Logan clătină din cap.

— Nu. Am fost contactat de cineva care mi-a spus că tatăl ei a primit o astfel de felicitare, a plecat de acasă pentru ceva timp, dar apoi pur şi simplu s-a întors.

— Ce? Serios? se miră inspector Green. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Da, spuse Logan.

Toţi se întoarseră spre Bloom.

— Ce ne spune asta prin prisma cazului Faye Graham? întrebă Barker.

Bloom căzu pe gânduri.

— Trebuie să vorbim cu cei care s-au întors acasă. Putem aranja întâlniri cu ei? i se adresă ea lui Logan.

— Nu văd de ce nu, încuviinţă el. Ştiu cine este.

— Bun, răspunse Bloom. Trebuie să aflăm care e treaba cu jocul ăsta.

36

Jameson se trezi înfometat. Era lihnit, ceea ce se gândea el că e un semn bun. Durerea de cap devenise suficient de suportabilă pentru a nu o mai băga în seamă. Se dădu jos din pat, îşi puse şosete şi un pulover albastru pe care-l adusese Claire şi merse până în capătul coridorului unde se afla cantina. Acolo găsi doar cereale, iaurt şi pâine prăjită, dar era prea flămând ca să-i pese. Alese un iaurt de căpşuni, trei felii de pâine prăjită şi un borcănaş cu gem de mure. Apoi mese la tejghea şi îi ceru femeii de acolo o cană cu ceai. Femeia avea un tatuaj impresionant cu trandafiri care îi acoperea tot braţul stâng.

Întors în cameră, se uită la ştirile dimineţii în timp ce luă micul dejun. Până termină de mâncat, durerea de cap îi revenise. Îşi puse căştile pe urechi şi continuă să asculte cartea audio a profesorului Kevin Dutton, *Înţelepciunea psihopaţilor.* Cartea era despre cât de folositoare erau calităţile psihopaţilor. Despre cât de avantajos ar fi pentru chirurgi sau pentru cei care dezamorsează bombe să-şi poată reprima emoţiile şi să acţioneze într-un mod calculat şi calm. Şi criminalii în serie şi spionii ar putea să-şi prindă victimele în plasă şi să-şi mascheze adevăratele intenţii.

În capitolul cu concluzii, Dutton descria un tipar comun pentru psihopaţi: fie că sunt sfinţi sau păcătoşi, aceşti oameni sunt mereu într-o cursă interminabilă către noi aventuri şi mai antrenante decât precedentele. Cum se traducea asta în felul în care aceşti oameni îşi trăiau viaţa? Jameson avusese parte de suficient pericol la viaţa lui şi era un mare împătimit al sporturilor extreme pline de adrenalină – combinaţia aceea îmbătătoare de pericol şi endorfine dar el nu căuta noi aventuri.

Acum, pentru prima dată, se gândea la psihopaţi ca fiind altfel şi nu neapărat într-un fel rău.

— Iisuse, oftă el vorbind singur.

Despre asta tot vorbea Bloom. Psihopaţii erau imposibil de evitat. Toţi ar fi avut de câştigat dacă ar fi fost neînfricaţi, aventuroşi, calmi, insensibili sau egoişti. Avea logică de ce ar fi vrut cineva să împrăştie acele felicitări. Asta era evoluţia.

— Hai, somnorosule, trezeşte-te.

Simţi cum ceva moale îl loveşte în faţă. Jameson deschise ochii şi luă şosetele curate care-i ajunseră pe piept.

— Subtil, ca de obicei, îi spuse surorii lui, care se uita la el încruntată.

— Marcus, ce se petrece?

Jameson se ridică în şezut. Ceasul arăta ora 12.15.

— Dă-mi un indiciu, surioară.

— Nu se mai ştie nimic de Jane de patru zile.

Jameson o aşteptă să continue, dar nu o făcu.

— Şi ce vrei să auzi de la mine?

— Vreau să-mi spui că faci ceva în direcţia asta, nu că doar zaci aici ascultând muzică stupidă, spuse ea gesticulând către căştile pe care el încă le avea în urechi.

Înainte de a continua, Jameson îşi scoase căştile.

— E treaba poliţiei, Claire. Şi ce să vezi, eu sunt în spital cu un traumatism cranian.

— Ooo, mai taci din gură. N-ai nimic.

Jameson ştia că nu trebuia să se pună cu Claire când era nervoasă. De-a lungul anilor pierduse suficiente dispute, aşa că aştepta tăcut, lăsând-o să dea ture prin salon.

— Trebuie să o găsim. Nu putem sta cu mâinile în sân aşteptând nemurirea. Trebuie să facem ceva. Eu trebuie să fac ceva.

Cute adânci îi brăzdau fruntea.

— Sun la poliţie din oră în oră şi mereu îmi spun acelaşi lucru. Nicio noutate, nicio noutate, nicio noutate. Mă cred nebună. Şi-mi repetă întruna că nu au de ce să mă ţină la curent pentru că nu sunt rudă apropiată. Poţi să-ţi imaginezi care a fost răspunsul meu când am auzit asta, rataţi idioţi.

Jameson zâmbi. Nu-şi dorea să fie în pielea celui care se punea rău cu sora lui. Nu era furia cea mai importantă caracteristică a psihopaţilor?

— De ce zâmbeşti? Ce naiba e atât de amuzant?

— Vorbeşte mai încet, gură spurcată. Sunt şi copii pe aici.

Claire se încruntă.

— În salonul de lângă vine în fiecare zi un copil în vizită.

— Cui nai…

Jameson aruncă o şosetă spre ea. Îşi masă capul unde-l durea.

— Augusta mi-a spus că pregătesc o apariţie la tv în care să vorbească despre Jane. Au postat despre ea deja pe reţelele de socializare şi s-au pus afişe la King's Cross şi la St Pancras, dar şi în campus. Dar până nu va veni cineva să spună că a văzut-o, e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân.

— Dacă i se întâmplă ceva nu ţi-o voi ierta niciodată.

— Ce vină am eu?

— A venit la tine cerându-ţi ajutor. I-am spus că nu o vei putea ajuta.

— Ei bine, atunci e vina ta.

Lui Claire i se umeziră ochii şi Jameson regretă imediat că spusese asta.

— Uite, adăugă el. Poate că Lana e o mamă de rahat, dar nu i-a făcut niciodată rău şi nu a pus-o în situaţii periculoase. Să sperăm că asta nu s-a schimbat şi că sunt împreună pe undeva.

Claire se aşeză lângă el. Furia îi dispăruse. Îşi luă capul în mâini şi începu să plângă.

37

În partea de sud-vest a regiunii Surrey, nu departe de Haslemere, Bloom şi agent Logan conduceau pe un drum privat ce aparţinea familiei Llewellyn.

Freya Llewellyn îl contactase online pe Craig Hogan, pseudonimul agentului Logan. Îi povestise că tatăl ei, Clive, dispăruse cu opt luni în urmă după ce primise felicitarea de „la mulţi ani” şi că şase săptămâni mai târziu se întorsese acasă. Fusese mai mult decât încântată când Craig o întrebase dacă poate sta de vorbă cu tatăl ei. Spusese că spera că discuţia îl va mai linişti şi că era sigură că sora lui se va întoarce acasă în cel mai scurt timp. Iată-i deci pe proprietatea familiei Llewellyn.

— Uau, exclamă agent Logan ca pentru el când printre copaci se ivi o casă impunătoare.

Arcada de la intrare era mărginită de iederă care se căţărase pe ziduri până la acoperiş.

— Se pare că juriştii au un salariu frumuşel, adăugă el pe când cauciucurile scârţâiau pe pietrişul de pe alee.

Parcă maşina şi opri motorul. O femeie de douăzeci şi ceva de ani deschise uşa din faţă şi veni în întâmpinarea lor. Era o femeie slabă, cu părul aranjat la salon şi machiaj impecabil. Ţinuta formată dintr-o pereche de blugi strâmţi şi un tricou cu dungi era una comodă, dar se vedea cu ochiul liber că era scumpă. Avea unghiile făcute cu roz-aprins.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus, îi şopti Bloom. Tatonează terenul cu atenţie, iar dacă ai dubii, lasă totul în seama mea.

— Freya?

Craig înaintă spre ea şi-i strânse mâna. Purta o pereche de blugi şi un tricou decolorat imprimat cu poza unei trupe. Bloom intuia că alesese ţinuta asta pentru că i se părea că arată cool, dar de fapt îl făcea să arate ca ultimul tocilar. Nu că ar fi fost ceva rău în asta.

Freya Llewellyn le zâmbi larg cu dantura ei impecabilă.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Craig. Ea trebuie să fie mătuşa ta?

— Alice, se prezentă Bloom.

— Nu am vrut să-i fac speranţe deşarte mamei aducând-o aici, spuse Logan urmând povestea pe care o stabiliseră. Dar mătuşa Alice a vrut să vină cu mine să mă susţină moral.

— Evident. Intraţi. Vă voi conduce direct la tata. În această dimineaţă s-a întors acasă după ce a petrecut o săptămână la New York. Sunt sigură că vă veţi mai linişti după ce staţi de vorbă cu el.

Îi conduse printr-un hol grandios. Trecură pe lângă nişte scări circulare care dădeau într-o galerie ce înconjura întreg holul de dedesubt.

— Chiar mi-a spus că a fost o experienţă care i-a schimbat viaţa. A fost pauza care i-a permis să-şi regândească priorităţile.

— Şi doreşte să vorbească despre asta cu noi? întrebă Bloom.

Ajunseră în dreptul unei uşi ce avea un mâner complicat în formă de dragon cu ochi de rubine.

— Am descoperit că în cazul tatei cea mai bună strategie este să-ţi ceri iertare şi nu să ceri voie.

Freya deschise uşa şi îi conduse pe Bloom şi pe Logan înăuntru. Îndreptându-se spre biroul impunător din capătul camerei, Freya spuse:

— Tată, nişte prieteni au nevoie disperată să vorbească puţin cu tine.

Bloom şi Logan aşteptau în prag. Bărbatul de la birou care până atunci privise pe geam se întoarse spre fiica lui. Era un bărbat masiv, cu păr negru şi des, lat în umeri şi cu ochii de culoarea cobaltului. Fiica sa îl sărută pe obraz, iar el îi zâmbi călduros şi apoi se întoarse către musafirii săi.

— Ei sunt Craig şi mătuşa lui, Alice. Sora lui Craig a plecat şi ea de acasă să joace acelaşi joc ca tine. Le-am spus că tu te-ai întors acasă teafăr şi nevătămat şi că nu trebuie să-şi facă griji, dar

speram că dacă te vor vedea şi veţi sta de vorbă, se vor simţi mai bine.

Bloom era alarmată de naivitatea Freyei. Era clar ca bună ziua că nu cunoştea adevărata natură a tatălui ei. Nu înţelegea despre ce e vorba în joc. Clive Llewellyn era un adevărat maestru al deghizării. Pe chip nu i se citea nici urmă de uimire. Se ridică de pe scaun şi le făcu semn celor doi să intre.

— Sigur, sigur. Intraţi. Luaţi loc. Freya, roag-o pe doamna Burns să ne pregătească nişte ceai şi câte o felie din prăjitura ei minunată cu ghimbir.

Bloom şi Logan se aşezară pe cele două scaune din faţa biroului. Llewellyn dădu mâna cu Logan şi-l bătu ferm pe umăr, apoi îşi puse mâinile pe umerii lui Bloom, într-un gest cald de încurajare. Întreaga lui fiinţă îi şoptea: „Relaxează-te. Aici eşti printre prieteni”.

— Craig, câţi ani are sora ta? îl întrebă el pe Logan în timp ce se întorcea la locul lui.

— 23.

Llewellyn clătină din cap şi ţâţâi:

— Biata ta mamă precis simte că o ia razna.

Apoi îşi îndreptă atenţia către Bloom.

— Alice, tu eşti sora mamei?

— Da, răspunse Bloom.

Llewellyn le spunea pe numele mic ca şi cum s-ar fi cunoscut de o viaţă.

— Nu pot să-mi imaginez ce ne-am face dacă Freya ar fugi de acasă într-o mică excursie.

— O mică excursie? spuse Bloom.

Llewellyn se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Avea aceeaşi dantură impecabilă ca fiica sa.

— Excursie, expediţie, o călătorie de autocunoaştere. Din când în când cu toţii avem nevoie de o pauză să ne încărcăm bateriile şi să ne recăpătăm concentrarea. Nu credeţi?

— Poate la vârsta dumneavoastră, spuse Bloom. Dar nepoata mea e doar un copil.

Llewellyn încuviinţă ca şi cum i-ar fi dat dreptate, dar apoi spuse:

— Unii dintre noi suntem suflete bătrâne chiar de la o vârstă fragedă.

— Ştiţi unde se află sora mea? întrebă Logan cu o disperare credibilă în voce.

— Este acolo unde îşi doreşte să fie.

— Vreţi să spuneţi că a fost alegerea ei să dispară aşa de acasă? întrebă Bloom. Nu a fost constrânsă de nimeni?

Llewellyn îşi duse mâinile la ceafă.

— Să vă spun o poveste. Sunt un om bogat, aşa cum probabil v-aţi dat seama, pentru că sunt un avocat al naibii de bun. Dacă vrei ca afacerea ta să fie vândută pe bani buni, eu sunt omul de care ai nevoie. Dacă vrei să te lupţi cu liderii de piaţă însetaţi de putere care vor să-ţi acapareze afacerea, eu sunt omul de care ai nevoie. Nimeni nu are câştig de cauză împotriva mea. Nu s-a întâmplat până acum şi nu se va întâmpla niciodată. Dar eu cu ce mă aleg din asta?

Bloom se abţinu să nu gesticuleze spre pereţii care-i înconjurau şi să spună: „O casă imensă, o fiică răsfăţată educată la şcoli private, o soţie numai bună de scos în lume şi un garaj plin cu maşini puternice".

— Cu oameni mici, nerecunoscători, care vin să se plângă: „Voiam mai mult, Llewellyn. Va trebui să-ţi faci munca pe bani mai puţini". Asta îmi spun când nu au inteligenţa sau curajul să se descurce singuri, înţelegeţi?

— Şi ce are asta de-a face cu sora mea?

Pentru o clipă, Llewellyn se uită la Logan.

— Nimic.

Liniştea fu întreruptă de o femeie între două vârste care intră în cameră. Era îmbrăcată într-o uniformă de menajeră, completată cu un şort alb imaculat şi o bonetă. Împingea un cărucior pe care se aflau un ceainic din porţelan chinezesc, un set de trei ceşti şi trei farfurii cu trei felii imense de prăjitură. Menajera, doamna Burns probabil, turnă ceaiul în cele trei ceşti şi le puse în faţa lui Llewellyn, Logan şi Bloom, apoi aşeză farfuriile

lângă ceşti şi apoi puse un bol cu zahăr pe mijlocul mesei. Doar Bloom şi Logan îi mulţumiră, nu şi Llewellyn. Ieşi din cameră fără să scoată un cuvânt.

— De ce ar pleca nepoata mea de acasă să joace un joc fără să spună nimănui din familie unde se duce şi fără să anunţe dacă e bine? întrebă Bloom. Îmi pare rău, dar nu are nicio logică.

— E un joc sau o realitate alternativă? spuse Llewellyn cu un ton nonşalant, filosofic.

— Nu ştim, răspunse Bloom cu o doză mare de exasperare în glas. Privi spre Logan, apoi din nou spre Llewellyn.

— Dar dumneavoastră ştiţi. Ştiţi foarte bine despre ce e vorba în jocul, în realitatea asta alternativă. Aşa că vă rugăm… vă rugăm, spuneţi-ne ce se petrece şi unde se află.

— Sora ta e fată deşteaptă? îl întrebă Llewellyn pe Logan.

— Aşa cred.

— Ei bine, oamenilor deştepţi le va fi mereu bine, indiferent de provocările cu care se confruntă.

Bloom îşi îndreptă spatele.

— Ce fel de provocări?

Llewellyn îşi luă mâinile de la ceafă:

— Viaţa. Dragostea. Pierderea.

— E în pericol? întrebă Logan.

— Craig, dragul meu, cu toţii suntem în pericol în fiecare secundă a vieţii noastre. Ar fi o iluzie să credem altceva.

— Bine, bine. Dar concret, în acest joc trebuie să faci lucruri periculoase? Ar putea să fie rănită?

Llewellyn se aplecă şi-şi sprijini coatele pe masă.

— Nimeni nu te poate obliga să faci ceva ce nu-ţi doreşti să faci, nu-i aşa, Alice?

Îi zâmbi larg şi-i făcu cu ochiul ca şi cum ar fi avut o înţelegere secretă. Bloom profită de ocazie pentru a mai încerca o dată:

— Uite ce e: vrem doar să ştim dacă Sally e în siguranţă şi să ne asigurăm că nu face ceva riscant, care ar putea să-o bage în bucluc, spuse ea cu o notă

de disperare în voce. Ştiu că dumneavoastră, în calitate de tată, puteţi înţelege asta.

— Riscul unora este rutina altora. Necazul unora este corectitudinea altora.

— Dar ar putea fi vorba de ceva ilegal? întrebă Logan. Sunteţi avocat. Dacă sora mea a plecat de acasă de bunăvoie, atunci de ce a făcut asta? Încalcă legea?

Llewellyn îi zâmbi lui Bloom şi ea îşi imagină un computer imens conectat la creierul lui cu care calcula ce răspuns potrivit să dea.

— Aţi spus că experienţa v-a ajutat, interveni Bloom. Credea că dacă-l va încuraja să vorbească despre el, îl va deconcentra. Cum v-a fost asta de folos?

— Nu mi-a fost de folos. M-a ajutat să mă ajut pe mine.

— Dar o femeie din Bristol şi-a ucis soţul la trei luni după ce a intrat în acest joc, spuse Logan. Aşa că vă rugăm, este sora mea în pericol să adopte un comportament criminal?

Cuvintele lui Logan dezvăluiseră prea mult. Nu doar că folosise un limbaj „poliţienesc”, dar faptul că Faye îşi omorâse soţul era un amănunt care nu fusese făcut public. Llewellyn stătea perfect nemişcat cu un zâmbet îngheţat pe chip. Ceva însă i se schimbase în privire. Îl privea pe Logan cu ochi reci, o căutătură intensă. Agentul Logan se sprijini de spătarul scaunului. Privirea lui oscila între Llewellyn şi podea.

— Cine naiba sunteţi voi? întrebă Llewellyn.

Orice urmă de farmec îi dispăruse.

— Agent Logan, de la secţia de poliţie Avon and Somerset. Anchetăm moartea lui Harry Graham.

Llewellyn îşi mută uşor privirea de la el la Bloom.

— Şi tu?

Bloom adoptă o expresie neutră şi îl privi la rândul ei în ochi.

— Eşti într-adevăr mătuşa lui Sally? Nu, sigur că nu eşti. Aţi inventat totul, nu e aşa? întrebă el

privindu-l din nou pe Logan. Arată-mi legitimaţia.

Nu era o idee bună. Llewellyn ar fi putut să-i fi reţinut deja numele lui şi al secţiei de poliţie, dar Bloom nu credea că era cazul.

— Cum aţi fost selectat? interveni ea. Cei selectaţi au fost nominalizaţi, deci cum au ştiut că sunteţi potrivit şi că veţi dori să participaţi la joc?

— Scumpa mea doamnă, începu Llewellyn. Trăim într-o lume în care suntem în permanenţă supravegheaţi.

— Dar mai precis, cum aţi fost selectat?

Bloom nu şi-l putea imagina pe Llewellyn completând chestionare pe Facebook.

— Imaginaţi-vă că pe o plajă plină cu pietricele şi pietriş se află un pumn de nestemate. Cum le descoperim?

— Nu ştiţi, spuse Bloom. Am înţeles.

Privindu-l pe Logan, adăugă:

— Cred că domnul Llewellyn nu ne mai poate spune nimic care să ne fie de folos.

Apoi se ridică în picioare şi Logan îi urmă exemplul.

— Bună încercare de a mă supăra, Alice. Dacă ăsta e într-adevăr numele tău. Dar mă tem că nu ţine.

— Nu încerc să vă supăr. Sunt doar dezamăgită. Luându-ne după meseria dumneavoastră, după casa pe care o aveţi, după inteligenţa de care daţi dovadă, am sperat că-l vom cunoaşte pe unul dintre geniile, poate chiar pe geniul din spatele jocului. Dar este clar că dumneavoastră nu ştiţi nimic.

O cută abia vizibilă se ivi pe fruntea lui Llewellyn. Poate că psihopatii erau imuni la frică şi la empatie, dar nu se putea spune acelaşi lucru despre furie şi orgoliu.

Deodată uşa se izbi de perete şi comisarul-şef Barker urmat de inspector Green dădură buzna în cameră. Aşteptaseră afară în maşină, ascultând conversaţia lor cu promisiunea să nu intervină decât în cazul în care Bloom şi Logan se aflau într-un pericol iminent. Clar nu era cazul de aşa ceva.

Bloom îl văzu pe Llewellyn zâmbind. Îi citise dezamăgirea pe chip înainte ca ea să apuce să-şi ascundă expresia.

— Nu aveţi nici cea mai vagă idee cu cine aveţi de-a face, nu? şopti el.

Freya Llewellyn plângea şi-i cerea scuze tatălui ei în timp ce erau urcaţi pe bancheta din spatele maşinii conduse de comisarul-şef Barker. Acceptase cu greu să meargă la secţie pentru a sta de vorbă despre anchetă.

— Ţi-am spus să nu intervii decât dacă suntem în pericol, îl certă Bloom pe Barker, care era frustrant de mulţumit de sine.

— Ne-a distrus acoperirea. A trebuit să intervenim rapid. Acum îi vom da de capăt.

— „Nu aveţi nici cea mai vagă idee cu cine aveţi de-a face, nu?" repetă Bloom cuvintele lui Llewellyn.

Barker se încruntă. Se uită la Llewellyn, care stătea pe bancheta din spate uitându-se liniştit la ecranul iPhone-ului, pe care se derulau nişte poze, ignorând plânsul fiicei sale.

— Oamenii ăştia nu sunt pitbulli. Nu muşcă atunci cât îi împungi cu un băţ pentru că nu au niciun buton declanşator. Sunt aligatori care stau sub apă. Ei aşteaptă până când te simt vulnerabil şi atunci atacă. Ţi-ai ratat şansa, Steve. Acum n-o să mai scoţi nimic de la el. Acum ştie cât de mult îţi doreşti să afli ce ştie el, aşa că va vorbi vrute şi nevrute, dar îţi garantez că nu va spune nimic concret.

Barker îşi mişcă mandibula dintr-o parte în alta.

— Atunci de ce ai irosit resurse valoroase ale poliţiei intrând în această horă inutilă?

Era clar că Barker era mai mult pitbull decât aligator.

— Pentru că, în ciuda vicleniei lui, e totuşi om şi oamenii au scăpări atunci când sunt prinşi cu garda jos.

— Dar nu a avut scăpări.

— Ne-a dezvăluit că este unul dintre cei mai periculoşi psihopaţi din zonă şi că deţine controlul deplin asupra propriei persoane şi asupra celor din jurul lui.

Barker îşi masa bărbia cu mâna dreaptă în timp ce-l privea pe agent Logan, care o certa cu asprime pe Freya Llewellyn pentru că acceptase să primească în casă străini pe care-i cunoscuse pe internet.

— Dar, Steve, nu a fost o risipă de resurse, adăugă Bloom. Poate că sunt frustrată de faptul că întâlnirea s-a terminat brusc odată cu intervenţia ta, dar Llewellyn a avut scăpări. Şi nu o singură dată.

38

Jameson adormise complet îmbrăcat pe fotoliul mare din colţul camerei. Televizorul avea sonorul oprit şi subtitrările clipeau pe ecran.

— Jameson?

Deschise ochii.

— Ce faci?

— În mod evident îmi e dor de tine.

Bloom zâmbi şi aşeză lângă el paharul cu *latte* cumpărat de la Fork. Apoi se aşeză pe un scaun de plastic de lângă pat.

— Ai ascultat fişierul pe care ţi l-am trimis?

— Ştii, am crezut că glumeşti când ai spus că o să-mi aduci de lucru aici, spuse el apucând paharul de carton. E pentru mine?

Bloom încuviinţă.

— Spune-mi ce ai auzit pe înregistrare.

Îi trimisese înregistrarea întâlnirii cu Clive Llewellyn.

— Mulţumesc, spuse el luând o gură de cafea.

Se întinse apoi după carneţelul cu spirală care zăcea pe noptieră.

— Se vede de la o poştă că e uns cu toate alifiile. Nu a dat nici un singur răspuns concret la întrebările pe care i le-aţi pus. A filosofat încontinuu şi a vorbit numai în metafore. Dar, din cercetările mele, la asta trebuia să vă aşteptaţi.

Bloom încuviinţă.

— Majoritatea psihopaţilor adoră să se joace cu vorbele pentru a prelua controlul conversaţiei şi pentru a-i manipula pe cei cu care discută.

— Dar cel puţin pentru o vreme ţi-a luat în serios îngrijorarea pentru dispariţia nepoatei tale. Cred că a lăsat să-i scape câteva chestii la început.

Ştiuse că Jameson îşi va da seama de scăpările pe care le avusese, dar era plăcut să afle că i se confirmau aşteptările.

— Continuă.

— Nu a negat faptul că a participat la joc. E un narcisist obsedat de propria persoană, cu un orgoliu direct proporţional cu contul din bancă. Dacă mai adăugăm farmecul personal şi faptul că încerca să evite anumite întrebări, obţinem profilul unui psihopat.

— Vorbeşti aproape ca un psiholog.

Jameson îşi ridică privirea din carneţel ridicând o sprânceană:

— E o glumă, Bloom?

Flutură din mână ignorându-i comentariul:

— A fost calm pe toată durata conversaţiei. Părea că suntem prieteni de-o viaţă şi apoi brusc şi-a schimbat comportamentul. Şi atunci când oamenii de felul lui te privesc în ochi, sunt reci şi goi pe dinăuntru. L-a speriat pe Craig.

Jameson încuviinţă:

— Deci nu mai încape îndoială. Jocul îi are în vizor pe psihopaţi.

— Aşa cred. Deşi e ciudat că s-a întors acasă după şase săptămâni, în timp ce alţii sunt dispăruţi de luni bune.

— Bine. Deci e un joc pentru psihopaţi. Sau pentru psihopaţi în devenire: oameni care prezintă caracteristici specifice psihopaţilor. Şi orice ar presupune acest joc, lor le place. Acesta e un alt lucru important pe care l-a dezvăluit.

— Aşa este. Folosind un limbaj mai plastic.

Jameson începu să citească din carneţel: „excursie, o călătorie de autocunoaştere, să ne încărcăm bateriile, să ne recăpătăm concentrarea”. Totul este despre viaţă, iubire şi pierdere. Şi a mai spus că pe cât de deştept eşti, pe atât de uşor devine jocul.

— „Oamenilor deştepţi le va fi mereu bine, indiferent de provocările cu care se confruntă.” Cred că acest cuvânt, „provocările”, e un alt element-cheie.

— Să fie vorba de o serie de provocări?

Bloom căzu pe gânduri.

— Pentru ca oamenii aceştia să vrea să intre într-o competiţie, trebuie să aibă un scop. Jocul ar trebui să fie extrem de competitiv. Fie jucătorii se întrec unul cu celălalt, fie este vorba de un premiu substanţial. Ca să-i ţină mereu pe jar.

— Vreo veste de la Barker? întrebă Jameson.

— Nu au mai reuşit să scoată nimic de la Llewellyn. Barker vrea să-şi încerce norocul cu un alt jucător care s-a întors acasă. Dar ceva îmi spune că în momentul în care a pus piciorul în afara secţiei de poliţie Llewellyn, i-a alertat pe toţi ceilalţi. Vor trage obloanele. Nu ne vom mai putea infiltra în joc. Acum ne va fi imposibil să te băgăm în joc.

— Uite, spuse Jameson dând volumul de la televizor mai tare.

— Poliţia o caută pe Jane Reid de 16 ani, spuse prezentatoarea ştirilor. Ultima dată a fost văzută în cursul zilei de vineri, la prânz, plecând din Wembley, de la şcoala la care învăţa. A plecat pe jos şi purta uniforma şcolară. Oricine a văzut-o sau a luat legătura cu ea în ultimele zile este rugat să sune la poliţie.

Pentru câteva secunde pe ecran a apărut o fotografie cu Jane şi, dedesubt, datele de contact. Apoi prezentatoarea a trecut la o altă ştire despre grevele de la metroul londonez.

39

— Astăzi vei fi externat, anunţă Sarah intrând în salonul lui Jameson. Medicul care s-a ocupat de tine mi-a spus că rana de la cap se vindecă bine şi că au reuşit să-ţi reducă doza de medicamente.

Ultima dată când ea îl vizitase, Jameson era îmbrăcat în haine de spital şi zăcea în pat, aşa că era o schimbare plăcută să fie îmbrăcat în haine obişnuite şi să stea pe fotoliu.

— Cine ţi-a adus cafeaua? întrebă Sarah arătând cu degetul spre cana de cafea de pe noptieră.

— Partenera mea de afaceri.

— Nu mi-ai spus că eşti liber profesionist?

— Suntem. Lucrăm împreună.

— Şi ea tot cercetare face?

— Într-un fel, da, şi ea tot asta face.

Sarah zâmbi şi se aşeză pe un scaun la picioarele patului.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre munca ta, nu e aşa?

Rochia pe care o purta avea o despicătură care, atunci când stătea jos, lăsa la vedere o părticică din coapsă.

— Am învăţat că nu e indicat să dezvălui prea mult din prima.

— De ce?

Jameson zâmbi.

— Care e marele secret? Nu se pupă.

— Cu ce?

— Cu felul tău de a fi. Eşti o fire prietenoasă şi relaxată. Dar dacă e doar o şmecherie, aş prefera să-mi spui de pe acum. Pentru că eu nu am secrete.

— Oh, nu cred aşa ceva.

— Nu, pe bune. Nu am nimic de ascuns. Provin dintr-o familie din clasa de mijloc din Yorkshire. Sunt singură la părinţi. Mama e contabil, tata director la o firmă, iar eu sunt medic. Am trăit în acelaşi oraş până recent, când am fost transferată

aici. Mergeam la biserică în fiecare duminică. Sunt o fată bună. Gata, asta e tot ce trebuie să ştii.

— Vrei să-mi spui că eşti una dintre acele fete cuminţi care aşteaptă să se mărite?

Sarah miji ochii şi pe buze îi apăru un zâmbet discret.

— Nu sunt chiar atât de cuminte, spuse ea.

— Slavă cerului.

— Şi ce te face să crezi că această informaţie îţi va fi în vreun fel de folos?

— Ai dreptate. Gândeam cu voce tare.

Sarah încuviinţă.

— Și tu? Unde ai crescut?

— În Berkshire, nu departe de Ascot. Tata era în armată, iar mama, psihiatru. Am o soră mai mică, Claire, care locuieşte în Wembley. Dacă mai rămâi prin preajmă, sigur o vei cunoaşte. Vine în fiecare zi la prânz.

— Mi-ar face plăcere.

— Nu fi atât de sigură. Dacă află că mă văd cu cineva, te va invita la fiecare reuniune de familie şi va vorbi despre bebeluşi înainte să apuci să spui „a doua întâlnire”.

— Am înţeles, spuse Sarah ridicând din sprâncene.

În sinea lui, Jameson îşi trăgea palme. Ce avea femeia asta de-l făcea să spună asemenea tâmpenii?

— Că tot veni vorba de o a doua întâlnire, ai vrea să mai ieşim? Fără drame, ambulanţe şi paramedici.

Sarah încuviinţă.

— Mă gândeam să facem un picnic în Hyde Park sâmbătă. Ar trebui să fie vreme bună. Crezi că ai putea să vii în oraş? Nu cred că îmi vor da voie să conduc.

— Nu conduc niciodată în oraş.

— Ăsta e un da?

— Da.

Brusc camera părea mai mică, ca şi cum o bulă se strângea în jurul lor şi-i împingea mai aproape unul de altul.

— Bine, tu câştigi concursul „cine se holbează mai mult”, spuse Sarah în cele din urmă, uitându-se în altă parte.

Jameson pufni în râs.

— Vezi tu, se vede că nu ai avut fraţi. Am fost campionul neînvins trei ani la rând, de la vârsta de 12 ani până la 15.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Claire a descoperit băieţii şi machiajul şi a refuzat să se mai joace jocuri stupide cu fratele ei stupid.

Sarah părea amuzată.

— Mi se pare corect.

— Cred că a fost plictisitor să creşti fără un partener de joacă.

— Am avut o mulţime de prieteni, aşa că nu prea mi-a păsat.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec. La 11 am o întâlnire.

Se ridică şi se apleacă să-l pupe pe obraz. El o prinse de încheietură şi o trase spre el până ce faţa ei ajunse deasupra lui. Atunci se deschise uşa.

— Bun, tinere. E timpul să te spălăm, să te aranjăm şi vei fi gata de plecare.

Asistenta Janet avea părul roşu-aprins şi o sclipire în ochi. Era clar că simţise tensiunea care plutea în aer.

Sarah îşi îndreptă spatele şi spuse:

— Rămâne pe sâmbătă atunci. La prânz, la Serpentine Gallery?

Jameson îi sărută mâna şi apoi îi dădu drumul la încheietură.

— Ne vedem acolo.

40

Întâlnirea cu reprezentantul tribunalului care se ocupa de Health and Care Professions Tribunal Service[14] fusese o experienţă extrem de frustrantă.

— Deci negaţi că aţi fi întreţinut relaţii nepotrivite cu Amy Jones, în vârstă de 12 ani, în perioada 12 octombrie 2016 – 4 decembrie 2016? întrebă Keith Timms, funcţionarul nepoliticos şi chel care se ocupa de cazul în care era acuzată de comportament necorespunzător.

— Absolut, răspunse ea.

Keith întoarse ecranul tabletei spre ea.

— Doamnă Bloom, îmi puteţi spune dacă recunoaşteţi această reşedinţă?

— Sigur că o recunosc. Este casa mea.

Derulă apoi la următoarea fotografie.

— Şi cine se află în faţa casei dumneavoastră?

— Eu sunt. Dar cine a făcut aceste fotografii şi când?

Keith mai derulă o fotografie.

— Au fost făcute cândva între 12 octombrie şi 4 decembrie 2016.

Bloom se holbă la cea de-a treia fotografie. Nu avea logică.

— Îmi puteţi spune ce vedeţi în imagine? întrebă Keith. Cine sunt cele două persoane care înaintează pe aleea care duce spre casa pe care aţi recunoscut-o ca fiind a dumneavoastră?

— Pot, dar fotografia nu este reală. Amy Jones nu a fost niciodată la mine acasă. Nu ne-am întâlnit niciodată în afara biroului unde îmi ţin şedinţele de terapie.

— Dar puteţi confirma că aceste două persoane care apar în fotografie sunt Amy Jones şi dumneavoastră.

Bloom încuviinţă. Fotografia părea cât se poate de reală. Se vedea pe ea la jumătatea aleii, îmbrăcată cu o pereche pantaloni negri şi cu haina de iarnă, iar la doi paşi în urmă se putea vedea clar

figura lui Amy, îmbrăcată în blugi, pantofi roz şi paltonul ei gri. Bloom recunoscuse pantofii şi paltonul pe care le purtase la şedinţele de terapie. Paltonul pe care şi-l scotea când ajungea, îl punea pe spătarul scaunului şi cu care se îmbrăca înapoi când pleca.

— Atunci cum explicaţi asta? întrebă Keith.

Bloom îl privi în ochi:

— Vă sugerez să vorbiţi cu un expert care să analizeze fotografia. Cineva a trucat poza ca să semene cu mine.

— Asta este tot ce aveţi de spus în apărarea dumneavoastră.

Nu era o întrebare. Keith oftă, ca şi cum mai auzise această scuză de un milion de ori. Îi luă tableta din faţă şi îşi puse hârtiile în ordine. Întâlnirea luase sfârşit.

După discuţia cu Keith, Bloom se întâlni cu profesorul Mark Layton la o cafenea din apropiere. Când ajunse ea, îl găsi pe profesor stând la o masă de la fereastră. Îi fusese profesor de psihologie la Universitatea Sheffield şi apoi mentor pe perioada de practică. Era un psiholog criminalistic redutabil şi unul dintre primii psihologi care colaboraseră cu poliţia. Încă din timpul facultăţii, Layton o susţinuse atunci când nu ştiuse încotro să îşi canalizeze ambiţia.

— Ce faci? o întrebă el pe Bloom.

— În primă fază nu mi-a venit să cred. Te-ai decis ce vrei să comanzi?

Profesorul Layton încuviinţă şi-i făcu semn chelnerului.

— Eu vreau orice îşi comandă dumnealui şi un pahar cu apă de la robinet, vă rog, spuse ea închizând meniul şi întinzându-i chelnerului.

— Eu aş vrea ouă Benedict şi un Americano cu laptele cald, mulţumesc.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim, spuse Bloom. Nu am vrut să vin cu un avocat, pentru că ar fi părut că mă fac vinovată de ceva. Dar

mă linişteşte să ştiu că pot vorbi cu cineva de încredere.

Vorbiră despre anchetă şi despre cazul iniţial. Vorbiră apoi despre grupa de studenţi cu care lucra profesorul Layton, pe care el îi descria ca fiind leneşi şi nepoliticoşi (asta nu era ceva nou, pentru că aşa îşi descrisese mereu studenţii).

— Dacă tot suntem aici, aş dori să mă folosesc de cunoştinţele dumneavoastră într-o altă problemă. Dacă sunteţi şi dumneavoastră de acord, spuse Bloom spre sfârşitul întâlnirii.

Profesorul Layton încuviinţă.

— Sigur că da.

— Dacă ar trebui să trasaţi o serie de provocări potrivite pentru psihopaţi, un soi de joc, de unde aţi începe?

— De ce aş vrea să fac asta? spuse el ştergându-se la gură cu un şerveţel.

— Pentru a-i strânge laolaltă.

— Deci ar fi un test prin care să observ cât de psihopaţi sunt.

— Ceva de genul acesta.

— Despre ce soi de psihopaţi ar fi vorba, criminali sau funcţionali?

— În principiu, funcţionali. Ar trebui să îi selectaţi din rândul populaţiei, să îi motivaţi să-şi părăsească vechile vieţi pentru a intra în joc.

Mark îşi încreţi vârful nasului, semn că se gândea la ceva.

— Augusta, de ce îmi pui astfel de întrebări?

— E doar un proiect. Totul e la nivel teoretic.

— Şi ar trebui să fie vorba de un joc, nu-i aşa?

— Ar mai fi şi alte variante?

— Ar putea fi vorba de simplu stimul sau un pariu.

— Un fel de provocare?

— În general, psihopaţii sunt atraşi de activităţi cu un grad ridicat de risc, din care pot obţine diferite câştiguri, spuse profesorul Layton. Gândeşte-te la studiile despre psihopaţi şi jocurile de noroc. Ei trăiesc momentul, aşa că, pentru ei,

fiecare pariu este un eveniment de sine stătător. Cei care nu prezintă caracteristici de psihopatie au la început o atitudine nonşalantă, ca şi cum nu ar avea nimic de pierdut. Dar când încep să câştige sau să piardă câteva runde, devin precauţi şi se activează mecanismul de conservare. Experienţele pe care le-am trăit ne afectează viitoarele decizii. Dar psihopaţii continuă să parieze din ce în ce mai mult, ca şi cum fiecare rundă ar fi prima. E şi asta o strategie bună, pentru că se întâmplă mai des să câştige.

— Riscurile sunt mari. Îşi părăsesc familiile. Aşadar, câştigul trebuie să fie cu adevărat impresionant, nu?

Mark încuviinţă privind pe fereastra cafenelei. Începuse să plouă şi trecătorii îşi deschideau umbrelele sau îşi puneau puloverele pe ei sau se adăposteau sub ziarele pe care le ţineau deasupra capetelor.

— Sau poate că ar fi nevoie de o serie de câştiguri în lanţ. La fel cum se întâmplă cu jocurile de noroc. Psihopaţii au nevoie de stimuli din ce în ce mai puternici pentru a experimenta acea senzaţie de bine. De aceea duc lucrurile la extrem. O serie de câştiguri rapide ar funcţiona la fel de bine ca o răsplată finală consistentă. Cred că în unele cazuri ar fi chiar cea mai bună variantă.

— Cum se întâmplă şi cu scientologii şi etapele lor de iniţiere. Discipolii lor sunt mereu dornici de mai mult, pentru că depun un efort constant pentru a ajunge la următorul nivel de apartenenţă.

În sfârşit, Bloom începea să-şi facă o idee despre cum ar fi putut să arate jocul.

— Asta se întâmplă şi în cazul celor mai bune jocuri video.

Layton îşi puse ceaşca şi sosiera peste farfurie şi aranjă furculiţa şi cuţitul lângă.

— M-am gândit de asemenea că pentru a-i selecta ar fi nevoie în primă fază de nişte chestionare distribuite pe reţelele de socializare, continuă Bloom.

Layton își încreți din nou vârful nasului.

— E bine, așa s-ar alege cu un eșantion de psihopați care se dau în vânt după rețelele de socializare. Dar cred că ai avea nevoie de mai mult material pentru a ajunge la concluzia că o persoană are psihopatie.

— Exact. Ar fi nevoie de o analiză completă a profilului de pe rețelele de socializare.

— Oamenii dezvăluie prea multe lucruri pe internet. Iar dacă au cont și pe Facebook, și pe Twitter, poți analiza două aspecte ale personalității lor. Facebook-ul îți arată o plăsmuire idealizată a sinelui, „așa aș vrea eu să mă perceapă lumea".

— Fațadă?

— Exact, spuse Layton. Și apoi Twitter le pune la dispoziție un spațiu unde își pot exprima sentimentele, fie că este vorba de furie, amărăciune, tristețe sau fericire. Și pot face asta într-un mod anonim.

— Partea introvertită?

— Ar fi complicat să nu se amestece și oameni care nu suferă de psihopatie. Mulți oameni au părțile lor întunecate din cu totul alte motive.

— Cei care au fost abuzați, cei care sunt furioși sau cei asupriți ar putea cu toții să prezinte caracteristici similare.

Layton se aplecă în față și spuse gesticulând:

— Numai că psihopaților noștri le lipsește contextul emoțional. Ei folosesc un limbaj diferit și au un comportament mai rațional.

— V-ați uita deci și după astfel de comportamente.

— Augusta, vorbim aici despre un lucru complicat. Este un proces sofisticat care întrece cu mult posibilitățile catedrei noastre, dacă aici voiai să ajungi.

Bloom clătină din cap.

— Și nu e ceva ce ar putea fi dus la bun sfârșit de o singură persoană.

Layton se încruntă:

— Doar nu te gândeşti să faci asta pe cont propriu? Care ar fi rostul?

— Doamne Dumnezeule, nu. Fac doar un studiu de fezabilitate. Aşa cum am spus, e ceva pur teoretic.

Layton insistă să achite el nota de plată.

— Data viitoare poţi plăti tu, spuse el introducând cardul de credit în aparat şi tastând codul pin.

Bloom lăsă bacşiş pe partea din stânga a mesei şi apoi merseră să-şi recupereze hainele din cuierul de lângă uşă. Afară ploaia cădea în torente pe dalele de asfalt.

— Augusta, una e să cauţi psihopaţi funcţionali, spuse el când ajunseră afară, dar ce naiba faci cu ei după ce-i aduni laolaltă?

„Mi-aţi citit gândurile”, spuse Bloom pentru sine.

41

— Eşti convins că eşti pregătit pentru asta? întrebă Bloom când intrară în birou pentru conferinţa săptămânală.

— Nu mai fi atât de agitată.

Jameson se aşeză la biroul său cu sandviciul şi băutura neatinse. Mai spune-mi o dată ce a spus Barker ieri.

— A spus doar că va primi postul de chestor-şef adjunct mai devreme decât preconizase, astfel încât s-ar putea ca de acum înainte să nu mai fie la fel disponibil.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus că mi se pare o coincidenţă destul de mare că brusc este nevoie de el în altă parte. Mi-a spus că e doar o întâmplare.

— La fel ca întâmplarea cu conduita ta profesională şi cu accidentul meu provocat de un biciclist teribilist.

— Ţi-ai schimbat părerea.

— Am avut timp să reflectez.

— Dacă persoana care se află în spatele jocului nu a ştiut de noi până acum, după episodul cu Llewellyn a aflat cu siguranţă. Aşa că acum nu poţi să-mi spui că sunt paranoică dacă mi se pare ciudat că brusc este nevoie în altă parte de ofiţerul superior care se ocupă de caz. El spune că poliţia nu poate fi influenţată de terţi. Dar uite ce s-a întâmplat cu inspectorul Warren Beardsley.

— Agentul de poliţie implicat în joc? Crezi că influenţează ancheta?

— Poate că nu în mod direct. Dar jocul a identificat cel puţin un potenţial psihopat în rândurile poliţiei şi sunt convinsă că mai sunt şi alţii. Este o carieră pe care o aleg mulţi oameni însetaţi de putere.

Jameson se roti cu scaunul până ajunse cu faţa la ea.

— Oricine e în spatele acestui joc vrea să fie văzut, continuă ea. Aşa cum ai spus şi tu, ar fi putut să ducă la bun sfârşit întreg procesul de recrutare în secret. Dar nu a făcut asta. Cred că invitaţia la joc nu este doar pentru psihopaţi. Cred că ne-au vizat şi pe noi, şi poliţia.

— Deci şi noi facem parte din joc?

— Nu am nicio îndoială că într-o anumită măsură şi noi facem parte din joc. Am stat de vorbă cu profesorul Layton.

Bloom îl văzu pe Jameson încuviinţând, recunoscând numele. El şi Layton se cunoşteau bine.

— Pentru a creiona un astfel de joc este nevoie de o adevărată desfăşurare de forţe. Ar fi nevoie de foarte mulţi bani şi de foarte mult timp investit. Ca să nu mai vorbim de partea tehnică. Aş fi foarte uimită să aflu că este opera unei singure persoane.

— Psihopaţii lucrează împreună? Nu sunt nişte lupi solitari care se gândesc doar la ei?

— Aşa spune manualul. Dar dacă nu e chiar aşa? Sau dacă s-a schimbat ceva?

— Au evoluat şi s-au transformat în animale de turmă?

Bloom îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Evoluţia nu se întâmplă peste noapte. Motivul este unul mai uman.

Formă apoi numărul lui Barker şi puse telefonul pe difuzor ca să poată asculta şi Jameson. După câteva clipe muzica se opri şi se auzi vocea agentului Phil Green.

— ’Neaţa amândurora. Astăzi suntem doar eu, Kaye şi Raj. Ceilalţi au fost chemaţi pentru că a avut loc un incident în centru.

Jameson o privi pe Bloom ridicând o sprânceană. Se părea că ancheta lor nu mai era în topul listei de priorităţi.

— Bună tuturor, spuse Bloom. Deci asta e ce am aflat până acum. 109 persoane au primit de ziua lor o felicitare şi au dat curs provocării. Craig mi-a spus că a dat de urma a patru jucători care s-au întors

acasă după aproximativ o lună. Printre ei îi avem şi pe Clive Llewellyn şi Faye Graham, chiar dacă, după ce şi-a ucis soţul, Faye a dispărut din nou. Avem jucători care sunt daţi dispăruţi de câteva săptămâni şi alţi jucători despre care nu se mai ştie nimic de un an. Până acum nu am găsit pe nimeni care să fi primit felicitarea, dar să nu fi acceptat provocarea.

Bloom făcu o pauză pentru a vedea dacă are cineva ceva de adăugat. Dar nimeni nu spuse nimic.

— Urmează să-i chemăm pe ceilalţi doi jucători care s-au întors pentru a sta de vorbă cu ei, spuse agent Green.

— Bun, spuse Bloom. Deşi mă aştept să fie la fel de alunecoşi şi necooperanţi ca Llewellyn.

— Nu ne subestima, răspunse agent Green părând deranjat.

Bloom nu dădu curs comentariului şi continuă cu raportul.

— Vinerea trecută Jane Reid a dispărut în perimetrul şcolii. Jane Reid este fiica Lanei Reid, una dintre jucătoare. A fost surprinsă de camerele de supraveghere sâmbătă-dimineaţă în staţia King's Cross, dar de atunci nimeni nu mai ştie nimic de ea.

— Că tot veni vorba, o întrerupse agent Raj Akhtar. Un anume Thomas Lake ne-a contactat ieri. A văzut semnalmentele lui Jane Reid. Îţi trimit numărul lui pe e-mail. Nu e un infractor. E dentist în Manchester.

— Ce? se miră Jameson de la biroul său.

— Marcus, încă mai ai impresia că Lana este o sursă de încredere? spuse Bloom întorcându-se spre el şi vorbind suficient de încet încât să o audă doar el.

Apoi adăugă:

— Mulţumesc, Raj, ne vom ocupa de asta.

— Ar mai fi ceva de adăugat, interveni Jameson. Augusta este acuzată de abateri profesionale fictive, iar eu am fost internat în spital în urma unui accident produs de un biciclist misterios. Iar ieri, cel mai mare în grad membru al echipei a fost

promovat şi brusc jumătate de echipă este prea ocupată pentru a lua parte la şedinţă.

— Crezi că toate astea au o legătură, nu? întrebă agent Green amuzat.

— Eu nu fac altceva decât să enumăr faptele.

Bloom continuă cu raportul:

— Principala noastră teorie este că jocul vizează psihopaţii funcţionali. Teoria se bazează pe discuţiile pe care le-am avut cu apropiaţii Lanei, ai lui Faye, Stuart şi Grayson, dar şi în urma întâlnirii noastre cu Clive Llewellyn.

— Noi nu am văzut decât un nemernic care-şi dă aere, nu-i aşa? spuse Green.

— Am analizat înregistrarea şi manierele lui Llewellyn sugerează nişte trăsături specifice psihopaţilor, precum farmec superficial, manipulare şi tendinţa către înşelătorie, completă Jameson.

— Aşa cum am mai spus, profilul clasic al infractorului, spuse Green.

— Aşa e, ai dreptate, psihopaţii sunt nişte infractori foarte buni, interveni Bloom. Dacă jocul nu vizează psihopaţi cu acte în regulă, vizează oameni predispuşi să comită infracţiuni şi să scape nepedepsiţi.

— Că tot veni vorba, spuse Jameson. În timp ce mă relaxam pe banii de la NHS[15] am aruncat o privire asupra infracţiunilor comise la nivel local şi naţional. Chiar dacă ignorăm orice posibilă activitate teroristă, tot rămânem cu incendieri, jafuri, agresiuni, intimidare. Şi cu multe cazuri de fraudă. Oamenii au rămas fără economiile de o viaţă sau le-au fost sparte conturile online. Pentru cele mai multe cazuri nu avem încă un vinovat.

— Ei bine, da, asta e natura infracţiunilor. Ce vreţi să sugeraţi? întrebă Green.

— Că jucătorii noştri sunt acolo undeva, comiţând infracţiuni fără să fie prinşi.

— De ce aţi scos din ecuaţie atacurile teroriste? Dacă ISIS[16] a decis să transforme în terorişti ucigaşi înnăscuţi? sugeră Kaye Willis.

Bloom şi Jameson se uitară unul la altul.

— Nu-mi spune că nu v-aţi gândit la asta? întrebă Green ca răspuns la liniştea ce se aşternuse.

— Nu, nu ne-am gândit, răspunse Jameson. Dar radicalizarea este un fenomen ce implică foarte multe trăiri. Ei acţionează ghidaţi de un sentiment de nedreptate, sau ca un răspuns la principiile religioase.

— Psihopatului tipic nu-i pasă de alţi oameni. Doar el contează. Totul e perfect dacă obţine ce-şi doreşte. E puţin probabil ca aceşti oameni să fie interesaţi de o cauză, ca să nu mai vorbim că ar trebui să se sacrifice pe ei pentru asta, adăugă Bloom.

— Atunci ce spuneţi de crima organizată? întrebă Akhtar.

— Aşa mai vii de acasă, exclamă Jameson.

— Ajungem în miezul problemei. Asta trebuie să aflăm, spuse Bloom. De ce ar face cineva asta? Pentru a crea un astfel de joc este nevoie de foarte multe resurse, aşa că răsplata trebuie să fie pe măsură. Cine ar avea de câştigat de pe urma unei armate de 100 de escroci, manipulatori lipsiţi de morală, care să-i stea mereu la dispoziţie?

— Aş avea câteva idei, spuse Green râzând.

— Şi eu, răspunse Jameson înfricoşător de serios.

42

Thomas Lake locuia într-o casă în Didsbury, Manchester, împreună cu soţia sa, Suzanne, şi cei doi gemeni ai lor, Lucas şi Jacob. Pe când el şi Bloom mergeau pe alee spre uşa din faţa lor, Jameson se pregătea sufleteşte să fie dezamăgit. Era imposibil ca el să fie acel Thomas Lake descris de Jane.

Un bărbat blond cu tenul măsliniu le deschise uşa. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o cămaşă cu mânecă scurtă în carouri. În picioare avea o pereche de papuci cu Dennis, pericol public. Bloom se recomandă, spunându-i că veniseră ca urmare a apelului telefonic în legătură cu Jane, iar el îi invită înăuntru.

Lake se aşeză pe un fotoliu turcoaz. Bloom şi Jameson se aşezară pe o canapea din catifea albastru-închis, poziţionată în faţa divanului.

— Lana? A fost soţia mea. Şi Jane e fiica mea.

— Soţia ta?

Jameson nu-şi putu ascunde uimirea.

— Timp de 18 luni. Ce s-a întâmplat cu Jane? Am văzut la ştiri şi poliţistul cu care am vorbit mi-a spus că voi fi contactat de cineva. Îmi puteţi spune unde e?

— Mă tem că nu, domnule Lake, spuse Bloom.

— Te rog, spune-mi Thomas.

— Credem că ar putea fi cu Lana. Lana a dispărut acum câteva săptămâni. Dar în afară de nişte imagini captate sâmbătă pe camera de supraveghere din staţia King’s Cross, nu avem nicio informaţie.

Suzanne Lake intră în sufragerie cu o cafetieră şi un platou cu biscuiţi pe care le lăsă pe măsuţa de cafea din sticlă. Era o femeie frumuşică, cu părul lung şi roşu şi ochi ce emanau bunătate. Strânse mâna soţului înainte de a se scuza şi a pleca.

— Credem că Lana a fost recrutată de cineva, continuă Bloom.

— Cum aţi spus?

— Când ai văzut-o pe Lana ultima dată? întrebă Jameson.

Thomas Lake îşi coborî privirea.

— Acum prea mult timp.

— De ce? De ce nu ai depus mai mult efort?

Jameson ştia că nu era indicat să se uite la Bloom. Nu voia să-i citească avertismentul din privire.

— Între mine şi Lana lucrurile erau complicate. M-a acuzat de nişte lucruri îngrozitoare.

— Te-a acuzat că erai un dependent de droguri violent care şi-a rănit propriul copil?

Nu fusese intenţia lui să pară că-l judecă atât de aspru.

— Poftim?

Lake se uita când la Bloom, când la Jameson.

— Asta crede Jane despre mine?

Jameson nu spuse nimic.

— Mă tem că da, spuse Bloom. Nu a fost aşa?

— Nu i-aş face niciodată rău lui Jane, sau oricărui alt copil. Şi nu am consumat niciodată droguri.

Jameson nu se lăsa păcălit.

— Atunci la ce te-ai referit când ai spus că lucrurile între tine şi Lana erau complicate?

Lake expiră şi-şi privi mâinile ce i se odihneau pe genunchi.

— Când am cunoscut-o pe Lana eram tânăr şi naiv. Credeam… credeam că ea e tot ce am nevoie. Ne plăceau aceleaşi lucruri, aceleaşi sporturi, cluburi, muzică, filme. Credeam că mi-am întâlnit sufletul-pereche. Părinţilor mei nu le-a venit să creadă când au aflat că ne-am logodit. Spuneau că ne grăbim, dar eram îndrăgostit. Sau cel puţin credeam că sunt. Eram obsedat. La câteva luni după aceea am aflat că este însărcinată. Ne-am căsătorit la primăria din oraş când era în patru luni şi credeam că o să fim mereu împreună.

— Dar? interveni Bloom.

Lake îşi ridică privirea în tavan şi apoi se uită la Bloom.

— Totul fusese o iluzie. Era… nu pot să descriu în cuvinte. Era, într-un fel, goală pe dinăuntru.

Întinse mâna după un biscuit pe care-l rupse în două.

— Pur şi simplu s-a transformat. Nu puteam să scot de la ea niciun răspuns. Nu puteam să purtăm o conversaţie fără ca ea să înceapă să mă insulte. Am crezut că de vină sunt hormonii sarcinii, dar după ce s-a născut Jane a fost şi mai rău. Lana considera că bebeluşul este doar al ei. Eu nu aveam nimic de spus. Nu voia decât bani. Mă presa mereu să-mi găsesc un loc de muncă mai bun. Voia o casă mai bună, haine mai drăguţe, vacanţe în străinătate. Mă omora. Şi când nu am mai putut ţine pasul…

Thomas privi biscuitul rupt din mâna sa. Puse ambele jumătăţi înapoi pe farfurie şi îşi scutură mâinile de firimituri. Se uită la Jameson.

— O cunoşti pe Jane?

Jameson încuviinţă. Cum îşi dăduse seama de asta?

— Şi? În afară de povestea asta cu dispariţia… a fost fericită?

— E un copil minunat, foarte matur şi responsabil. Probabil pentru că a trebuit să-şi dădăcească mama.

Thomas se încruntă.

— Credem că Lana ar putea fi psihopată, adăugă Jameson.

Expresia de uimire de pe chipul lui Thomas Lake reflecta expresia de pe chipul lui Bloom. Era limpede că nu era de acord cu ce spusese Jameson, dar el voia să-l facă pe Thomas să înţeleagă cât de greşită fusese decizia lui de a-şi lăsa fiica în grija Lanei.

— Îmi pare rău, Thomas, spuse Bloom aplecându-se în faţă. Ce vrea Marcus să spună este că s-ar putea ca Lana să aibă un tip de personalitate diferit de al celorlalţi oameni. Nu credem că este periculoasă, pur şi simplu credem că…

— Nu, sunt de acord, o întrerupse Lake.

Îşi plimbă privirea de la unul la altul şi apoi continuă:

— Nu am vorbit niciodată cu nimeni despre asta, nici măcar cu Suzanne, dar mereu am crezut că prima mea soţie a fost psihopată. Este o uşurare să vă aud spunând asta.

Jameson îşi încleştă pumnii, încercând să-şi stăpânească furia. Spuse cât de calm putu:

— Şi totuşi ai lăsat-o pe Jane în grija ei.

— Doamne Dumnezeule, nu. Nu aş fi făcut asta niciodată. Dar Lana a luat-o cu ea când a plecat la centrul pentru femei. A spus că aş fi bătut-o şi a primit ordin de restricţie. Timp de un an m-am luptat cu ea, dar Lana era neobosită şi duşmănoasă. În faţa asistenţilor sociali şi la tribunal era iubitoare şi drăguţă, dar când rămâneam doar noi doi se transforma într-un monstru feroce. Mă speria. Şi a plecat imediat ce tribunalul i-a acordat custodia unică. Din acea zi nu le-am mai văzut niciodată.

Lake îi privea pe Jameson.

— Dar nu am încetat niciodată să le caut.

— Ştiu că a trecut mult timp, Thomas, începu Bloom, dar îţi vine în minte vreun loc în care Lana ar fi putut să o ducă pe Jane?

— Dacă aş fi ştiut, nu crezi că le-aş fi găsit până acum?

Se întoarseră la maşină în linişte. Jameson ştia ce-l aşteaptă. Se aşeză pe scaunul din dreapta şi îşi puse centura. Apoi îşi aţinti privirea în faţă evitând privirea lui Bloom.

— Ce a fost asta?

Se aşeză astfel încât să se uite la el.

— Marcus? îi atrase atenţia când văzu că el nu are nicio reacţie.

Se întoarse cu faţa spre volan şi porni motorul.

— Ştiu că Jane e importantă pentru tine şi pentru familia ta, dar nu poţi să sari pe el aşa. Bietul om nu are nicio legătură cu dispariţia lui Jane.

— Nu? spuse el conştient de iritarea care i se citea în voce.

— Nu.
Bloom ieşi din parcare.
— Şi el, la fel ca Jane, este o victimă a Lanei. A spus că le-a căutat în toţi aceşti ani.
— Ei bine, se pare că nu a căutat suficient.
Bloom oftă.
— Chiar dacă le-ar fi găsit, Lana avea custodia unică asupra lui Jane. Ce ar fi putut să facă?
Jameson se uita pe geam. Ştia că Bloom avea dreptate. Şi mai ştia că era bine că-l găsiseră pe tatăl lui Jane şi că era un om atât de bun, drăguţ şi onest. Oare chiar şi-ar fi dorit mai degrabă să dea peste un dependent de droguri doar pentru că era atât de furios şi disperat să-şi verse frustrarea pe cineva? Domnul să o aibă în pază pe Lana când Jameson avea să pună mâna pe ea.

43

Jameson era întins pe o parte şi o privea pe Sarah dormind. Voia să-şi plimbe degetul de-a lungul obrazului ei coborând pe conturul buzelor. Dar părea foarte liniştită, aşa că se mulţumi să o privească. Întâlnirea fusese un adevărat succes, evident. Se întâlniseră la Serpentine Gallery, aşa cum stabiliseră. Sarah adusese o pătură de picnic şi o pungă plină cu bunătăţi de la Marks and Spencer[17], în timp ce el adusese o sticlă de Sancerre rece şi o prăjitură proaspătă de ciocolată. Fusese impresionată. Îi explicase că era reţeta bunicii rezervată special nepoţilor şi că o făcuse special pentru ea.

— E o onoare, spuse luând o muşcătură. Sublim.

— Eu sau prăjitura? răspunse el.

Avusese dreptate cu privire la vreme. Aproape. Se bucuraseră de cel puţin o oră de căldură şi soare înainte ca primele picături să cadă pe pătura de picnic. Apoi strânseseră totul repede şi fugiseră să se adăpostească. Sarah chicotea în timp ce săreau prin băltoace. Jameson îşi amintea că o luase de mână şi-i simţise degetele catifelate împletindu-se cu ale lui.

Îşi petrecuseră restul după-amiezii într-un bar, şi când credea că se va scuza şi va pleca, îi propusese să ia cina împreună. Pe urmă merseseră la el în apartament şi restul e istorie, cum se spune.

Sarah deschise un ochi şi zâmbi:

— Bună.

— ’Neaţa, răspunse el. Cum te simţi?

— Comod.

— Bine. Îmi place să ştiu că femeia din patul meu se simte comod.

Sarah închise ochii.

— Sună de parcă ţi-ar fi trecut o grămadă de femei prin pat.

— Aseară mi-am dat seama de ceva, spuse el ignorând voit comentariul ei. Nu eşti deloc o fată

cuminte.
Ea se rostogoli pe spate şi zâmbi:
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Mai târziu, în timp ce mâncau crumpets[18] cu unt la blatul de bucătărie, la radio se vorbea despre cazul lui Jane. Jameson dădu volumul mai tare. Nu era nicio noutate, în continuare oamenii erau rugaţi să anunţe autorităţile dacă o vedeau.
— E o prietenă de familie, explică Jameson dând volumul mai încet.
— Îmi pare foarte rău, spuse Sarah punând cana pe masă. Când s-a întâmplat?
— Credem că mama ei a răpit-o. Trece printr-o perioadă mai dificilă. E greu de explicat.
— E bolnavă?
— Păi, nu e normală, asta e sigur.
Văzând expresia de pe chipul lui Sarah, Jameson continuă:
— Are un istoric îndelungat de consum de alcool şi droguri. Nu e cea mai responsabilă mamă.
— Măcar e mai bine să fie cu mama ei decât să fie luată de altcineva, spuse Sarah.
— Chiar sper să ai dreptate.
Jameson o sărută pe creştetul capului.
— Hai să schimbăm subiectul. Vreau să mai aud din secretele alea pe care nu le ai.
— Are legătură cu munca ta? Cu cercetarea pe care o faci?
— De ce ai crede asta? întrebă el.
— Ai un soi de privire pierdută când vorbeşti, sau mai degrabă când nu vorbeşti despre munca ta. Şi acum ai acea privire.
Îşi ieşea din mână. Înainte era bun la asta. Sau poate Sarah era de vină. Brusc voia să aibă încredere în ea, lucru pe care nu-l mai simţise înainte.
— Doar nu încerci din nou să câştigi unul dintre acele concursuri de genul „cine clipeşte primul”? Pentru că, te avertizez, Marcus, am exersat.

Când îşi auzi numele venind de pe buzele ei simţi cum i se strânge stomacul.

— Cu cine ai exersat?

— Nu pot să-ţi spun, spuse ea zâmbind.

— Deci amândoi avem secrete. Ştiam eu.

— Deci mărturiseşti că ai ceva de ascuns?

Aproape se înecă.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa?

Îl cuprinse pe după gât şi-l trase mai aproape. Telefonul lui începu să vibreze pe masă în faţa lor. Ea nu-i dădu drumul. Tensiunea din stomac îi cobora în jos şi se desprinse de lângă ea cât încă mai putea.

— Durează doar un minut, se scuză el.

Era Claire. Poate avea veşti. Se ridică şi răspunse:

— Bună, surioară. Stai doar o secundă.

Acoperi microfonul cu mâna şi spuse:

— Da, dispariţia lui Jane are legătură cu cercetarea mea.

Se simţea ciudat de eliberat să spună adevărul.

— Iartă-mă, Claire, spuse el reluând conversaţia. E totul bine?

— Am primit un mesaj de la Jane.

— Ce? Când?

Jameson se ridică în picioare.

— Ieri-dimineaţă mi-a trimis un mesaj în privat pe Facebook. Nu intru niciodată pe Facebook, aşa că am văzut abia astăzi, când Dan îmi arăta nişte fotografii ale nou-născutului verişoarei lui, povesti ea agitată.

— E în regulă, linişteşte-te. Nu-ţi bate capul cu asta. L-ai văzut acum. Ce-ţi spunea?

Jameson privi spre Sarah, care ridică din sprâncene şi murmură:

— Veşti proaste?

Jameson clătină din cap.

— Spunea aşa: „Bună, Claire. Sunt eu, Jane. Sunt cu mama. E bine, dar m-a închis în podul unui case de pe lângă Leeds…”

— Ce? Cum au ajuns în Leeds? întrebă Jameson. Poliţia ne-a spus că nu s-a urcat în niciun tren.

Idioţii.

Claire continuă:

— „Am mers cu taxiul aproape jumătate de oră până am ajuns într-un oraş. Nu ştiu cum se cheamă, dar îmi aduc aminte de o biserică. Cred că era o Biserică a Tuturor Sfinţilor. Şi un magazin Majestic Wine. Îmi pare rău, dar asta e tot ce-mi aduc aminte. Casa în care stăm e o casă cu trei etaje şi terasă aflată pe o stradă lăturalnică."

Jameson mâzgăli pe spatele unui plic:

„30 de minute de Leeds, Majestic Wine, Biserica Tuturor Sfinţilor, casă cu trei etaje pe o stradă lăturalnică."

— Apoi spune, continuă Claire: „Am reuşit să pun mâna pe telefonul mamei pentru că azi-dimineaţă ne-am certat şi l-a scăpat pe jos, aşa că asta ar putea fi singura mea şansă să trimit un mesaj. Se poartă ciudat şi vreau să vin acasă. Te rog, spune-i lui Marcus să mă găsească".

Jameson se opri din scris şi-şi înghiţi nodul din gât. Cum să facă să o găsească? Aveau doar o casă fără număr, nu ştiau nici numele străzii, nici în ce suburbie de pe lângă Leeds se aflau.

— Ce-o fi vrând să spună prin „ne-am certat"? întrebă Claire. Lana nu i-ar face rău, nu e aşa? Spune-mi că nu i-ar face rău.

Jameson ştia că nu putea să facă asta.

— Lasă-mă să o sun pe Augusta.

— Marcus, trebuie să o găseşti.

— Claire, voi face tot ce-mi stă în putinţă. Promit.

Puse telefonul la loc pe masă.

— Eu o să plec acum ca tu să te pui pe treabă, spuse Sarah. Pare important ce ai de făcut.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

Se apropie de el şi îl sărută uşor pe obraz. Din instinct îşi acoperi notiţele cu mâna. Sarah făcu un pas înapoi şi îşi îngustă ochii:

— Uau, dar tu chiar ai probleme cu încrederea în oameni.

Era pentru prima dată când o femeie îi spunea aşa ceva.

— Scuză-mă, e din obişnuinţă. Am lucrat în trecut pentru Serviciile Secrete.

Clipi din ochi de două ori. De ce îi spusese asta?

— O, spuse Sarah. Înţeleg.

Îşi trecu mâna prin păr, dându-şi-l pe spate şi aranjându-l apoi pe sânul stâng.

— Asta explică multe.

Rămase nemişcată pentru o clipă ca şi cum ar fi asimilat informaţia, apoi reveni la realitate.

— O, bine că mi-am adus aminte, spuse. Am ceva pentru tine.

Dispăru în dormitor de unde se întoarse cu haina şi cu poşeta. Puse poşeta pe masă, apoi scoase o pungă de hârtie.

— Poftim.

— O carte? întrebă el desfăcând punga.

— Un prieten lucrează la o editură. Nu a fost încă publicată. Ştiam că-ţi place ciclismul şi e o carte care mie mi-a plăcut mult.

— *Neînfricaţii: legende despre zeii ciclismului,* citi Jameson cu voce tare, apoi se uită la ea. Ai citit asta?

Sarah încuviinţă.

— E despre cel mai nebun şi în acelaşi timp curajos ciclist din istorie. Îmi place să pedalez, ştii? Poate într-o zi dăm o pedală.

— Am crezut că am făcut asta deja.

— Bine, gură spurcată, spuse ea băgând o mână şi apoi pe cealaltă în palton. Du-te şi fii erou. Sună-mă când eşti gata să revii printre pământeni.

Jameson îi cuprinse faţa în palme.

— Nu sunt un erou, sunt doar un om care salvează vieţi.

— Ai spus că eşti doar un umil cercetător.

Femeia asta era atrăgătoare, inteligentă, îi plăcea ciclismul şi îi răspundea cu aceeaşi monedă la sarcasm. Ce ar fi putut să ceară mai mult? Pentru prima dată în viaţă era într-adevăr în pericol să se îndrăgostească.

Bloom se întorsese în Harrogate, oraşul natal, unde stresul de zi cu zi şi munca din Londra se evaporau. Aici alerga mai repede, respirând adânc aerul proaspăt de Yorkshire. De luni bune nu se mai simţise atât de tânără şi de plină de viaţă. Dar sentimentul nu dură pentru mult timp. Muzica pe care o asculta în căşti fu întreruptă de soneria telefonului.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Jameson. Eşti încă în Yorkshire, în vizită la mama ta?

— Da, aici sunt, răspunse Bloom ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu mâneca.

— Claire a primit un mesaj de la Jane. E încuiată într-un pod undeva pe lângă Leeds. Mă îndrept spre Kings Cross chiar acum. Ajung în Leeds la 14.30. Putem să ne întâlnim acolo?

— Urcă-te în primul tren din Leeds spre Harrogate. O să te aştept la gară. E suficient loc în casă şi pentru tine.

— Eşti sigură? Sunt în regulă la hotel.

— Mă rătăcesc prin casă. Mi-ar prinde bine nişte companie şi am avea loc să ne stabilim sediul.

Bloom alergă înapoi spre casă, o clădire cu cinci dormitoare în partea selectă a oraşului. Tatăl ei fusese avocat şi mama, chirurg cardiolog. Amândoi erau obsedaţi de munca lor şi nu călătoreau niciodată şi nici nu ieşeau în oraş. Investeau toţi banii şi timpul de care dispuneau în casă.

Jameson trebuie să fi fost surprins de invitaţie. Nu fusese niciodată invitat acasă la ea în Londra, dar aici lucrurile stăteau diferit. În primul rând, nu era casa ei. Cel puţin nu deocamdată, cât încă trăia mama ei. Şi aici se simţea diferit. Munca ei o făcea să fie paranoică şi obsedată de intimitate. Văzuse prea multe cazuri de oameni care se încrezuseră în bunătatea altora şi plătiseră scump. Îşi aducea aminte de un agresor care fusese bucuros să-i povestească despre o aplicaţie pentru alergat care îi permitea să urmărească mai uşor femeile pentru care făcea o obsesie.

— Tot ce trebuie să fac este să alerg în aceeaşi zonă mai multe zile la rând şi apoi pot vedea toate femeile care aleargă acolo şi unde locuiesc. Multe conturi au şi numele reale, şi poze de profil.

Apărea la uşa lor şi spunea că este un fost coleg de la muncă sau un prieten vechi. Şi aşa începea totul. Bloom îşi oprise localizarea de pe telefon şi evita să folosească reţelele de socializare. Fratele mai mare avea ochi peste tot, graţie unor sisteme de supraveghere pe care oamenii alegeau să le folosească.

Descuie uşa de la intrare şi se descălţă înainte de a intra pe parchet. Mama ei nu permitea nimănui să intre încălţat. După un duş rapid închirie o maşină şi-şi sună o veche prietenă de la poliţia din West Yorkshire. Caroline avea să o ajute. Îi fusese alături cu ani în urmă, când Bloom făcuse prima greşeală şi lumea i se prăbuşise. Era de acord să o ajute.

44

Jameson ieşi din gara din Harrogate şi descoperi un oraş cu adevărat frumos. Copaci înmuguriţi împrejmuiau trotuarul, iar de partea cealaltă se observa o clădire impresionantă, o semilună din piatră de culoarea caramelului ce înconjura intrarea într-o altă clădire şi multe straturi de flori.

— Marcus?

Bloom venea spre el îmbrăcată într-o cămaşă albă din bumbac şi o pereche de blugi albaştri. Nu o mai văzuse îmbrăcată în blugi. Pe ea chiar şi acest material arăta elegant.

— Putem merge pe jos spre casă. Nu e departe de aici, spuse ea.

— Condu-mă, spuse el, urmând-o în josul unei străzi cu buticuri elegante şi magazine scumpe.

— Deci aici ai crescut?

— Da. Am avut un început greu.

— Altă glumă, Augusta! Asta e deja răsuflată.

Strada dădea într-o intersecţie mare. Pe partea stângă, o zonă cu iarbă delimita un şir lung de case construite în stil victorian. În faţa lor, un cenotaf în formă de ac răsărea din mijlocul unui sens giratoriu brăzdat de flori. În timp ce traversau strada spre o zonă verde, Jameson observă o cafenea care părea scumpă.

— Betty's, exclamă el. Am auzit de asta?

— Probabil, răspunse ea. E o cafenea faimoasă pe aici. Turiştii stau la coadă ore bune să prindă o masă.

— Merită?

— Mama obişnuia să spună că „e un amărât de ceai", dar chiar e foarte bun.

Bloom se simţea mai relaxată acum. În Londra vorbea foarte rar despre mama ei, cu excepţia momentelor în care pomenea despre o vizită iminentă. Poate Jameson avea acum ocazia să afle mai multe despre ea. Îi respectase intimitatea, pentru că ştia că asta era important pentru ea, dar în

acelaşi timp ardea de nerăbdare să afle cum era Augusta cu adevărat.

Când ajunseră în dreptul casei, Jameson începu să fluiere. Aflată pe o proprietate privată, împrejmuită de un gard de piatră jos peste care creştea un gard viu minuţios îngrijit, casa de piatră avea ferestre mari de-o parte şi de alta a uşii de la intrare. Pe acoperiş avea chiar şi turnuleţe.

— O înţeleg pe mama ta de ce vrea să trăiască aici.

Bloom descuie uşa de la intrare.

— E într-un cămin de bătrâni acum.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama.

— Demenţă. Poţi să-ţi laşi bagajele în prima cameră de pe dreapta de la etaj. Mă duc să pun nişte apă la încălzit şi apoi o să-ţi arăt ce am descoperit până acum.

Lui Jameson fu cât pe aci să-i scape un alt fluierat atunci când deschise uşa de la camera lui. Camera, decorată de sus până jos cu tapet cu motiv floral, avea două ferestre mari, una care dădea spre grădină şi cealaltă, spre drum. Îşi lăsă geanta pe patul cu tăblie de mahon şi merse să cerceteze baia. Era ca şi cum ar fi fost cazat la un conac.

La parter, Bloom aşezase pe masa de stejar din bucătărie un set din porţelan cu ceainic şi ceşti. Lângă deschisese o hartă a Ordnance Survey[19] pe care încercuise cu roşu câteva locuri.

— 30 de minute în toate direcţiile. Avem astfel: Knaresborough, nu departe de aici, Tadcaster şi Sherburn la ora 15.00, Darton şi Holmfirth la ora 18.00, Hebden Bridge şi Howarth la ora 21.00. Astea sau orice localitate între ele. E o zonă imensă, spuse Bloom întinzându-i ceaşca.

— Există pe undeva o Biserică a Tuturor Sfinţilor şi un magazin Majestic Wine?

— Există o Biserică a Tuturor Sfinţilor în Bradford, Kirkby Overblow, Ilkley, Sherburn, Batley şi Bingley.

— Majestic Wine?

— Cinci magazine în zona West Yorkshire: Leeds, Huddersfield, Wakefield, Harrogate şi Ilkley.

— Deci Jane e în Ilkley, spuse Jameson în timp ce telefonul îi vibră o dată.

— Într-o casă al cărei număr nu-l ştim, şi pe o stradă cu nume necunoscut.

— E o zonă prea mare. Vom avea nevoie de ajutor. Cunosc pe cineva de la poliţia din West Yorkshire şi a vorbit cu ofiţerii de la secţia din Ilkley să facă mai multe cercetări. Le-am trimis fotografii cu Jane şi Lana.

— Văd că ai fost foarte ocupată, spuse Jameson căutându-şi telefonul în buzunarul de la pantaloni. Mulţumesc, Augusta. Dacă va trebui să bat la fiecare uşă din oraş, o voi face.

— Mergem?

— Da, hai.

Jameson îşi verifică mesajele. O alertă de trafic de la Google. Nimic important.

Bloom conducea, iar Jameson o sună pe Claire. Vrusese şi ea să vină cu ei, dar reuşise să o convingă să se răzgândească.

Răspunse din prima, cu o voce în care i se citea disperarea. Îi tot spunea să se grăbească şi să o găsească pe Jane, ca şi cum el nu şi-ar fi dat silinţa. Jameson se strădui să-şi ţină sub control iritarea. Ştia că se simţea neajutorată.

— Există vreun centru pentru informarea turiştilor în Ilkley?

Jameson îşi puse telefonul lângă cel a lui Bloom în tăviţa din spatele schimbătorului de viteze.

— Nu am mai fost în oraş de mult timp, dar cred că e unul vizavi de gară.

— Hai să mergem acolo întâi. Dacă găsim acolo o hartă, am putea să împărţim oraşul în sectoare şi să căutăm zonă cu zonă.

Se opriră la semafor lângă o reprezentanţă BMW.

— Ştii unde face poliţia căutări?

— Caroline mi-a spus că mai întâi vor verifica gările şi staţiile de autobuz, apoi staţiile de taxiuri,

câteva bănci şi supermarketuri.

— Deci nu vor merge din uşă în uşă?

Semaforul se făcu verde.

— Nu cred. I-am lăsat un mesaj lui Barker în care i-am spus să ia legătura cu şeful lui Caroline pentru a-i sublinia importanţa cercetărilor noastre, dar nu mi-a dat niciun semn.

— E la curent cu ce se petrece aici. Trebuie să înceteze să ardă gazul de pomană cu jocurile de interese din poliţie şi să se pună pe treabă.

La sensul giratoriu Bloom o luă la dreapta pe un drum care şerpuia prin câmpuri şi sate pitoreşti.

Pe când treceau prin dreptul unui pub aflat lângă un magazin cu de toate, telefonul lui Bloom bâzâi.

— Ar putea fi Caroline cu veşti. Răspunde tu.

Jameson apucă telefonul lui Bloom şi introduse codul PIN pe care i-l dictă ea.

— Ce ciudat, exclamă el citind mesajul de pe ecran.

— Ce?

— Alerta de trafic de pe telefonul meu. Îmi arăta ruta cea mai scurtă către un loc de care nu am auzit în viaţa mea. M-am gândit că e inutil mesajul. Dar tu ai primit un mesaj de la Trainline[20] despre acelaşi loc.

— Ce loc?

— South Milford. Ai auzit de el?

Bloom apăsă atât de violent pedala de frână, încât centura lui Jameson se blocă, trăgându-l înapoi în scaun. Se strecură prin trafic şi se opri într-o benzinărie.

— Dă-mi să văd.

Îi luă telefonul din mână. Arăta straniu, palidă, dar cu obrajii roşii.

— Augusta?

Se uită la el cu gura întredeschisă şi cu privirea înspăimântată.

— Vorbeşte cu mine, o rugă el.

Apăsă câteva butoane pe ecran, apoi îşi duse telefonul la ureche. După câteva secunde, înjură în

şoaptă şi spuse:
— Caroline, sunt eu, Augusta. Cred că avem o situaţie în gara din South Milford.
Se uită la ceas, apoi continuă:
— Acum e 15.35. Sună-mă cât de repede poţi.
Încheie apelul şi îi întinse telefonul lui Jameson.
— Intră pe pagina celor de la Trainline. Trebuie să ştiu când e următorul tren rapid din Leeds spre Hull care are staţie în South Milford.
Porni motorul şi ieşi pe drum din nou. Jameson îi urmă instrucţiunile.
— Augusta? Ce se întâmplă? Ce e cu acest South Milford?
Oare chiar vedea lacrimi în ochii lui Bloom? N-o mai văzuse aşa niciodată.
— Augusta?
— E locul în care viaţa mi s-a dus de râpă.

45

Jameson era curios, dar ştia că nu era momentul să o asalteze cu întrebări. Din comportamentul ei îşi dădea seama că era ceva serios. Tastă Leeds-Hull pe pagina de căutare şi începu să verifice în ce staţie se oprea fiecare tren. Găsi în cele din urmă South Milford.

— E un tren care pleacă la 15.52 din Leeds şi ajunge la South Milford la 16.15.

Bloom clătină din cap:

— Nu, caută trenuri care nu se opresc acolo. Avem nevoie de un tren care nu are oprire acolo.

Jameson îşi ridică privirea din telefon:

— Vrei să zici…

Bloom privi în oglinda retrovizoare şi intră în depăşirea dubiţei din faţă.

— Mă refer la un tren în faţa căruia poţi să te arunci.

— La naiba. Ce crezi… cine?

Nu era nevoie să-şi termine fraza.

— Lana, murmură el. Bine. La 15.38 pleacă un tren din gara din Leeds şi ajunge în Selby la 15.58 făcând doar o oprire.

— South Milford e la doar 10 minute de Selby.

Jameson se uită la ceas: 15.42.

— Ajunge în 6 minute.

Bloom încuviinţă o dată.

— Sună la 999.

Făcu ce i se spusese. Bloom parcă în faţa unui gard ce dădea într-un câmp şi îi luă telefonul.

— Sunt Augusta Bloom. Sunt psiholog şi ştiu din surse sigure că o persoană se va arunca în faţa trenului în staţia South Milford în după-amiaza asta. Următorul tren expres va trece prin gară în aproximativ 5–6 minute.

Bloom asculta ce i se spunea de la celălalt capăt al firului.

— O tânără de 16 ani pe nume Jane Reid şi mama ei, Lana Reid.

Ascultă din nou.

— Poate doar una, poate amândouă. Nu ştiu. Şi nu, nu ştiu despre ce tren este vorba. Doar am primit un mesaj prin care m-a făcut să bănuiesc această intenţie. Eu sunt la 20 de minute de acolo.

Bloom ascultă încă o dată ce i se spunea, apoi îşi lăsă datele de contact.

— Dacă vorbiţi cu inspector Caroline Watkins de la secţia Weetwood, ea va fi la curent cu situaţia.

Bloom îi mulţumi operatorului de la dispecerat şi închise telefonul.

— A trimis o maşină la South Milford.

— Vor ajunge acolo înaintea trenului?

Bloom ieşi în trafic.

— Ea aşa crede.

Jameson se uită la ceasul de pe bord. Arăta 15.46, aproape 15.47. Era aruncat dintr-o parte în alta în timp ce Bloom schimba benzile frenetic. Oare Lana ar fi în stare să-i facă rău lui Jane? Nu avea nici cea mai vagă idee, dar Bloom conducea ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Şi Bloom ştia destule despre psihopaţi. Ceasul arăta 15.48. În orice moment trenul avea să treacă prin gara din South Milford. Privi spre telefonul lui Bloom. Nu suna. Ceasul arăta 15.50.

— Să sun înapoi? întrebă el.

Amândoi tresăriră când telefonul sună. Jameson îl înşfăcă.

— Telefonul doamnei Bloom.

— E acolo? Sunt eu, Caroline.

— E la volan. O clipă, pun telefonul pe difuzor.

— Caroline, spuse Bloom. Mă auzi? E o maşină închiriată şi nu are *hands-free.*

— Te aud. O maşină se îndreaptă spre South Milford pentru a preveni o tentativă de suicid. Eşti în regulă?

Vocea i se îmblânzi când îi adresă ultima întrebare. Era clar că ştia ceva Caroline.

— Sunt bine, spuse Bloom pe un ton care sugera exact opusul. Ai vreo veste?

— Locul e liber. Nu e nimeni acolo în afară de agenţii trimişi de noi.

— Spune-le să rămână acolo… te rog.

— Au trecut ambele trenuri accelerat din şi înspre Hull, iar următorul va ajunge în aproximativ o oră. Ne vom întoarce la 16.30.

— Bine. Ne vedem acolo.

— E înţelept să faci asta, Augusta?

— E doar o staţie, Caroline. Mă pot descurca. Nu e aceeaşi situaţie ca data trecută când am fost acolo.

— Ştiu, dar…

Nu se mai auzi nimic de la capătul celălalt al telefonului, iar Jameson se holba la Bloom. Avea mandibula încleştată şi privirea fixată pe drum.

— Am o întâlnire în după-amiaza asta, spuse Caroline, dar pot să scap de ea dacă vrei să fiu şi eu acolo.

— Nu va fi necesar.

— O să văd ce pot face, adăugă Caroline înainte de a închide.

— Are grijă de tine, spuse Jameson punând telefonul lui Bloom lângă al lui.

Bloom nu răspunse.

— Cine s-a aruncat?

Bloom nu-şi desprindea privirea de la drum şi ţinea strâns volanul.

— Cineva foarte important pentru mine… cineva la care ţineam… ar fi trebuit…

Ajunseră la o intersecţie la care cotiră stânga.

— I-am dezamăgit şi nu mi-o voi ierta niciodată.

— Când?

— Acum 15 ani.

Jameson făcu calculele în minte. Pe atunci Augusta avea aproape 30 de ani. Avusese un iubit? Frânsese inima cuiva? Se uită la Bloom. Oare de asta era atât de singuratică? Era plauzibil.

46

În tot oraşul South Milford nu existau decât o benzinărie şi două puburi. Bloom parcă Seat-ul închiriat în parcarea benzinăriei, unde mai erau doar alte patru maşini. Benzinăria avea două staţii de alimentare, dar era pustie. Jameson verifică şi celelalte patru maşini, dar nu era nimeni în ele.

— Şi acum ce facem? întrebă el.

— Să mergem pe strada principală, poate au parcat acolo.

Dar nu găsiră decât şi mai multe maşini abandonate şi străzi pustii. Se întoarseră la benzinărie chiar atunci când o maşină a patrulei de poliţie parca. O femeie îmbrăcată în uniformă coborî de pe locul pasagerului şi se îndreptă spre ei. Se prezentă ca fiind agent Fisher. Le spuse celor doi că două trenuri treceau din oră în oră, la câteva minute unul de altul. Le sugeră ca Bloom împreună cu colegul ei să stea pe peronul din est, în timp ce ea şi James vor merge pe celălalt peron.

— Cine crezi că ar putea sări? întrebă agent Fisher pe când treceau de turnichete spre peronul de vest. Era clar că ea credea că e o pierdere de timp.

Jameson era tentat să folosească o replică veche a celor din Serviciile Secrete, dar în loc de asta spuse:

— O tânără împreună cu mama ei. Mama e instabilă.

— De la dispecerat ni s-a spus că sunteţi psihologul.

— Doamna Bloom este psiholog.

Jameson auzi în depărtare trenul apropriindu-se. Privi în stânga şi îl văzu venind. Dacă ar fi fost în locul celor care vor să facă asta şi s-ar fi gândit că cineva va încerca să îi oprească, s-ar fi ascuns până când trenul ar fi fost suficient de aproape şi apoi ar fi alergat în faţa lor. Îşi îndreptă din nou atenţia spre peron. Acum trenul era din ce în ce mai aproape, venind zgomotos spre gară. Parcarea era liberă. Drumul din spatele lui era liber. Trenul se auzea din

ce în ce mai zgomotos, apoi se auzi hornul. Jameson privi în spate. Dumnezeule, repede mai venea! Se îndepărtă de marginea peronului când trenul trecu prin gară. După fiecare vagon urma un curent de aer care venea spre el ciufulindu-i părul pe faţă şi scuturându-i mâneca de la cămaşă.

Se uită după tren cum înainta cu viteză şi în cele din urmă respiră uşurat. Privirea lui o întâlni pe a lui Bloom pe partea cealaltă a şinelor şi pe chipul ei se citea aceeaşi senzaţie de uşurare. Şi apoi, înainte să se poată bucura de aceste sentimente, auzi un al doilea tren venind.

Jameson văzu luminile unui tren accelerat cu destinaţia Hull venind de departe. Se uită din nou în parcare şi spre câmpul care mărginea peronul. Dacă Lana ar fi fost acolo, n-ar fi sărit oare în faţa primului tren? Sau aşteptase să vadă ce aveau de gând să facă ei şi tovarăşii lor poliţişti? Ar fi fost mai logic aşa. Îl văzuse venind pe peron, căutând, pregătit, şi văzuse agenţii de poliţie stând în diferite locuri strategice. Nu putea să oprească o persoană care alerga. Nu se aflau aici să facă pe eroii. Dar Augusta? Dacă încerca să o oprească pe Lana, oare ar fi fost suficient de puternică, sau ar fi fost trasă şi ea pe şine?

Dacă Lana privea şi analiza, era de aşteptat să meargă spre capătul celuilalt peron, cât mai departe de persoana cel mai probabil să intervină. Jameson privi din nou spre trenul care se apropia cu mare viteză de peronul din partea opusă. Singurul mod de a ajunge pe partea cealaltă era să traverseze şinele şi asta ar fi fost stupid. Nu avea niciun motiv întemeiat să creadă că Lana şi Jane erau acolo. Apoi văzu ceva, o umbră în capătul peronului de pe partea cealaltă, exact în locul din care ar fi sărit Lana dacă era în locul lui. Începu să alerge, strigând la Bloom şi la ofiţerul de lângă ea, arătând spre locul în care văzuse ceva. Bloom începu să alerge, dar ofiţerul nu.

„Nu poate să oprească decât o persoană”, se gândi el.

Trecu pe lângă agent Fisher, strigând:
— Am văzut ceva acolo!
Trenul se apropia din ce în ce mai mult. Putea să vadă emblema albastru cu mov a TransPennine[21] pe primul vagon. Dar era convins că încă avea timp.
Văzu din nou mişcare, o umbră roşie printre copaci. O auzi pe Bloom ţipând, dar nu-şi putea da seama ce zicea. Se uită înspre tren din nou. Era aproape de capătul peronului acum.
— Fă-o, se încurajă el.
Bloom ţipă din nou.
— Stai acolo! Stai acolo! strigă ea.
„Nu poate să oprească decât o persoană”, repetă el ca o mantră.
Trenul trase semnalul, şi fără ezitare Jameson se lansă peste şine spre peronul pe care era Bloom.

Lana Reid mergea încoace şi încolo prin iarba care-i ajungea până la glezne. În ultimul mesaj îi spuseseră că erau pe drum, dar acum se afla în mijlocul pustiului, fără semnal, fără să ştie ce se va întâmpla şi cât timp va trebui să stea acolo. Toate astea pentru că avusese nevoie de ajutorul lui Jane. Îi spuseseră că dacă nu face cum îi spun ei, va fi descalificată, pentru că nu avea voie să primească ajutor de la nimeni. Se uită din nou spre copaci, la siluetele care se profilau în umbră. Nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să rămână acolo până la îndeplinirea misiunii. Îi plăcuse să vadă expresia de pe chipul tălâmb a lui Jameson.

47

Stăteau unul lângă altul în maşină în linişte. Bloom nu mai ţipase la el niciodată, dar o speriase al naibii de rău. Imediat ce se ridicase de pe şine şi păşise pe peronul pe care se afla ea, Bloom îşi pierduse controlul. Începuse să ţipe la el, că era un mare idiot, că la ce naiba se gândise, nu-i păsa deloc de propria viaţă?

El o ignorase, evident. Se concentrase doar pe ţelul pe care-l avea şi nu băgase de seamă ţipetele ei şi sunetul trenului care trecea în viteză prin spatele lui. Îşi făcuse loc printre plantele care creşteau lângă peron şi găsise o pungă de plastic prinsă de o tulpină. În cele din urmă căzuse în genunchi. Oare uşurarea sau gândul că îşi risca viaţa pentru o pungă de la TK Maxx[22] îl îngenunchease? Dar în acel moment ei nu-i păsa. Alergase spre el şi îl scuturase agresiv.

— Să nu mai faci aşa ceva niciodată, mârâi ea.

Apoi plecase şi fusese rândul poliţiştilor să-l ia la rost.

— Mulţumesc, şopti ea acum.

Jameson se întoarse spre ea. Se opriseră la benzinărie să ia ceva de mâncare pentru cină, dar sandviciurile vidate rămăseseră neatinse la el în poală.

— Ce?

— Ştiu că vrei să mergi în Ilkley, dar trebuie să stau până trece şi ultimul tren.

Agenţii le spuseseră că aveau treburi mai urgente de rezolvat.

— Măcar asta pot să fac şi eu.

— Augusta, ce s-a întâmplat? A fost vorba de un iubit?

— A fost vorba de un copil, răspunse ea. Nu al meu, se grăbi să adauge. Dar era în grija mea.

Bloom o vedea în faţa ochilor pe mama copilului stând în pragul uşii ţipând: „Unde e? Spune-mi unde e!”

— Augusta? spuse Jameson atingând-o uşor pe mână.

Se forţă să-şi alunge amintirile.

— Îmi pare rău. Îmi e greu să vorbesc despre asta.

Trase aer adânc în piept.

— Îmi e greu şi să-mi aduc aminte.

Jameson îşi retrase mâna şi ea ştia că îi spunea să-şi dea timp.

Avu nevoie de un minut să se adune.

— Mama a avut o prietenă, Penny. Se ştiau din şcoala generală. Fiica ei…

Trebuia să ţină imaginile la distanţă şi să se concentreze pe fapte:

— Fiica ei era cu 12 ani mai mică decât mine. Penny se chinuise să rămână însărcinată.

Urmă o pauză, apoi continuă. Era oare relevant? Sigur că era. Să-ţi doreşti cu disperare un copil şi apoi să-l pierzi făcea tragedia şi mai mare.

— Fiica lui Penny intrase în bucluc la şcoală şi m-a rugat să stau de vorbă cu ea.

Un surâs timid îi înflori pe buze.

— Am crezut că voi putea să-mi pun în practică noile abilităţi, să mă laud în faţa mamei, care credea sincer că meseria de psiholog e doar cu un pas în faţa magicienilor care hipnotizează pe la petreceri şi-i fac pe oameni să latre.

Jameson scoase un sunet înfundat ca răspuns la încercarea ei de a face o glumă.

— Nici nu-mi imaginam cât rău aş putea face.

Se aşternu liniştea. Jameson spuse apoi:

— Prima mea victimă a fost un fermier din Ucraina. Exista suspiciunea că o organizaţie criminală folosea ferma la care lucra el ca să ascundă armament. Ştiam că membrii organizaţiei erau nemiloşi şi periculoşi, dar l-am convins pe puşti să spioneze pentru mine. I-am spus că-l voi răsplăti pe măsură. Ştiam că avea o soră care spera să obţină cetăţenia britanică, aşa că i-am spus că o pot ajuta. L-au împuşcat în cap şi i-au atârnat corpul de un gard în mijlocul satului, ca toată lumea să-l

poată vedea. Nu am mai putut să dorm bine câteva… mă rog, niciodată de atunci.

Se uită la Bloom.

— Augusta, când suntem tineri şi lipsiţi de experienţă, niciunul dintre noi nu ştie cât de mult rău poate face.

Îl privi printre lacrimi. Părăsise MI6 după ce trecuse prin multe traume, dar nu-i povestise nimic niciodată. O făcea să se simtă mai curajoasă.

— Credeam că sunt de ajutor. Credeam că făcea progrese. În dimineaţa în care s-a întâmplat plănuisem să-i cer voie să pun pe hârtie întreaga experienţă pentru un studiu de caz… o poveste de succes.

— Nu te poţi învinovăţi de alegerile altora.

— O, ba pot. În cazul ăsta chiar pot.

Bloom şi-o amintea pe Penny dând buzna pe lângă mama ei pe scări şi venind spre ea. Doar câţiva centimetri le despărţeau. Penny vorbea încet, aproape mârâind cuvintele pline de ură.

— Fetiţa mea s-a aruncat în faţa trenului.

Îşi aminti cum se prăbuşise pe treapta din spatele ei, i se înmuiaseră picioarele şi plămânii i se goliseră de aer. Penny continua să vorbească, dar ea nu auzea decât un ţiuit strident, un zgomot de fundal.

„Fetiţa mea s-a aruncat în faţa trenului."

Îşi aminti că-şi privise mâinile. Nu-şi simţea degetele. Încerca să le mişte, dar nu le putea dezlipi de pe genunchi. Mama ei stătea în picioare în spatele lor, cu o mână pe după umerii lui Penny.

— Haide, Pen, vino cu mine.

Dar Penny nu se mişca. Flutura o bucată de hârtie la care Bloom îşi amintea cum se holbase, în timp ce se mişca stânga-dreapta prin faţa ei.

— N-o să te iert niciodată, spusese Penny.

— Penny, Augusta nu are nicio vină. Haide să mergem.

Penny se întorsese cu faţa spre mama lui Bloom.

— Serios? spuse ea întinzându-i bucata de hârtie. Nu are nicio vină?

O privise pe mama ei luând hârtia. Era un plic din care scosese o bucată de hârtie. O privise un moment, apoi exclamase:

— O, Doamne.

O privise pe Augusta şi în privire citise ceva ce nu ar fi vrut să vadă niciodată: „Sunt dezamăgită. M-ai făcut de ruşine. Mi-e jenă cu ce ai făcut”. Îşi aminti apoi cum luase bucata de hârtie din mâna mamei ei, care o conduse pe Penny în jos pe scări şi în bucătărie. În cele din urmă Augusta privise hârtia. Erau două rânduri scrise, dar acele rânduri urmau să o bântuie tot restul vieţii.

„Nu pot să fiu normală. Şi nu vreau să fiu un monstru. Mi-ai spus să aleg. Am ales.”

48

Ani la rând, Bloom nu-şi dăduse voie să se gândească la acea zi. În timp, detaliile deveniseră înceţoşate şi vagi. Dar pe măsură ce retrăia în minte evenimentele, totul devenea mai clar şi îşi aduse aminte de ceva. Îşi luă telefonul şi deschizând Google Maps mări imaginea pe zona South Milford. Găsi şina de tren şi îi urmări traseul întâi spre Selby, apoi spre Leeds. Acolo unde văzu că şina se intersecta cu un drum, activă opţiunea de satelit şi începu să caute ceva anume. Când în cele din urmă găsi ce căuta, verifică din nou locul şi, întinzându-i telefonul lui Jameson, porni motorul.

— Dar până la ultimul tren mai avem 20 de minute, spuse Jameson.

Bloom ieşi din parcarea pustie.

— Medicul legist a spus că dacă Dumnezeu a ţinut cu ea, căderea i-a provocat moartea înainte ca trenul să o lovească. Cădere.

Jameson se uită la ecranul telefonului şi mări imaginea.

— A sărit de pe un pod?

— E un singur pod în apropiere de South Milford.

— Se pare că e un drum neasfaltat.

Bloom încuviinţă.

— Mă poţi ghida?

Se lăsase întunericul şi lipsa iluminatului public făcea ca vizibilitatea să fie scăzută. Bloom aprinsese farurile pe poziţia maximă în timp ce traversau câmpuri şi zone de pădure.

— Încetineşte, spuse Jameson. Uneori şinele de tren au terasamente din lemn.

Avea dreptate. Bloom opri maşina pe iarbă. Se căţărară şi merseră înapoi până pe pod. Bloom putea să vadă şinele paralele de dedesubt. Asta era. Locul în care se întâmplase totul. Locul din care sărise. Era imposibil să fi fost ucisă de o cădere de la o

înălţime atât de mică. Medicul legist încercase să spună ceva consolator.

— Augusta?

Vocea lui Jameson era agitată. O femeie stătea pe buza podului, înaintând încet spre ei. Când îi putură vedea faţa, Bloom îl atinse pe Jameson pe braţ. Simţi muşchii tensionându-i-se.

Bloom făcu un pas în faţă.

— Lana?

Lana se opri.

— Ce v-a luat atâta?

— Cine ţi-a spus despre locul ăsta? întrebă Bloom.

Cine ar fi ştiut să o aducă aici? Medicul legist? Poliţia? Penny?

Lana zâmbi.

— Unde e Jane? întrebă Jameson abia stăpânindu-şi furia.

Lana făcu un pas spre ei.

— E cu un prieten.

— Cu ce prieten? Unde? spuse Jameson făcând un pas înainte.

— Pe un pod, spuse Lana cu ochii ţintă la Jameson.

Bloom simţi în piept gheara fricii.

— Ce pod?

— Deasupra unei căi ferate, răspunse Lana cu voce robotică.

Jameson se năpusti asupra Lanei. Fusese prea rapid pentru Bloom. O apucă de umeri şi îi trase faţa aproape de a lui.

— Spune-mi exact unde se află, nebună ordinară, sau te arunc în faţa următorului tren.

— O, Marcus, spuse ea cu voce cântată. Cât de masculin eşti!

— Marcus? spuse Bloom punându-i o mână pe spate.

— Să nu crezi că n-o s-o fac, ameninţă Jameson. Lui Jane şi nouă tuturor ne-ar fi mai bine fără tine. Acum spune-mi unde naiba e!

Cum Lana nu spunea nimic, o târî în mijlocul podului ţinând-o strâns de umeri. O împinse spre marginea podului şi se uită la ceasul de la mână:

— Ai două minute.

Bloom îşi privea partenerul. Era 99% sigură că nu avea să facă asta. Era un om bun, un om care respecta legea. Dar abia îi povestise despre prima crimă de care se făcea vinovat. Şi mai erau şi altele.

— Marcus? spuse ea din nou.

Dacă se prefăcea, nu ar fi vrut să fie ea cea care îi strică jocul. Dar dacă se arăta suficient de speriată…

— Marcus, să nu faci ceva ce vei regreta.

— Unde e?

Vocea lui Jameson era joasă şi ameninţătoare. Nu-l mai auzise vorbind aşa niciodată.

— Cum crezi că o vei găsi dacă mă arunci în faţa trenului? spuse Lana cu voce perfect calmă.

— Marcus, are dreptate, interveni Bloom. Nu lăsa furia să-ţi întunece judecata. Ştiu că i-ai avut pe conştiinţă pe toţi cei care au murit de mâna ta.

Se citi panică pe chipul Lanei şi Bloom simţi un val scurt de satisfacţie. Se încordă pentru prima dată în strânsoarea lui Jameson. Nu voia să moară.

— Ce avem de câştigat dacă Lana moare ucisă de tren? Nu va mai exista pe acest pământ, nu va mai respira, gândi, vorbi. Va fi un nimic.

Jameson îşi înteţi strânsoarea ca urmare a încercărilor ei de a scăpa.

— Spune-mi unde e şi-ţi dau drumul. E foarte simplu.

Intrase în joc, deci încă gândea lucid. Lana se opri din zvârcolit. În depărtare se auzi vuietul trenului apropiindu-se.

— Lana, e timpul să iei o decizie, spuse Jameson împingând-o mai aproape de margine.

— Ştii, nu mi-a plăcut niciodată de tine. Nici mie, nici lui Jane, spuse Lana întorcându-şi capul pentru a-l privi în ochi.

Lana întrezărea luminile trenului.

— Lana, de ce l-ai întărâta chiar acum?

Lana se uită la ea zâmbind. Apoi Bloom îşi dădu seama. Motivul pentru care Lana îi aşteptase toată după-amiază până pe înserat. Era o demonstraţie de putere. Cumva îi descoperiseră punctul cel mai slab şi toată această mascaradă era menită să exploateze acest punct sensibil. Se folosiseră de tehnologie pentru a o ademeni în locul ăsta şi o trimiseseră doar pe Lana. Făcuseră să pară că Jameson şi Bloom erau cu un pas înainte. Dar totul fusese doar o iluzie. Dedesubt trenul trecea vuind, împrăştiind curenţi de aer spre podul pe care stăteau.

— Marcus, nu ne va spune niciodată unde e Jane, spuse Bloom. Fă-o.

Lana făcu ochii mari în timp ce Jameson smuci din cap şi se uită spre Bloom. Trenul era acolo. Bloom îl putea vedea pe conductor în cabina puternic luminată. Îi susţinu privirea şi repetă:

— Fă-o.

Lana strângea bariera cu ambele mâini în timp ce Jameson o ridică de la sol. Nu ţipa, dar Bloom nici nu se aşteptase să o facă. Era psihopată şi nu simţea frica aşa cum o simţeau ceilalţi oameni.

Vuietul trenului îi răsuna în urechi, dar alt sunet de motor ajunse la urechile lui Bloom. Motocicleta de teren tăia câmpul din spatele lor venind dinspre locul unde-şi parcaseră Seat-ul şi se îndrepta direct spre Bloom. Ea sări în spate, mişcare pe care fără doar şi poate şoferul o anticipase, pentru că se opri cu roata din faţă la un milimetru de zidul podului. Roata din spate descrise un arc de cerc în timp ce trenul trecea huruind pe sub ei.

Nu-şi dădea seama dacă Jameson îi dădu drumul, sau dacă Lana reuşi să scape, cert este că atunci când vederea i se limpezi, Bloom o văzu pe Lana aşezată pe scaunul motocicletei. Îl bătu pe umăr pe şofer, care porni motorul împroşcând cu noroi. Trecură în marşarier pe lângă Bloom, executară o rotire de 180 grade şi apoi porniră la drum.

— Conduc eu! ţipă Jameson, care deja alerga spre maşină.

Bloom nu comentă nimic. Se urcă pe scaunul pasagerului şi îşi puse centura în timp ce se avântau prin iarbă şi trecură podul. În depărtare, Bloom încă putea să vadă farurile din spate ale motocicletei. Jameson acceleră şi Bloom speră ca memoria lui să fie mai bună decât a ei şi să-şi aducă aminte pe unde veniseră.

— Nu vom reuşi niciodată să ajungem din urmă o motocicletă, dar putem măcar să nu o pierdem din vedere.

Următorii zeci de metri drumul era drept. Apoi micul beculeţ roşu al motocicletei începu să apară şi să dispară după cum şerpuia drumul.

— Pentru o secundă aproape că reuşisei să mă convingi, spuse Jameson fără să-şi ia ochii de la drum şi piciorul de pe acceleraţie.

— La fel şi tu.

Bloom se sprijinea de bord cu o mână întinsă.

— Cum ţi-ai dat seama că a fost o farsă?

Ajunşi la o intersecţie în formă de T, Jameson viră în viteză la dreapta. Bloom fu împinsă spre Jameson şi înapoi la locul ei. Mirosul de combustibil ars umplea aerul cu fum.

— Instinctul.

— Doamna Bloom şi-a urmat instinctul?

Doar o persoană a cărei viaţă a fost plină de riscuri ar încerca să fac o glumă într-un astfel de moment.

— Ai mai fi făcut-o dacă m-aş fi înşelat?

Pentru prima dată, îşi luă ochii de la drum şi se holba la ea. Fusese suficient.

— Îmi pare rău, se scuză ea imediat. Nu ar fi trebuit să te întreb asta.

Ajunseră la o cale ferată. Bloom se asigură că nu trecea niciun tren.

— La naiba, înjură Jameson în barbă.

— Sunt în câmp, spuse Bloom luându-şi telefonul.

Nu era deloc semnal. Scană orizontul căutând un drum de acces. Jameson coti la stânga şi acceleră, dar curând începură să se îndepărteze. Îi pierdeau

din vizor. Bloom îşi întinse gâtul uitându-se în spate după motocicletă. Dar nu vedea decât câmpuri pustii.

Maşina încetini.

— E o fundătură, spuse Jameson ajungând la intrarea într-o fabrică. Aveau un plan.

49

Era trecut de miezul nopţii când Jameson şi Bloom ajunseră acasă.

Jameson se duse în camera lui şi făcu un duş. Dădu robinetul de apă caldă la maxim şi lăsă apa să-i spele frustrarea. Ce naiba se întâmplase? Ce avusese Lana de câştigat? Bloom spusese că inventatorii jocului îi manipulaseră emoţiile şi că asta le făcuse plăcere. Dar Jameson nu era aşa de sigur. Trebuie să fi fost vorba de altceva, trebuie să fi avut un motiv întemeiat, un câştig mai substanţial. Când nu mai suportă căldura, îşi înfăşură în jurul taliei un prosop mare pe care-l luă de pe calorifer. Îşi luă telefonul şi-i răspunse lui Sarah la mesajul pe care i-l trimisese mai devreme. Voia să vadă dacă ajunsese în siguranţă şi-l întreba cum merg lucrurile. Îi răspunse că era bine şi că o va suna a doua zi.

O găsi pe Bloom în faţa unui şemineu neaprins, aşezată într-un fotoliu din piele Chesterfield. Se aşeză pe scaunul din faţa ei şi ea îi întinse un pahar destul de greu. După culoare şi miros, intui că e vorba de un whisky scoţian *single malt.* Se întrebă dacă Bloom îl cumpărase chiar ea. Nu şi-o putea imagina cumpărând băuturi alcoolice. Poate doar un vin roşu bun sau un vin alb. Dar whisky nu. Luă o înghiţitură. Avea gust de turbă şi îl încălzi uşor pe dinăuntru. Era exact ce avea nevoie.

— A cui e băutura asta? A ta sau a tatălui tău?

— De fapt, e a mamei, spuse Bloom ridicându-şi privirea. Îi plăcea să bea un pahar de whisky tare după o operaţie grea.

— Chirurg cardiovascular, corect?

Bloom încuviinţă cu ochii la rotocoalele de lichid care se formau în timp ce ea agita paharul.

— Mâine la prima oră o pornim spre Ilkley.

— Cred că au plecat deja demult de acolo, nu crezi?

Asta era. Evident. Asta fusese miza importantă. Lana făcuse rost de timp să o mute pe Jane în alt loc.

Bloom nu spuse nimic.

Telefonul lui Jameson începu să-i bâzâie în buzunar.

— O clipă, spuse el îndreptându-se spre bucătărie să răspundă.

Vocea lui Sarah îi inundă urechile, o urmă de normalitate într-o seară nebună.

— Hei, tu, spuse ea.

— Credeam că dormi, altfel te-aş fi sunat, spuse el.

— Ai avut noroc cu tânăra ta prietenă? Ai găsit-o?

Jameson luă o înghiţitură mare de whisky care îi arse gâtul.

— Marcus?

— Scuză-mă. Nu. Nu am avut noroc.

— Eşti bine? Pari…

Jameson închise ochii. Chiar crezuse că în sfârşit o vor găsi astăzi. Chiar şi când erau cu Lana crezuse că le va spune unde este Jane. Iar când devenise evident că nu avea nicio intenţie să le spună, fusese cu adevărat tentat să o arunce peste pod. Nu se mai aflase faţă în faţă cu partea lui întunecată de foarte mult timp şi nu îi plăcea senzaţia.

— Nu ştiu dacă o vom mai găsi vreodată.

Pentru o clipă, Sarah nu spuse nimic.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Jameson nu răspunse.

— Uite, interveni ea, te înţeleg dacă nu vrei să vorbeşti despre asta. Dar dacă ai nevoie de mine, sunt aici, bine? Trebuie doar să mă suni.

Îi mulţumi şi-i promise că o va suna. Când se întoarse în cameră, paharul lui Bloom era gol.

— O seară grea, spuse el.

Niciodată nu-şi mai văzuse partenera atât de afectată. Voia să ştie de ce se învinovăţea pentru că fata aceea îşi pusese capăt zilelor, dar nu ştia cum să

o întrebe. Aşa că se aşeză şi aşteptă un semn cât de mic că voia să vorbească despre asta.

— Era un copil atât de frumos, spuse ea în cele din urmă. Avea părul lung şi ondulat şi nişte trăsături angelice. Când te uitai la ea puteai să juri că e cel mai adorabil copil din câţi există.

— Dar?

— Să spunem doar că mă gândesc des la ea în ultima vreme. Cazul acesta mi-a împins toate amintirile la suprafaţă. Era un copil cu o personalitate magnetică şi era inteligentă şi atât de curioasă să afle cum şi de ce era diferită! Voiam să fiu eu cea care să-i cultive tot potenţialul şi să i-l canalizeze către ceva bun.

— Era psihopată?

Aşeza o altă piesă din puzzle-ul vieţii Augustei. Aşa se explica obsesia ei.

— Am fost naivă. Ea era mai vulnerabilă decât aş fi crezut. Vedeam psihopaţii ca fiind o altă specie, ca şi cum ar fi fost un soi de mutanţi cu un cap în plus. Aşa că am făcut ceea ce mulţi dintre noi facem. Am generalizat. Am crezut că era ca restul celor din categoria ei, puternică, rece, dar până la urmă ea era doar un copil care ştia că e diferită şi care voia să se integreze.

Îi părea sincer rău pentru Bloom. Nicio vină nu era mai mare decât aceea pe care o simţeai pentru sângele vărsat din cauza ta.

— Cum o chema?

— Seraphine. Seraphine Walker.

50

Bloom auzi paşi în faţa uşii. Visase trenuri şi poduri şi corpuri strivite. Se ridică în fund şi clipi uitându-se la ceasul de lângă pat. Ceasul mic, alb pe care-l primise cadou de la bunicul ei când împlinise 10 ani arăta ora 5.13. Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape şi ea se ridică începând să caute cu privirea o armă în dormitorul în care copilărise. Într-un colţ îndepărtat, o chitară la care cântase foarte rar zăcea sprijinită de perete. În sertarul măsuţei de toaletă era un cuţit pentru scrisori. Uite ce reuşise Seraphine Walker să facă doar cu un creion ascuţit. Avusese capacitatea să gândească rapid şi excelente cunoştinţe despre corpul uman, dar şi cruzimea imperturbabilă care o făcea pe Bloom să simtă fiori pe şira spinării. Gândul că sute de oameni ca Seraphine se jucau cu vieţile altor oameni aşa cum o făcuseră seara trecută o făcea pe Bloom să simtă anxietate şi furie. Se opri pentru o secundă în timp ce o idee i se contura în minte.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

— Augusta?

Uitase că Marcus îşi petrecuse noaptea în casă.

— Intră, strigă ea.

Din lumina de pe hol îşi dădu seama că era îmbrăcat doar într-un tricou şi o pereche de boxeri.

— Ţi-ai citit mesajul de pe WhatsApp? întrebă el.

Se întinse după telefon. Îl dăduse pe silenţios atunci când se băgase în pat.

Jameson înaintă câţiva paşi şi apoi se opri. Bloom aprinse veioza de pe noptieră şi el aruncă o privire cercetătoare prin cameră, fără doar şi poate savurând perspectiva pe care o putea avea asupra tinereţii ei. Se aşteptase să audă comentarii ironice despre decorul feminin, dar nu spuse nimic. Asta însemna că nu era de bun augur ce avea să citească în mesaj.

Apăsă pe iconiţă şi văzu doar un mesaj necitit. Era vorba de un grup nou, format din ea, Jameson şi

un număr privat. Numele grupului era: „Ai curaj să intri în joc?” Aruncă o privire spre Jameson înainte să deschidă mesajul.

Număr privat

Dragă doamnă Bloom şi domnule Jameson. Suntem profund intrigaţi de acţiunile dumneavoastră şi am fost impresionaţi de deducţiile perspicace pe care le-aţi făcut.

Vrem, aşadar, să vă acordăm onoarea de a primi această invitaţie.

Aveţi curajul să intraţi în joc?

5:00

— Ce le răspundem? întrebă Jameson.

— Să înţeleg că te-ai gândit să le răspunzi cu „da”?

Jameson ridică din umeri.

— M-am gândit că „să-i dăm drumul” sună chiar bine.

— Desigur.

Bloom apăsă pe căsuţa de text şi începu să scrie:

Bloom

Credeam că deja suntem în joc.

5:17

Jameson citi şi el.

— Şi asta ar putea merge.

Bloom se uita la telefon aşteptând un răspuns.

Număr privat

Indiferent de la cine aţi primi invitaţia, doamnă Bloom?

5:18

Da-ţi-mi voie să vă arăt ce înseamnă cu adevărat să jucaţi.

5:18

Jameson şi Bloom se uitară unul la altul. Apoi Jameson începu să scrie propriul mesaj.

Jameson

Şi cine este „noi”?

5:19

Număr privat

Asta, domnule, o ştiu numai eu. Voi va trebui să aflaţi.

5:20

— Am nevoie de cafea pentru asta, spuse Jameson ieşind din cameră.

Care era motivaţia din spatele acestei invitaţii? Trebuie să fi existat un motiv. Clive Llewellyn fusese trimis acasă, presupuneau ei, pentru că terminase cu brio provocarea. Era un om de succes, care îşi putea controla emoţiile şi era bine ancorat în realitate. Nici chiar fiica lui nu suspecta nimic. Oare jocul era menit să găsească psihopaţi care ştiau cum să treacă neobservaţi? Dar ce urma după? Ce li se cerea să facă?

Bloom se gândea la principalele lucruri care îi motivau pe cei care sufereau de o formă accentuată de psihopatie: entuziasmul, grandoarea şi manipularea celor din jur pentru propriul câştig. Cum s-ar traduce asta la o scară mai mare? Cum s-ar contura un scop comun? Se întinse după pulover şi scrise un nou mesaj înainte de a coborî la Jameson.

Bloom

De ce vreţi să intrăm în joc? Ce avem de câştigat? Cum putem concura când nu avem nici caracteristicile de bază necesare?

5:26

În bucătărie, Jameson se îmbrăcase deja şi turna cafea în două căni. Aprinsese lustra care inundă întreaga încăpere cu o lumină albă strălucitoare. Bloom o stinse şi aprinse aplicele de pe perete care dădeau o lumină caldă.

— Cafea e bine? întrebă Jameson.

— Da, te rog.

Se aşeză la masă şi luă cana. Jameson îi împinse laptele, dar ea scutură din cap.

— Ţi-am citit ultimul mesaj. A fost oare o idee bună? spuse el aşezându-se pe scaunul din faţa ei. Credeam că vrem să intrăm în joc. Nu de asta am citit tot ce am citit?
— Pe atunci voiam să te infiltrăm pe tine pe post de marionetă. Nu ne-ar invita să jucăm pe bune.
— Atunci ce crezi că pun la cale?
Jameson îşi verifică telefonul şi începu să scrie un mesaj zâmbind.
— Ce zice?
— E Sarah. Un mesaj pe care nu l-am văzut aseară.
Bloom sorbi din cafea.
— Îţi place de ea, nu-i aşa?
— Nu e rea.
Zâmbetul îl dădu de gol.
— Ce? întrebă el.
— Nimic, Marcus. Chiar nimic.
Şi-ar fi dorit să fi fost la fel de bună cum era Claire la a-l lua peste picior. Asta părea ocazia perfectă.
Jameson clătină din cap.
— Ce pun la cale?
— De ce noi? Ce am avea noi de câştigat?
— Jane. Asta e miza noastră. Trebuie să ajungem la o înţelegere şi să îi facem să ne-o dea înapoi.
— Uşor de spus, greu de făcut.
— Dar asta trebuie să facem.
— Nu dau două cepe degerate pe Lana, Stuart sau copilul ăla din Sheffield.
— Grayson.
— Lasă-i să joace. Nu-mi pasă ce fac ei. Nu e problema noastră şi nu putem să ne punem împotriva lor sau să ne luptăm cu ei pe cont propriu, spuse el trecându-şi mâna prin păr. Dar putem să o salvăm pe Jane.
— Ştiu.
— Dar pentru asta va trebui să intrăm în joc.
Bloom încuviinţă.
— Nu ne pot controla printr-o reţea sau printr-o infrastructură aşa cum fac cu poliţia. Noi lucrăm

independent şi asta le îngreunează misiunea de a face presiuni asupra noastră. De aceea ne vor ataca individual. Pe noi şi pe cei la care ţinem.

— Vrei să spui pe Jane… sau pe Claire? întrebă Jameson îngrijorat. Bloom încuviinţă încet.

— Şi pe Sarah.

— Ei nu ştiu despre ea.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

Telefonul lui Jameson bipăi. Primise un alt mesaj pe care-l citi cu voce tare.

Număr privat

Ce veţi avea de câştigat? Mă dezamăgeşte că nu ţi-ai dat seama singură de asta, doamnă Bloom, Chiar ţi se pare o coincidenţă faptul că un cunoscut al domnului Jameson este unul dintre jucătorii noştri? Lana Reid nu prezintă chiar caracteristicile pe care noi le căutăm, dar am păstrat-o pentru că mă duce mai aproape de ceva ce-mi doresc.

17:30

— Ce naiba? se miră Jameson.

Bloom îşi luă telefonul şi începu să scrie un răspuns.

Bloom

Cum ar fi?

17:32

Avea o presimţire oribilă că ştia deja răspunsul corect. După o clipă, când primi răspunsul, senzaţia de gol în stomac se intensifică.

Număr privat

PE TINE.

17:33

51

Jameson se afla în trenul care-l ducea din Harrogate în Leeds. Se aşezase în faţa unui adolescent care avea în urechi cercei care îi măreau foarte mult lobii. Oare cum arăta când îi dădea jos? Oare cum avea să-şi găsească un loc de muncă decent cu urechile fleşcăite? Jameson se simţea obosit şi bătrân. Generaţia din care făcea parte băiatul era diferită; lumea lor urma să fie plină de oameni cu urechi fleşcăite.

În Leeds urmări harta de pe telefon şi trecu pe lângă şirul de taxiuri înşirate în faţa gării şi se îndreptă spre Laynes Espresso, care se afla pe partea cealaltă a străzii. Se zvonea că acolo, în clădirea de culoarea teracotei, se vindea cea mai bună cafea din Leeds. Jameson păşi înăuntru şi îşi roti privirea prin încăperea micuţă. Sarah stătea la o masă pentru două persoane.

— Ţi-am comandat un *latte,* spuse ea când chelneriţa le aduse două cafele cu rozete perfect desenate în spumă.

— Eşti aici să-ţi vizitezi familia sau în interes de serviciu? întrebă Jameson.

— Nici una, nici alta.

— Atunci?

— Se pare că iubitul meu a avut nevoie de mine, aşa că am venit.

Jameson întoarse pe toate părţile cuvântul „iubit” şi ajunse la concluzia că-i plăcea cum sună.

— Serios? Am presupus că îţi vizitezi familia. Nu locuiesc pe aproape?

Sarah clătină din cap şi o şuviţă de păr îi căzu pe faţă. Şi-o dădu după ureche şi spuse:

— Locuiesc departe de aici, în North Yorkshire. E cel mai mare comitat din ţară, ştiai?

— Am auzit asta, da. Nu trebuia să baţi tot drumul pentru mine.

Nu credea o iotă din ce spusese, dar părea genul de lucru pe care trebuia să-l spună.

— Nu-ţi face griji. După-amiază am o întâlnire cu directorul executiv al spitalului Trust din Leeds.

Jameson îşi dădu silinţa să-şi ascundă dezamăgirea. Era acolo cu el la o cafea, odihnindu-şi gamba pe piciorul lui. Asta era tot ce conta. După ce ieri îşi petrecuse ultimele 14 ore bătând fără succes la uşile din Ilkley, asta era tot ce avea nevoie.

— Mulţumesc, domnule director executiv.

— Doamnă director executiv, spuse Sarah ascunsă după cana ei de cafea.

„La naiba."

— Uau, un profesionist se ocupă de bunul mers al lucrurilor. Bravo lor.

Sarah îşi puse cana pe farfuriuţă.

— Ţi-ai revenit complet.

— Mulţumesc mult, spuse el zâmbind.

— Mi-a fost dor de tine.

Nu se aşteptase la asta şi ştia că nu reuşise să-şi ascundă surpriza. Sarah îşi plecă privirea şi el nu ştia ce să spună. Dacă viaţa ar fi fost mai simplă i-ar fi răspuns „şi mie mi-a fost dor de tine", iar într-o lume ideală ar fi spus „mă bucur că spui asta, pentru că vreau să-mi petrec cu tine fiecare minut al fiecărei zile". Dar lumea lui nu era nici simplă, nici ideală, aşa că spuse:

— Mă tem că lucrurile nu se vor îmbunătăţi.

Ea îşi schimbă poziţia. Acum piciorul ei nu-l mai atingea pe al lui.

— Înţeleg.

Îi luă mâna într-ale lui.

— Nu, nu înţelegi. E complicat. Cazul ăsta e întortocheat şi întunecat şi nu pot să te las să te apropii de el.

Sarah se holba la mâinile lor.

— Cercetarea pe care eu şi Augusta o facem ţine de sistemul judiciar şi de familiile victimelor. Şi uneori asta presupune să ne intersectăm cu diverse persoane neplăcute. În cazul asta, în care e implicată Jane, nici nu ştiu cu cine avem de a face. Dar ceea ce ştiu e că se bagă în viaţa privată a Augustei şi a mea.

— De ce?
— Pentru că nu vor să ne băgăm în cine ştie ce naiba fac ei acolo. Dar nu ne putem opri. Trebuie să o aducem pe Jane înapoi, aşa că lucrurile ar putea deveni complicate.
Sarah îl strânse de mână.
— Eşti în pericol?
— Iubito, mereu sunt în pericol. Trăiesc pe marginea prăpastiei.
Îl înghionti cu piciorul pe sub masă.
— Nu e nici impresionant, nici amuzant.
— Îmi pare rău.
— Şi a sunat atât de melodramatic!
Izbucni în râs. Era atât de bine să se destindă!
— Cum adică se bagă în vieţile voastre?
În timp ce se îndrepta spre gară să prindă trenul, Jameson îşi amintise de avertismentul lui Bloom: „Ai grijă ce povesteşti". Ştia că avusese dreptate. Dacă Sarah ar fi ştiut toată povestea, ar fi fost prea expusă. Dar voia să fie cât mai cinstit cu putinţă.
— Se prea poate ca Jane şi mama ei să fi fost luate în vizor pentru că mă cunosc pe mine, iar eu o cunosc pe doamna Bloom.
— Doamna Bloom?
— Augusta. E psiholog.
— Partenera ta?
Jameson încuviinţă.
— De ce să o aibă în vizor pe ea?
— Nu ştim sigur, dar în trecut a lucrat mult cu astfel de oameni, aşa că poate a supărat pe cineva.
— Ce fel de oameni?
Jameson îşi alese cu grijă cuvintele.
— Ei bine, ea e psiholog criminalist, aşa că a avut de a face cu o gamă vastă de oameni dificili.
— Oameni răi?
— Unii dintre ei, da.
— Şi crezi că sunt oameni răi cei care o caută?
Jameson ridică din umeri.
— Sunt periculoşi? I-au făcut rău? Ţi-au făcut ţie rău?

Jameson trase aer adânc în piept şi se gândi la o metodă de a schimba subiectul.

— Marcus! Spune-mi! Crezi că oamenii ăştia încercă să-ţi facă rău?

— Nu, fizic nu, spuse el gândindu-se la biciclistul care îl accidentase.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sarah, uite ce e. Am spus că nu vreau să fii implicată în asta, aşa că nu pot să-ţi spun mai multe.

Sarah încuviinţă solemn. Schimbară subiectul şi discutară despre cercetarea pe care o desfăşura ea în domeniul medical, ceva despre profilul ADN. Niciunul nu se concentra la discuţie.

Când chelneriţa veni să le ia cănile, Sarah spuse:

— Mai am la dispoziţie o oră până la întâlnire. Ştiu un hotel după colţ.

O oră şi 15 minute mai târziu, Jameson se întoarse în holul hotelului Malmaison simţindu-se extrem de bine. Îi zâmbi unui om de afaceri care lucra pe laptop. Îl observase când ajunseseră, sau mai degrabă îi observase ceasul Breitling. O salută printr-un gest pe recepţioneră şi se îndreptă spre gară. Avea trei mesaje necitite de la Bloom.

Astăzi 11:15

Am primit o citaţie de la HCPC prin care mă cheamă la Londra. Tribunalul mi-a programat audierea mâine. Un caz a fost anulat. Ce convenabil! Sună-mă când poţi.

Astăzi 11:35

A sunat agent Green. Există o informaţie neconfirmată că Jane ar fi fost văzută în Manchester. Vrea să ştie dacă putem merge să-i ajutăm pe agenţii de acolo.

Astăzi 12:00

Marcus, se pare că jocul chiar a început. Tocmai am primit un mesaj de la Libby Goodman care azi-dimineaţă a primit un mesaj de la Stuart. SUNĂ-MĂ!

— Îmi pare rău, spuse el. Am avut telefonul pe silenţios.

— Nu-i nevoie să-mi dai detalii, mulţumesc.

I se citea enervarea în voce.

— Sunt în trenul de la 14.00 către Londra, deci vreau să o suni tu pe Libby şi să te întâlneşti cu ea în Manchester. Crezi că poţi face asta?

Îşi înăbuşi impulsul de a-şi cere scuze din nou. Ştia că asta nu va face decât să o enerveze şi mai tare. Se purtase iresponsabil, ştiau amândoi asta. Asta doar pentru a se putea bucura de prezenţa lui Sarah.

— Bineînţeles. Cine e martorul care a văzut-o pe Jane?

— Un paznic de la staţia Piccadilly. A încercat să-i vorbească, dar se pare că a luat-o la fugă. Agent Green o să te pună la curent.

— De ce ar fugi? I-a lăsat un mesaj lui Claire în care-i spunea că are nevoie de ajutorul nostru. Nu cred că e vorba de Jane.

— Poate că aşa e. Poate că nu e vorba de Jane. Dar dacă într-adevăr a fost ea, ar avea două motive pentru care a făcut asta. Fie a evadat, caz în care încearcă să dea de tine sau de Claire, fie…

— I-au pus anumite condiţii când au eliberat-o.

— Da. Şi cine ştie cu ce au ameninţat-o dacă vorbeşte sau dacă va fi prinsă.

Jameson trecu de turnichete şi merse spre peronul 1C, unde venea trenul spre Harrogate. Urma să ia maşina închiriată şi să o sune pe Libby de pe drum. Urcă în tren şi prinse loc lângă o doamnă plinuţă care avea cinci plase de cumpărături. Îşi mişcă posteriorul de dimensiuni semnificative şi aproape că-l dărâmă de pe scaun.

— Scuzaţi-mă, spuse Jameson făcându-şi loc înapoi pe scaun.

De ce îşi cerea scuze? Şi atunci îşi dădu seama. Acel detaliu care-i scăpase până atunci. Genul de detaliu pe care fusese antrenat să-l observe.

„La naiba!”

Îşi pierdea antrenamentul.

Se ridică şi merse spre capătul vagonului. Trenul se mişcă şi aproape îl dărâmă, dar se prinse de bara de deasupra capului. O sună pe Sarah, dar îi intră căsuţa vocală. Se uită la ceas. La ora asta ar fi trebuit să fie în toiul întâlnirii cu directorul executiv. Căută pe Google spitalul din Leeds şi găsi un număr de telefon, dar când trecuse deja de jumătatea procesului de redirecţionare către o anumită secţie, se pierdu semnalul.

— La naiba! înjură el cu voce tare, atrăgând privirile celor din jur.

Nu mai avea semnal.

Jameson închise ochii şi trase aer în piept de trei ori. Nu era momentul să intre în panică. Fusese un idiot. Bloom îl avertizase, dar el nu-i luase în seamă îngrijorările. Avusese dreptate: aflaseră de Sarah. Omul de afaceri îmbrăcat în costum de firmă şi cu ceas Breitling era Stuart Rose-Butler. Îl recunoscuse din pozele pe care le văzuse pe poliţa şemineului din casa lui Libby Goodman.

O liniuţă la semnal. Formă din nou numărul spitalului.

— Bună seara. Biroul directorului executiv.

— Doctor Jameson de la British Medical Association la telefon. Trebuie să vorbesc urgent cu colega mea, doamna Sarah Mendax. Cred că este într-o întrevedere cu directorul general.

Pentru a trece de paznici aveai nevoie de cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău, domnule, doamna Mendax nu este aici.

Jameson simţea cum îl cuprinde frica, dar încercă să şi-o înăbuşe.

— Nu s-a prezentat la întâlnire?

— Întâlnirea nu are loc la sediul nostru. Aţi încercat să o căutaţi pe telefonul personal?

„Dumnezeule, nu, nu m-am gândit la asta.”

— Are telefonul închis. Aţi putea să-mi spuneţi unde are loc întâlnirea, vă rog?

Pentru câteva clipe, secretara nu spuse nimic.

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi unde are loc o întâlnire de afaceri a şefului dumneavoastră? Ce fel de secretară sunteţi?

Rostise cuvintele fără să aibă timp să le treacă prin filtrul gândirii.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot ajuta.

Tonul ei era tăios şi rece.

— Este o urgenţă. Puteţi, vă rog, să-l sunaţi pe şeful dumneavoastră şi să aflaţi?

— Îmi puteţi repeta cum vă numiţi?

Îşi pierdu cumpătul. Femeia aceea ştia unde se afla şeful ei, dar refuza să-i divulge ceva dintr-un simţ exagerat al datoriei.

— Este extrem de important să dau de doamna Mendax. Mă puteţi ajuta sau nu?

Îl sună apoi pe agent Green, care se afla în Bristol.

— Green, sunt eu, Jameson. Am nevoie să-mi faci o favoare.

Coborî din tren pe peronul din Horsforth. În timp ce Jameson îşi aştepta Uber-ul, agent Green sună din nou.

— Ai avut dreptate, spuse el. Într-adevăr secretara ştia unde are loc întâlnirea. Şi-a cerut mii de scuze. Au luat prânzul la un restaurant numit Browns despre care mi-a spus că se află în incinta The Light, un centru comercial din centrul oraşului. Am sunat acolo, dar cea care mi-a răspuns la telefon mi-a spus că nu au locuri libere şi că-i este imposibil să verifice cine se află acolo.

— Mă îndrept într-acolo. Şi mulţumesc. Îţi rămân dator.

— Ce naiba se întâmplă? Ce-i cu toată panica asta?

— Azi-dimineaţă l-am văzut pe Stuart Rose-Butler într-un hotel. Iubita mea a fost cazată acolo. Cred că o aştepta.

— De ce nu l-ai abordat?

— Nu mai semăna deloc cu cel pe care-l văzusem în fotografii. Era proaspăt bărbierit şi bine îmbrăcat. Atunci nu mi-am dat seama că e el.

Şoferul Uber-ului ajunse, iar Jameson îi făcu semn şi se urcă pe bancheta din spate.

— Dar acum eşti sigur că el era? întrebă Green, cu scepticismul obişnuit în voce.

— Afirmativ.

— După toată treaba cu Faye Graham, sper, spre binele tău, să te înşeli.

„Şi eu", îşi spuse Jameson în gând după ce închise. „Şi eu."

52

Bloom se afla în trenul spre Leeds când Jameson o sună dintr-un taxi. Avu nevoie de toată determinarea pentru a nu-i spune „ţi-am spus eu". Când Sarah îl sunase cu o zi în urmă să-i spună că va fi în trecere prin Leeds, Augusta îi spusese să nu se ducă. Dar el nu-i luase în seamă îngrijorarea.

Ea răspunsese la ultimul mesaj primit pe WhatsApp cu un simplu „de ce eu?", dar nu primise niciun răspuns până acum. Tot timpul cât căutaseră prin Ilkley, Bloom stătuse cu ochii pe telefon. Era vorba oare de vreun cunoscut? Sau poate vreo rudă a unei persoane la arestarea căreia ajutase? Cum ar fi putut să-şi dea seama când toţi aceşti psihopaţi funcţionali umblau liberi?

Bloom văzu pe geam cum se apropiau de Leeds, clădirea Bridgewater Tower zărindu-se deasupra tuturor clădirilor ca un catarg. Făcuse o listă cu toate lucrurile pe care le ştiau. Cineva, probabil o grupare bine finanţată sau o organizaţie, inventase un mod de a detecta psihopaţii. Îi invitase apoi să joace un joc, un joc care probabil implica o serie de provocări cu o miză necunoscută. Majoritatea celor aproximativ 100 de jucători erau încă activi, dar câţiva, trei ca să fim mai exacţi, se întorseseră acasă la vieţile lor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aşa cum anticipase Bloom, agent Green nu descoperise nimic nou în timpul discuţiilor cu cei doi jucători care se întorseseră acasă. Cu siguranţă Llewellyn îi avertizase, făcându-i să fie cu un pas înaintea poliţiei. Dar unde erau ceilalţi? Unii dintre ei erau dispăruţi de mai bine de un an de zile. Erau încă în joc, sau…? Pentru cât timp le putea capta jocul atenţia? O săptămână, poate câteva luni, dar un an? Cu siguranţă nu.

Bloom păşi pe peronul 1B şi îşi târî geamantanul pe roţi spre turnichete. Îşi anulase drumul la Londra. Tribunalul putea să mai aştepte. Urma să sune mai târziu şi să inventeze o urgenţă în familie. Ei aveau

să fie sceptici şi asta înrăutăţea lucrurile, dar era ultima ei problemă.

Îşi lăsă valiza la biroul de bagaje şi se îndreptă spre Browns. Vechea bancă avea un bar închis la culoare, ferestre cât tot peretele şi mese de lemn, desprinse parcă din cafenelele pariziene. Acolo aveau loc întâlniri de afaceri, doamnele luau prânzul, se auzeau voci amestecate şi clinchet de tacâmuri. Îi aducea aminte de perioada în care lucrase ca ospătăriţă. Jameson stătea într-un colţ al barului vorbind la telefon. Nu păru surprins să o vadă. Îi lăsă un mesaj lui Sarah, spunându-i să-l sune cât mai repede.

— Să înţeleg că nu sunt aici, spuse Bloom clătinând din cap în direcţia chelnerului care venea spre ei.

— Am dat două ture de restaurant şi am aşteptat lângă toaleta doamnelor. Nici urmă de ea.

— Şi secretara de la spital nu a putut să dea de şeful ei?

Jameson clătină din cap.

— Fie au telefoanele închise sau nu au semnal, fie…

Îşi plimbă din nou privirea prin încăpere.

Telefonul lui Bloom bâzâi în buzunarul hainei în acelaşi timp cu telefonul lui Jameson de pe tejghea. Se uitară unul la altul şi îşi verificară mesajele: primiseră un nou mesaj pe grupul „Ai curaj să intri în joc?”

Număr privat

Doamnă Bloom, îţi place jocul până acum? Vreau să văd de ce eşti capabilă, aşa că uite prima ta provocare. O alegere.

13:32

Rămăseseră împietriţi în mijlocul gălăgiei şi al râsetelor din jur, holbându-se la ecranul telefonului. După câteva secunde mai primiră un mesaj.

Număr privat

Să o aduc înapoi pe iubita domnului Jameson? Sau…

13:33

— Da, spuse Jameson. La naiba, da… oricare ar fi alternativa, o vreau pe Sarah înapoi.

Bloom îl atinse pe mână.

— Aşteaptă, se grăbi ea să spună.

La câteva secunde un nou mesaj apăru pe ecran.

Număr privat

Sau vrei ca tatăl lui Grayson să-şi primească fiul înapoi, copilul lui Libby să-şi vadă tatăl sau domnul Jameson să-şi primească prietena de familie şi pe fiica ei, Jane, înapoi?

13:33

— Doamne, Dumnezeule.

„Foarte deşteaptă mişcarea”, se gândi Bloom. Indiferent ce alegea, urma să ajungă pe lista neagră a lui Jameson. Nu avea cum să iasă învingătoare din treaba asta şi viaţa ei nu avea să mai fie la fel.

— Ce ne facem? întrebă Jameson. Nu dau doi bani pe psihopaţi şi familiile lor. Cred că lumea ar fi un loc mai bun fără ei. Dar Sarah şi Jane sunt victime colaterale.

— E o dilemă morală.

— Crezi?

— Nu, vreau să spun că e un experiment faimos în rândul filosofilor. Dilema tramvaiului.

Jameson se holba la ea.

— Avem un tramvai care circulă cu viteză pe o şină de tramvai pe care se află patru persoane legate la pământ. Tramvaiul se îndreaptă spre ei, iar tu stai lângă o manetă pe care dacă o activezi vei devia vehiculul pe un alt şir de şine. Dar pe acea şină stă o altă persoană. Ai sacrifica-o pe ea pentru a-i salva pe ceilalţi patru?

— Păi… probabil.

— Şi dacă acea persoană este partenerul sau copilul tău?

— Atunci nu m-aş atinge de manetă.

— De ce?

— Instinctul de supravieţuire. Îmi protejez familia şi aşa mai departe.

— Bine. Hai să o luăm altfel. Să zicem că eşti medic. Ai patru pacienţi care vor muri în următoarele câteva ore dacă nu se va găsi un donator compatibil. Nu există nicio şansă să faci rost de organe. Apoi un pacient se prezintă pentru un control de rutină şi afli că e compatibil cu toţi cei patru bolnavi. L-ai sacrifica pe bărbatul sănătos pentru a-i salva pe cei patru?

— Sigur că nu.

— Exact asta spun majoritatea oamenilor. E un principiu moral de bază.

— Nu-mi spune. Psihopaţii ar alege să-i omoare.

— Sigur că da. Este cea mai logică soluţie. Pentru ei, la fel ca în cazul dilemei tramvaiului, patru vieţi sunt mai valoroase ca una.

— Încep să mă satur de tâmpenii cu trenuri, spuse Jameson.

„Mie-mi spui”, îşi spuse Bloom în sinea ei.

— Dar nu înţelegi? accentuă ea. Totul a fost pus la punct de la început. Până şi oamenii pe care i-a găsit Jane. Cei pe care se oferă să-i trimită înapoi sunt cei pe care îi căutăm noi.

— Deci ne urmăresc, ne ascultă convorbirile.

— Sau…

Dacă întreg jocul fusese doar o încercare de a ajunge la ea? Felicitările, strigătul lui Jane după ajutor, South Milford. Bloom scrise un răspuns pe care i-l arătă lui Jameson înainte de a apăsa butonul „Trimite”. El încuviinţă. Era livid.

Bloom

Ce se întâmplă cu persoana, sau cu persoanele pe care nu le alegem?

13:35

Chelnerul se apropie de ei.

— Cu ce pot să vă servesc?

— Îl aşteptăm pe un coleg, spuse Bloom.

— Cât aşteptaţi, pot să vă servesc cu ceva? Avem cafea sau băuturi răcoritoare.
— Când ne hotărâm te vom chema, i-o tăie Jameson.
Chelnerul se făcu mic la auzul răspunsului lui Jameson, dar continuă să zâmbească. Era obişnuit să fie expediat cu astfel de comentarii venite de la oameni care se credeau importanţi.
— Mulţumesc, spuse Bloom.
Chelnerul se îndepărtă şi chiar atunci telefonul ei vibră din nou.

Număr privat
Alege şi vei afla.
13:36

— Nu poţi lua o decizie, spuse Jameson.
Bloom se gândi la asta. Ce ar putea face? Să-i lase pe ei să decidă? Simţea cum Jameson se chinuia să-şi tină furia în frâu.
— Şi dacă o să le păstreze pe amândouă?
— Nu te pot obliga să iei decizia asta. Nu poţi să iei decizia asta care n-o să-ţi dea pace niciodată.
Avea dreptate. Nu mai putea avea linişte ştiind că s-a întâmplat ceva cu Jane sau cu Sarah. Şi ăsta era chiar scopul provocării.
— Aşteaptă, spuse ea.
Derulă prin mesajele vechi citind cu atenţie, apoi scrise repede un mesaj.

Bloom
Cât timp am la dispoziţie să iau o decizie?
13:39

— El e! exclamă Jameson arătând spre un bărbat din faţa restaurantului.
Jameson o luă la fugă spre uşă şi apoi dispăru în stradă fără să privească înapoi.

Număr privat
Până la 15.00.

13:40

53

Oamenii ieşiţi în pauza de masă împânzeau trotuarul din faţa restaurantului Browns. Jameson îşi întindea gâtul încercând să-l zărească pe Stuart Rose-Butler. Îl văzu la jumătate de stradă distanţă, înaintând cu pas lejer. În câteva secunde îl ajunse şi-l izbi de zid. Rose-Butler abia dacă tresări.

— Unde e? Unde e Sarah? întrebă el înfigându-şi mâinile în gâtul lui.

Majoritatea trecătorilor se îndepărtau pentru a nu intra în bucluc, dar erau şi unii care se opriseră să se uite.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Accentul lui lăsa clar să se întrevadă că fusese educat la o şcoală publică.

— Nu-ţi bate joc de mine, Stuart. Ştiu cine eşti. Te-am văzut la hotel.

Un zâmbet atotştiutor îi înflori pe buze. Scutură din cap sub presiunea strânsorii lui Jameson:

— Nu ştiu cine crezi tu că sunt, dar nu sunt Stuart, minţi el. Şi chiar nu ştiu cine e Sarah.

Palma lui Jameson se strânse şi mai tare în jurul gâtului nemernicului.

— Negi că ai fi fost dimineaţă în holul hotelului Malmaison? Pentru că te-am văzut. Ne urmăreai.

— Lasă-mă să respir.

Jameson descleştă puţin palma, apoi continuă:

— Erai sau nu de dimineaţă la Malmaison? Ne urmăreai?

Rose-Butler ridică mâinile şi spuse calm:

— Da, am fost de dimineaţă la Malmaison. Am avut o întâlnire acolo. Nici măcar nu te cunosc.

— Minţi.

— Lasă-l în pace! spuse o voce masculină care venea de undeva din stânga lui Jameson.

Jameson se uită în direcţia de unde se auzise vocea şi la câţiva metri văzu doi oameni de afaceri masivi. Ceva mai încolo, o femeie stătea de vorbă

cu un ofiţer de poliţie, arătând cu degetul spre el. Cel mai scund dintre cei doi oameni de afaceri făcu un pas înainte şi spuse:

— Este limpede că nu ştie despre ce vorbeşti.

— Nu te băga, îl avertiză Jameson susţinându-i privirea câteva secunde mai mult decât ar fi fost politicos.

Apoi îşi concentră atenţia asupra lui Rose-Butler.

— Ştiu că voi sunteţi maeştri ai deghizării şi tâmpenii de genul, dar eu ştiu cine şi ce eşti.

Rose-Butler pufni în râs.

— Uitaţi, domnule, nu sunt cine credeţi dumneavoastră că sunt.

— De ce râzi? Crezi că e amuzant?

— Amice, calmează-te, spuse omul de afaceri.

— Ţi-am spus să nu te bagi, spuse Jameson fără să se uite în direcţia lui.

Mâna i se încleştă şi mai tare în jurul gâtului lui Rose-Butler.

— O să te mai întreb o singură dată. Unde e Sarah?

— Vă rugăm să-i daţi drumul domnului, spuse un poliţist, intrând în raza lui vizuală. Domnule?

— Prea bine, spuse Jameson dându-i drumul lui Rose-Butler.

Nu voia să fie arestat. Poliţistul îşi îndesă degetele în găicile de la uniformă şi întrebă:

— Aţi putea să-mi spuneţi ce se întâmplă aici?

Rose-Butler fu mai rapid decât Jameson şi spuse:

— Se pare că acest domn aici de faţă are o problemă cu cei ca mine. Stuart Lord, controlul calităţii, spuse el întinzând mâna spre ofiţer.

— Nu e de la controlul calităţii, interveni Jameson. E un derbedeu care lucrează la raft într-un supermarket şi îşi bate joc de vieţile oamenilor.

— Vă rog să vă calmaţi, spuse ofiţerul.

— Numele lui e Stuart Rose-Butler. A fugit de la locul accidentului acum două luni, abandonându-şi partenera de viaţă însărcinată şi a plecat să joace un joc psihopatie bolnav. Se află pe lista noastră de persoane dispărute.

— Nu sunt cine crede acest domn că sunt. Am încercat să-i explic acest lucru, dar a devenit foarte agresiv.

Rose-Butler reuşea să pară iritat şi îngrijorat în acelaşi timp.

— Marcus?

Jameson se întoarse şi o văzu pe Bloom apropiindu-se.

— Cum vă numiţi, domnule? întrebă ofiţerul, scoţându-şi agenda şi pixul.

— Marcus? repetă Bloom. Îmi pare foarte rău, le spuse ea lui Rose-Butler şi agentului de poliţie. Colegul meu trece printr-o perioadă foarte stresantă.

Jameson se uită înmărmurit la ea.

— Ce faci?

— Marcus, nu e Stuart.

Jameson se întoarse şi se uită din nou la bărbat. Era tuns scurt, îngrijit, hainele erau făcute pe comandă şi păreau scumpe, iar ceasul de cinci mii de dolari i se vedea de sub manşetă. Dar era convins că era Rose-Butler. Jameson avea abilitatea ieşită din comun de a recunoaşte feţele oamenilor. Îşi aducea aminte figurile oamenilor pe care nu-i mai văzuse de zeci de ani. În timpul testelor de la MI6, examinatorii îl consideraseră „un program de recunoaştere facială”.

— Cum vă numiţi, domnule? insistă poliţistul.

— Marcus Jameson.

Bloom îl apucă de mână.

— Haide să mergem. Avem lucruri mai importante de făcut.

— Ce lucru mai important decât să scoatem adevărul de la cretinul ăsta?

— Domnule, vă rog să vă calmaţi.

Ofiţerul îi blocă drumul, protejându-l pe Rose-Butler cu propriul trup.

— Acum mă pot întoarce la lucru, domnule ofiţer? Am un client care mă aşteaptă în birou, întrebă Rose-Butler aranjându-şi sacoul.

— Să mergem, insistă Bloom. Nu o să iasă nimic bun din asta.

Jameson îi întâlni privirea şi ceaţa se risipi, lăsând loc logicii. Nu din întâmplare trecuse Rose-Butler prin faţa restaurantului Browns. Puneau ceva la cale, iar el le făcea jocul.

— Prea bine, spuse el. Îmi cer scuze, domnule ofiţer.

Ridică mâinile într-un gest de predare, în timp ce ofiţerul îl avertiza despre comportamentul lui. Apoi o urmă pe Bloom.

În holul hotelului Malmaison, Jameson se aşeză într-un fotoliu tapiţat încercând să-şi recapete suflul. O durere îi pulsa în rana din spatele capului.

— Aţi cerut un pahar cu apă, domnule? întrebă un chelner îmbrăcat într-un costum elegant, lăsând un pahar în faţa lui.

— Mulţumesc.

Luă o înghiţitură mare de apă. Bloom era pe drum spre casa părintească. Lăsase în mansardă nişte hârtii peste care voia să arunce o privire. El aştepta să se uite pe camerele de supraveghere ale hotelului. Agent Green fusese destul de convingător, dar directorul hotelului insistase ca un agent de la secţia locală să fie şi el de faţă. Câteva minute mai târziu îşi făcu apariţia un tânăr agent destul de atrăgător, care se prezentă ca fiind agent Hussain. Şeful şefului lui îl însărcinase să obţină înregistrările camerelor de supraveghere pentru Jameson. La scurt timp se aflau amândoi în biroul directorului privind înregistrarea din dimineaţa aceea, împreună cu şeful echipei de pază, un bărbat bine făcut, cu părul dat cu gel, care cu siguranţă fusese militar.

— Uite-l pe Rose-Butler.

Jameson îl văzu pe Stuart aşezându-se pe un scaun în holul hotelului şi scoţându-şi din servietă un laptop mic. Operatorul de la securitate dădu imaginea pe repede înainte.

— Opreşte-te. Acolo suntem eu şi Sarah intrând în hotel.

Jameson se privi mergând prin holul hotelului, ţinând o mână pe spatele lui Sarah. În timp ce aşteptau liftul, ea se uitase la el şi-i zâmbise, în timp ce el îşi plimba degetele de-a lungul coloanei ei. Îşi aminti zâmbetul ei şi strânse din ochi. De ce nu fusese mai atent? De ce nu-l văzuse atunci pe Rose-Butler? Evident că ştia răspunsul la această întrebare, dar nu avea nicio scuză. Şeful echipei de pază dădu din nou imaginea pe repede-înainte. Rose-Butler nu se mişcase din loc şi nimeni nu i se alăturase. Jameson se urmări pe sine parcurgând drumul invers prin holul hotelului. Rose-Butler îşi ridică privirea şi pentru câteva secunde se uitară unul la altul. Oare să fi vrut ca Jameson să-l recunoască? Se aştepta ca el să o facă?

— Ce a făcut apoi? întrebă Jameson.

Îl privi pe Rose-Butler ridicându-se şi mergând spre lifturi. Şeful echipei de pază derulă din nou imaginea pe repede-înainte. Nu existau camere de supraveghere pe holurile de la etaje, ci doar în zonele comune, aşa că asta era tot ce aveau. Uşile lifturilor se închideau şi se deschideau cu străini care veneau şi plecau, dar nici Rose-Butler, nici Sarah nu apărură.

— Camera ei. Trebuie să-i văd camera, îi spuse el şefului de la pază. Acum!

54

Bloom coborî din tren şi se uită la ceas: 14.34. Mai avea la dispoziţie mai puţin de jumătate de oră să ajungă acasă în pod şi să găsească acele lucruri de care avea nevoie. La mustaţă. Îşi lăsase maşina în gara din Leeds, ştiind că nu va face decât să o încetinească. Îşi dorise să fi avut timp să-şi ia iPad-ul, dar acum trebuia să se bazeze pe memorie, ca în vremurile bune.

Ajunsă acasă, se uită din nou la ceas: 14.42. Ajunsese la timp. Picioarele o dureau de la alergatul în pantofi cu toc şi avu nevoie de un moment să-şi tragă sufletul. Îşi aruncă pantofii din picioare fără să-i pese dacă zgârie parchetul. Apoi alergă desculţă spre scări şi apoi spre trapa care dădea în pod. Mama ei ţinea într-un colţ al dormitorului ei băţul pe care-l foloseau pentru a deschide cârligul trapei. Bloom ştia exact unde se aflau vechile cutii, aşa că nu ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Nu avea nevoie decât de un singur document. Dar băţul nu era la locul lui.

— La naiba.

Ultimele cuvinte pe care le spusese mama ei înainte de a o muta la azil fuseseră întunecate de demenţă. Boala transformase o femeie cândva capabilă şi care ţinea la rutină într-o umbră măcinată de paranoia a ceea ce fusese. O persoană care-şi ascundea bijuteriile în congelator pentru că avea impresia că fiica ei ar putea să i le fure. Bloom cercetă restul camerei şi apoi făcu acelaşi lucru în camera ei, în camera de oaspeţi, în cămară şi în baie. Îşi verifică apoi ceasul: 14.48.

Nu mai avea timp.

Târî coşul de rufe din baie şi îl aşeză sub trapă. Avea jumătate din înălţimea ei. Era posibil să reuşească. Ridică un genunchi, apoi şi pe al doilea, îşi găsi echilibrul şi încercă să se asigure că acel coş îi suporta greutatea. Coşul se bălăngăni puţin, dar îşi recăpătă echilibrul. Se întinse şi îşi băgă degetul

mijlociu prin cârlig şi apoi, îndepărtându-se de trapă, trase cu toată puterea. Trapa se deschise doar puţin. Se dădu şi mai în spate şi trase cu mai multă putere. De data aceasta deschizătura fu suficient de mare încât să-şi poată strecura mâna pe marginea trapei şi să o deschidă de tot.

Trapa se deschise şi mişcarea o împinse de pe coşul de rufe şi căzu pe mâna stângă. Cârligul îi sfâşiase pielea de pe trei degete. Văzu cum începeau să apară picături de sânge. Se căţără din nou pe coş şi împingându-se cu amândouă mâinile, reuşi să ajungă în pod.

Cutiile erau aşa cum le lăsase. Era 14.56. Mai avea mai puţin de patru minute până când trebuia să răspundă provocării. Deschise prima cutie dintre cele şase câte se aflau acolo şi o dădu repede la o parte. Nu găsi ce căuta nici în a doua, nici în a treia cutie. Dar în cea de-a patra găsi dosarul albastru pe care-l căuta. Îl deschise pe genunchi. Numele de pe copertă era scris îngrijit, de mână. Primul caz pe care îl documentase. Pregătise dosarul cu grija pe care o mamă o are pentru nou-născutul ei. Seraphine Walker.

Bloom răsfoi paginile până ajunse la raportul medicului legist. Scană pagina din priviri. Cum identificaseră corpul adolescentei Seraphine? Bloom se gândise că folosiseră fişa stomatologică a fetei. Lovitura unui tren în viteză producea efecte de nedescris asupra corpului. Dar nu verificaseră. Seraphine îi lăsase mamei sale un bilet prin care îi spunea ce avea de gând să facă şi unde. Corpul purta hainele lui Seraphine, un ceas gravat cu numele ei şi un colier împrumutat în acea zi de la mama ei. Erau suficiente dovezi.

Bloom se holba la cotloanele întunecate din podul părinţilor ei. Era o nebunie. Cum ar fi putut o adolescentă de 14 ani să găsească o altă adolescentă de aceeaşi înălţime, greutate şi culoare a părului pe care să o convingă să facă schimb de haine şi de bijuterii, să o ducă într-un oraş oarecare cu

autobuzul, apoi un kilometru şi jumătate pe jos până la un drum de ţară, şi acolo să…

Dar asta era Seraphine. Avea abilitatea să-i păcălească pe oameni, să-i atragă în capcană.

Nu pot să fiu normală. Şi nu vreau să fiu un monstru.

Provocarea ei era mai mult decât dilema tramvaiului. Era foarte specifică. I se cerea să aleagă între viaţa unei persoane normale, Sarah, şi vieţile a trei psihopaţi, Grayson, Stuart şi Lana. Jane fusese momeala. Ea venea la pachet cu Lana.

Când lucrase cu Seraphine, Bloom subliniase că tânăra era liberă să aleagă cine vrea să fie. Nu trebuia să se încadreze într-un şablon, îi spusese că viaţa unui psihopat este la fel de valoroasă ca a oricărei alte persoane. Provocarea se baza chiar pe acest principiu.

Alarma programată pe telefonul ei începu să sune. Era 14.59.

55

Jameson stătea în pragul camerei lui Sarah, cu mâna sprijinită pe cadru. Fusese în acea cameră cu doar câteva ore în urmă. Îşi amintea de draperiile de catifea mov, de divanul de la picioarele patului, de masa de lemn şi noptierele frumos aranjate şi de patul elegant imens. Camera pe care o vedea acum nu semăna deloc cu cea din amintirea lui.

— Aşa arăta camera când aţi plecat? întrebă agent Hussain stând în spatele lui.

Jameson se uită în jur. Masa zăcea răsturnată pe o parte în mijlocul camerei. Tot ce fusese pe masă, pliantul, plicurile de ceai şi cele de cafea, telefonul şi fierbătorul, toate erau împrăştiate pe podea. Cearşafurile erau mototolite.

— Nu, răspunse Jameson. Nu, nu arăta aşa. Totul era… la locul lui.

Păşi în cameră. Cearşafurile acopereau fotoliul pe care stătuse geanta lui Sarah.

— Ar putea fi vorba de locul crimei, interveni agent Hussain înainte de a solicita întăriri.

Jameson simţi cum capul îi zvâcneşte şi privirea i se înceţoşează pe măsură ce o migrenă îşi arăta colţii. Îşi ridică bărbia şi se forţă să tragă aer adânc în piept. În trecut se găsise în multe situaţii periculoase şi înfricoşătoare şi le făcuse faţă cu calmul unui profesionist bine antrenat. Dar de data asta era diferit. Era vorba de Sarah. Sarah a lui. Fiecare aspect al relaţiei lor scurte fusese incredibil. În sfârşit înţelesese legătura pe care o vedea la sora şi la cumnatul lui. Acum înţelegea. Era pe deplin conştient că viaţa lui nu avea să mai fie niciodată la fel fără Sarah. Ar fi trebuit să o asculte pe Bloom.

Telefonul sună.

„Sarah?”

După voce, Claire era alarmată şi părea că este o urgenţă.

— Marcus, unde naiba eşti şi de ce nu eşti în Manchester?

— Sarah. Au luat-o pe Sarah.

— Cine e Sarah? O, pentru numele lui Dumnezeu, îţi baţi joc de mine? Te dai de ceasul morţii pentru ultima fustă din palmares? Avem o şansă să o recuperăm pe Jane. Îţi spun, Marcus, dacă i se întâmplă ceva, n-o să te iert niciodată.

— Sarah nu este ultima fustă din palmaresul meu.

Agentul Hussain şi şeful echipei de pază se uitară unul la altul.

— Nu-mi pasă nici dacă e sufletul tău pereche, la naiba, Marcus. Jane e doar un copil.

— Şi tu l-ai abandona pur şi simplu pe Dan în ghearele unui psihopat, nu-i aşa?

— Dan nu ar pretinde niciodată să-l aleg pe el în detrimentul propriului copil.

— Jane nu e copilul meu.

— Oh, nu pot să cred… Ce fel de bărbat eşti tu? Credeam că fratele meu e un om cu principii care luptă să-şi salveze semenii.

— Claire…

— Nu. Uită de asta. Mă duc singură la Manchester.

Claire închise telefonul. Jameson rămase uitându-se la telefon. Mai era un minut până când Bloom trebuia să ia o decizie.

Agent Hussain trecu pe lângă el şi intră în cameră.

— Voi face o evaluare a camerei şi voi verifica baia. Puteţi aştepta pe hol, vă rog?

„Baia."

Jameson privi uşa închisă care dădea spre baie şi inima i-o luă la galop. Ştia că în baia cu faianţă cu alb şi cu negru erau o cadă, un duş, toaletă şi chiuvetă. Dar ce altceva putea găsi agent Hussain acolo? Ştia din experienţă că unele lucruri nu se uită niciodată.

Stând pe coridor, telefonul începu să bâzâie. Îşi verifică mesajele. Bloom alesese. Ştia prea bine că întorsese problema pe toate părţile, aşa că de ce îi era atât de greaţă?

Pentru că acum nu mai conta ce găsise agent Hussain în baia aia, soarta lui Sarah fusese pecetluită. Se uită la ecranul telefonului şi strânse cu putere din ochi ca să-şi oprească lacrimile.

Bloom îi aleg pe Stuart, Grayson, Lana şi Jane.

15:00

56

Bloom îşi lăsă telefonul lângă ea pe podeaua podului. Spera ca acest joc să nu fie în zadar. Scoase din dosar un plic ce îi era foarte familiar. În mâna ei hârtia era groasă şi când Bloom o ţinu în lumină observă cum străluceşte.

Nu pot să fiu normală. Şi nu vreau să fiu un monstru.
Mi-ai spus să aleg. Am ales.

„Ce ai ales să faci, Seraphine?"

Dacă într-adevăr Seraphine îşi înscenase sinuciderea, n-ar fi făcut-o dintr-un impuls caracteristic vârstei. Ar fi trebuit să fie o decizie raţională, atent planificată şi cu un scop precis.

Bloom scotoci din nou în dosarul albastru după o agendă A5 care ajunsese la ei prin poştă la o zi de la vizita mamei lui Seraphine. O găsiseră în cutia poştală fără vreo altă explicaţie, dar Bloom crezuse întotdeauna că jurnalul avea o semnificaţie. Seraphine rareori acţiona fără să aibă vreo motivaţie. Aşa că-şi petrecuse ore în şir căutând mesajul, încercând să-şi dea seama unde greşise, ce spusese de o determinase să ia o decizie atât de drastică.

Bloom deschise din nou agenda, dând paginile până ajunse la ultima notiţă din jurnal. Majoritatea notiţelor erau paragrafe scurte, în care-şi exprima furia faţă de acţiunile unei anumite persoane, sau poveşti despre răzbunare. Dar această ultimă notiţă arăta mai mult a scrisoare, şi chiar dacă începea la fel ca restul, cu „Dragă jurnalule", Bloom simţea că rândurile îi erau adresate ei.

Dragă jurnalule,

Am făcut-o dinadins. M-am asigurat că Dreary Darren urma să vină în sala de sport. M-am uitat în cartea de biologie să văd unde se găseşte artera

carotidă. Am căutat să aflu care este cel mai ascuţit creion, H6, şi l-am rugat pe domnul Richards să mi-l ascută cu ascuţitoarea şmecheră pe care o are.

Vrei să ştii de ce?

Nu e ceea ce crezi. Nu am făcut-o din vreun impuls. Şi nu mi-a făcut plăcere. Dar nici nu mi-a părut rău. Dar poate că ţi-ai dat seama de asta deja. Am făcut-o pentru că ştiam că idiotul ăla o violase pe Claudia. În ziua târgului de vară l-am auzit lăudându-se cu asta şi ameninţând-o că dacă nu-şi ţine gura îi va face rău mamei ei. Erau în spatele pavilionului de crichet. Mă dusesem acolo să am un moment de linişte şi pace departe de toţi idioţii. E epuizant să stai mereu în preajma oamenilor normali. Claudia şi Dreary nu m-au văzut şi nu spusesem nimănui nimic despre asta. Dar mi-am dat seama că trebuia să-i dea cineva o lecţie.

E genul clasic de idiot. Nu şi-a dat niciodată seama că aveam un motiv pentru care flirtam cu el. Mă îmbrăcam cu fusta cea mai scurtă şi tricoul cel mai mulat pe care-l aveam şi obişnuiam să mă plimb încet prin faţa gheretei lui până când el mă remarca şi atunci zâmbeam. Începuse să facă diverse comentarii şi să mă invite să intru la el. Dar mereu îmi vedeam de drum fără să scot un cuvânt. Aşa că în acea dimineaţă când am trecut pe acolo şi i-am spus „vino în sala de sport după ce se sună", el era dornic şi ştiam că va veni. Claudia trebuia să fie alibiul meu. Pentru ea făceam ce făceam şi ar fi trebuit să spună că mă atacase aşa cum o atacase şi pe ea. Dar uitasem cât de jigodie poate să fie. Când a mirosit oportunitatea să mă excludă din grup, a făcut-o. Nu suporta faptul că eram atât de populară. Asta a fost greşeala mea: am judecat-o greşit. Dacă aş fi aşteptat o secundă în plus să-i dau timp să mă pipăie niţel, probabil că nu ar fi avut motive să mă suspecteze. Dar cât trăim învăţăm.

Acum toţi de la şcoală mă privesc cu alţi ochi. Gură spartă de mama nu şi-a ţinut gura şi m-a trimis să vorbesc cu un psiholog, ca toată şcoala să

poată auzi ce s-a întâmplat. Chiar şi după ce poliţia a renunţat la acuzaţii, încă eram ciudata din şcoală. Părinţii îşi ţineau copiii departe de mine, iar profesorii mă priveau cu frică şi dezgust. Doamna Bloom îmi spune să evit să mă cataloghez ca psihopată pentru că eu sunt pur şi simplu Seraphine şi, ca fiecare persoană, am dreptul să aleg cum să îmi trăiesc viaţa şi ce să fac. Dar toţi cei din jur pun etichete: părinţii, profesorii, aşa-zişii mei prieteni. Şi asta mă face să vreau să mă răzbun pe ei. Să vreau să le fac rău. Vreau ca ei să ştie exact cine sunt şi să le arăt că nu trebuie să te pui cu anumite persoane.

Dar, în special, nu vreau să mă simt singură.

Bloom citi din nou ultimul rând. Să fie ăsta motivul înscenării? Să mai găsească oameni ca ea? Să fie ăsta motivul din spatele jocului? Nu o crimă sau un scenariu periculos, ci pur şi simplu o nevoie umană, pe care o simţeau şi psihopaţii? Nevoia de a nu fi singuri.

57

Jameson stătea pe hol, în faţa camerei lui Sarah, sprijinit de perete şi cu ochii închişi. Migrena îi trimitea unde de durere şi tot ce putea să facă pentru a atenua senzaţia era să stea nemişcat. Ar fi trebuit să fie într-un tren spre Manchester. Ar fi trebuit să încerce să o găsească pe Jane. Dacă o eliberau, ar fi trebuit să fie acolo să o aştepte. Cine ştie prin ce traume trecuse în ultimele săptămâni. Probabil voia să vadă o figură familiară şi el ar fi putut ajunge de două ori mai repede decât Claire. Dar nu se putea mişca. Se simţea incapabil din punct de vedere fizic şi emoţional.

Îi trebuiră mai multe secunde să-şi dea seama că îi vibra telefonul în buzunar. Atât de tare îi pulsa capul.

— Jameson, răspunse el ţinându-şi capul nemişcat şi ochii închişi.

— Sunt eu, spuse Bloom nerăbdătoare.

— Augusta, mizez pe faptul că ştii ce faci.

Rămase tăcută câteva secunde, apoi şopti:

— Şi eu.

— Nu au răspuns nimic, spuse el.

— Nu.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu ştiu.

— Minunat.

Strânse şi mai tare din ochi, dar cumva o rază de lumină i se strecură pe lângă pleoape.

— Cred că Seraphine se află în spatele acestor jocuri.

Jameson deschise ochii.

— Ce?

— A trebuit să aleg între o persoană obişnuită şi psihopaţi. Cred că Seraphine vrea să ştie dacă încă mai cred că viaţa unui psihopat valorează la fel de mult ca viaţa oricărei alte persoane.

— Nu are nicio logică. Jane nu e psihopată şi face parte din grup. Iar Seraphine Walker e moartă.

— Nu. Jane vine la pachet cu Lana.

— La pachet? Îţi baţi joc de mine? Şi cum rămâne cu Seraphine Walker? Pui la bătaie viaţa lui Sarah bazându-te pe ideea învierii unei adolescente psihopate?

Jameson trase aer adânc în piept. Conversaţia îi înrăutăţea migrena.

— În primul rând, nu cred că e moartă.

— M-am prins de asta.

Jameson închise din nou ochii.

— La naiba, Augusta. Asta schimbă total lucrurile. Parcă ziceai că e vorba de un grup organizat.

— Ştiu.

— Deci ai şters asta cu buretele doar pentru că nu se potriveşte cu ultima ta teorie? Nu mai pot vorbi despre asta.

Închise telefonul.

58

Jane mergea strângând în mână bucata de hârtie pe care era notată adresa. Ajunse la o casă cu un pridvor din cărămidă roşie în faţa uşii. Văzu o maşină scumpă parcată pe alee. Ce să caute mama ei acolo?

Nu-şi mai văzuse mama de sâmbătă după-amiaza, când o târâse pe bancheta din spate a unei maşini conduse de o femeie pe nume Denise. Denise o dusese pe Jane la un hambar recondiţionat impresionant, unde avusese propria cameră, cu pat adevărat şi televizor.

Dar cu câteva ore în urmă, Denise o dusese cu maşina la gara din Leeds şi îi dăduse o bucată de hârtie spunându-i:

— Du-te la adresa de aici, nu în altă parte. Să nu vorbeşti cu nimeni şi să nu suni pe nimeni. Te vom urmări şi dacă nu faci cum ţi-am spus, nu o să-ţi mai vezi mama niciodată.

Jane luase hârtia şi cumpărase un bilet spre Manchester. În gara Picadilly studiase prea îndelung harta oraşului şi un paznic venise să o ajute. Nu ştia la cine se referise Denise când îi spusese că o vor urmări, dar îi băgase frica în oase. Avea ceva în privire acea femeie. Era rece şi distantă.

Jane verifică numărul următoarei case. 41. La fereastră se vedea o vază mare cu crini. Jane bătu la uşă şi aşteptă, mototolind bucata de hârtie în pumn. O femeie roşcată, îmbrăcată într-o rochie de denim până la genunchi şi pantofi Converse, deschise uşa.

— Cu ce te pot ajuta? o întrebă.

— Numele meu este Jane. Mi s-a spus să vin aici pentru că mama mă aşteaptă.

— O, Doamne.

Jane nu-i putu descifra expresia de pe chip.

— Intră, intră.

Jane păşi în hol.

— Thomas? strigă femeia. Poţi veni un pic, te rog?

— Mama este aici? întrebă Jane când un bărbat înalt ieşi dintr-o cameră din spatele casei. Numele ei e Lana.

Bărbatul se opri, iar zâmbetul politicos îi îngheţă pe chip.

— Jane? şopti el.

Nu era genul de bărbat cu care mama ei îşi petrecea timpul de obicei. Ochii îi erau blânzi. Un telefon începu să sune şi bărbatul băgă mâna în buzunar după el.

— Lake, articulă el cu acelaşi zâmbet îngheţat pe chip.

— Dragule, e oare momentul potrivit să…

Femeia îşi ridică degetul mare şi pe cel mic într-un gest care imita vorbitul la telefon.

— Da, este aici.

— E mama? Pot să vorbesc cu ea?

Jane făcu un pas spre el.

Bărbatul clătină din cap.

— Înţeleg… bine… şi de ce?

Rămase tăcut o clipă, ascultând. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi ea era convinsă că văzuse lacrimi.

— S-a întâmplat ceva cu mama? întrebă ea. Vreau să vorbesc cu ea. Lăsaţi-mă să vorbesc cu ea.

Jane se întinse după telefon, smulgându-i-l din mână şi şi-l lipi de ureche.

— Mamă? Am venit direct aici, aşa cum mi-ai spus să fac. Nu am fost în altă parte şi nici n-am vorbit cu nimeni. Am făcut exact ce mi-ai spus tu să fac. Alo? Alo?

Închiseseră.

— Era mama?

Lake clătină din cap.

— Un prieten de-al ei.

— Vine încoace?

Lake clătină din cap şi privi spre femeie. Ea îşi puse mâinile pe după umerii lui Jane.

— Vino în bucătărie să bei ceva cald.

— Nici gând. Mai întâi vă rog să-mi spuneţi unde e.

Sâmbătă dimineaţa Jane îşi pierduse cumpătul, iar Lana o lovise. Apoi lucrurile se schimbaseră rapid. Jane ştia că furia mamei ei funcţiona ca un comutator, dar când mai târziu în acea zi venise din nou în podul în care stătea fata, ceva era diferit. Jane fusese convinsă că mama ei se va înfuria din nou când va descoperi că-şi uitase telefonul acasă. Dar nu făcuse decât să şi-l bage în buzunar fără să spună nimic. Apoi duminică mama ei îi spuse aceeaşi poveste de trei ori. Ceva cu un pod şi o motocicletă. Nu avea nicio logică. Şi tot dădea înainte cu cât de mult îl urăşte pe Marcus. Jane se temuse că avea un soi de cădere.

— Jane, ştii cine sunt? întrebă bărbatul. Numele meu este Thomas Lake. Am fost însurat cu Lana… cu mama ta… acum 16 ani.

Jane simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Era imposibil. Mama ei nu fusese măritată niciodată. Acum 16 mama ei trebuie să fi locuit în Londra cu drogatul de tată al ei. Jane îl privi atent pe Thomas Lake. Atletic şi sănătos, semăna cu unii dintre taţii prietenelor ei: bărbaţi care aveau locuri de muncă în capitală, care mergeau cu bicicleta în weekend şi care făceau drumeţii cu familia.

— Mama nu a fost măritată niciodată, spuse Jane, dar nici măcar ea nu se lăsă convinsă de ceea ce spunea.

Cariera mamei ei fusese o minciună. Nu mai putea fi sigură de nimic.

— Vino în bucătărie. Îţi voi explica totul, promit. Trebuie doar să dau un telefon.

Lake întinse mâna arătându-i unde să se ducă.

— Şi, Jane, eşti în siguranţă aici. Suzanne şi cu mine vom avea grijă de tine.

59

Bloom stătea pe podeaua podului din casa mamei ei cu hârtiile din dosarul Seraphine răspândite în jurul ei. Se aşteptase la o astfel de reacţie din partea lui Jameson. Dar dacă avusese dreptate şi Seraphine chiar era în spatele jocului, situaţia încă putea fi salvată. Totul fusese un test pentru Bloom, nu o pedeapsă pentru Jameson.

Îi sună telefonul. Nu recunoscu numărul.

— Bloom, răspunse ea.

— Sunt Thomas Lake, se auzi de la celălalt capăt al firului. Sunt fostul soţ al Lanei, adăugă el vorbind mai încet.

Bloom închise ochii. Voia veşti despre Jane, dar nu avea nimic să-i spună. Nu încă.

— Bună ziua, domnule Lake, spuse ea. Mă tem că nu am veşti despre Jane.

— E aici, spuse el cu aceeaşi voce şoptită.

— Ce?

Nu avea nicio logică. O eliberaseră deja?

— Cu dumneavoastră? Unde?

— La mine acasă. A ajuns acum cinci minute.

— Şi e bine?

— Aşa cred… E confuză… Nu cred că ştie cine sunt. A crezut că Lana va fi aici.

— Cum v-a găsit?

— A fost trimisă aici de aceeaşi persoană care m-a sunat.

— Cine v-a sunat?

Lucrurile se mişcau incredibil de repede. Era imposibil să ţină pasul cu nenorocirea asta de joc.

— O femeie. Nu mi-a spus cum o cheamă. Mi-a spus că Lana nu mai poate avea grijă de Jane şi că e rândul meu. Apoi mi-a spus că ar trebui să vă sun pe dumneavoastră.

— V-a spus să mă sunaţi pe mine? Ce v-a spus mai exact femeia asta?

— Mi-a spus că înainte de orice trebuie să vă sun pe dumneavoastră şi să vă spun că aţi făcut ce

trebuia şi că Jane este în siguranţă.

Bloom se simţi inundată de o undă de speranţă. Poate că avusese dreptate.

— Pot vorbi cu Jane, vă rog? Doar puţin. Mă cunoaşte.

— Aţi putea face asta? Ar fi grozav. Nu sunt sigur ce să-i spun, pentru că nu vreau să se sperie. Dacă ea crede tot ce i-a povestit Lana despre mine…

— Îi voi explica totul.

— Şi încă un lucru. Femeia care a sunat a spus ceva ciudat despre un anume Carl Rogers şi acceptarea pozitivă.

— Acceptarea pozitivă necondiţionată?

— Aşa. Ce înseamnă asta?

— Carl Rogers a fost un psiholog. El a dezvoltat pentru pacienţii lui o terapie care se baza pe principiul că avem nevoie de susţinere necondiţionată de la o singură persoană pentru a ne vindeca de abuzul psihologic.

— De ce a menţionat asta?

Bloorn căzu pe gânduri.

— Cred că voia să spună ca Jane are nevoie de un alt model parental. Cineva care să o iubească şi să o respecte necondiţionat.

— Pentru că Lana nu face acest lucru?

— Probabil. Nu ştiu suficiente detalii despre relaţia lor pentru a mă putea pronunţa.

— Bine.

— Credeţi că puteţi face asta?

Se făcu linişte.

— Să-i fiu tată, vreţi să spuneţi?

— Da.

— E tot ce mi-am dorit vreodată.

Bloom îl rugă din nou să i-o dea pe Jane la telefon şi răsuflă uşurată când la celălalt capăt al firului îi auzi vocea, clară şi plină de încredere.

— Eşti bine? o întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Jane. Cine sunt oamenii ăştia? De ce te-a sunat pe tine? Unde e mama?

— Jane, vreau să mă asculţi cu mare atenţie. Marcus şi cu mine ne-am întâlnit cu Thomas

săptămâna asta pentru că descoperisem că tatăl tău nu este deloc aşa cum îl descrisese mama ta. Nu era nici dependent de droguri, nici nu se purta urât cu copiii. Când te-ai născut tu abia îşi obţinuse diploma de dentist şi o iubea foarte mult pe mama ta. Şi-a petrecut mare parte din viaţă încercând să afle unde te dusese mama ta.

— Bărbatul acesta e tatăl meu?

— Da, şi este un om bun, cu o soţie iubitoare şi ai doi fraţi vitregi cu care o să faci cunoştinţă. Ştiu că a căzut ca un trăsnet ce ţi-am spus acum, dar acolo eşti în siguranţă.

— Asta a spus şi el.

— Îl voi suna pe Marcus. Va dori să ştie că eşti în siguranţă. El sau Claire vor veni după tine curând. Dar între timp, vorbeşte cu Thomas. Încercaţi să vă cunoaşteţi.

— Şi mama?

— Jane, încă nu ştiu nimic despre ea. Când aţi vorbit ultima dată?

— Acum două zile m-a lăsat la o femeie pe nume Denise.

— Cum arăta Denise?

— Destul de plinuţă, cu păr scurt şi închis la culoare. Cred că era mulatră.

Nu era Seraphine. Pielea ei era deschisă la culoare.

— Mai era altcineva acolo?

— Într-o zi a venit un domn. Mama l-a adus în pod, nu ştiu de ce. Nu a vorbit cu mine, ci doar s-a uitat în jur, a dat din cap către mama şi a plecat.

— Ai apucat să auzi cum îl cheamă?

— Nu. Dar era slab şi cam dubios. Denise mi-a spus că dacă vin aici o voi revedea pe mama. O să fie bine acum, nu?

Pe Bloom nu o luă prin surprindere grija pe care Jane i-o purta Lanei. Ştia mai bine ca oricine că mama tot mama rămâne, oricâte defecte ar avea. Lana era singurul părinte pe care Jane îl avusese, şi oricât de neadecvat s-ar fi comportat sau oricât de

iresponsabilă ar fi fost, fusese o constantă în viaţa lui Jane.

— Stă de bunăvoie cu oamenii ăştia, deci da, sper că va fi bine.

60

Număr privat

Domnule Jameson. Colega dumneavoastră, doamna Bloom, a jucat bine. Dar mă întreb, ce veţi face dumneavoastră?

15:30

Trecuse jumătate de oră şi Jameson era în continuare sprijinit de perete pe holul hotelului. Telefonul îi vibră din nou în mână.

Număr privat

Fiind un om de acţiune, mă gândesc că aţi prefera o confruntare fizică în detrimentul unei confruntări mintale. În 10 minute drăguţa de Sarah va vedea mai de aproape priveliştea din turnul cu mai multe etaje Q-Park. Mă întreb dacă puteţi ajunge acolo în 10 minute.

15:31

O, şi pentru fiecare ofiţer de poliţie cu care vorbiţi voi mai scădea cinci minute.

15:31

Jameson se ridică dintr-o mişcare, uitând complet de migrenă. Voia să termine cu asta o dată pentru totdeauna, dar era doar începutul. Trecu prin faţa camerei lui Sarah, departe de agenţii de poliţie. Trebuia să o găsească pe Sarah. O sună pe Bloom, dar suna ocupat, înjură în barbă şi tastă pe Google „Q-Park Leeds”. Cinci nenorocite de parcări supraetajate. Evident. Cât coborî cu liftul, căută ce capacitate avea fiecare. Ceva îi spunea că era vorba de cea mai înaltă. Două dintre ele aveau o capacitate de doar 250 de maşini, aşa că se concentră pe celelalte două. Cele din Wellington Street şi The Light aveau o capacitate de 400 de maşini, iar cea din Sovereign Square putea să găzduiască până la 500 de maşini. Îşi setă un cronometru de 8 minute pe telefon, apoi se apropie de recepţia hotelului.

Femeia din spatele pupitrului vorbea cu o colegă mai tânără, care era agitată şi părea să fie nouă. Se uita concentrată la ecranul din faţa ei. Recepţionera mai în vârstă îl văzu cu coada ochiului şi îi zâmbi, dar continuă să-i vorbească fetei celei noi. Jameson nu avea timp de pierdut.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse el. Am nevoie urgentă de ajutor. Îmi puteţi spune care este cea mai înaltă parcare dintre acestea: Wellington Street, The Light şi Sovereign Square?

— Ei bine, The Light este o parcare subterană, spuse ea. Nu ştiu prea bine cum arată cea din Wellington Street, dar cea din Sovereign Square este înaltă.

— Odată am văzut pe cineva aruncându-se din parcarea etajată de lângă magazin. A murit sigur, adăugă noua recepţioneră.

Colega mai în vârstă se holbă la fată, care se îmbujoră şi îşi întoarse privirea.

— Din ce turn? Era Q-Park? întrebă Jameson.

Amândouă se uitau întrebătoare la el.

— Se va arunca un om? întrebă tânăra.

— Din câte ştiu, parcarea de lângă magazin nu e o parcare Q-Park, spuse recepţionera mai în vârstă. Sovereign Square e cea mai aproape de aici. E chiar după colţ.

— Cât de departe e dacă merg pe jos?

— Două minute cel mult. O veţi vedea cum ieşiţi pe uşă.

— Dar cea din St John?

— Până acolo faceţi mai mult. Cam 10 minute.

Ar alege oare un loc în care e imposibil de ajuns în 10 minute? Sigur că ar face-o.

„Ia un taxi, omule”, îşi spuse el în gând.

— Dar cea din Sovereign Square e mai înaltă?

Îi sună telefonul. Bloom.

— Veşti bune, spuse ea fără nicio introducere.

— Orice ar fi, nu vreau să aud. Nu ai citit mesajele de pe WhatsApp? M-au ameninţat că în cinci minute o vor arunca pe Sarah din vârful unei parcări supraetajate.

Cele două femei îşi aruncau priviri una alteia. Una dintre ele părea şocată, cealaltă entuziasmată.

— Am vorbit la telefon cu Jane. Aşteaptă.

— Jane? E bine?

Nu se auzi niciun răspuns. Bloom îşi verifica mesajele.

— Înţeleg, spuse ea din nou. Care e planul?

— Jane e bine?

— E cu Thomas Lake. E în regulă.

„Cum naiba…?" Jameson se forţă să nu se mai gândească la asta. Nu avea timp să cugete la asta acum. Psihopaţii se ţinuseră de cuvânt: o trimiseseră înapoi pe Jane.

Dar vestea asta îi înrăutăţea situaţia cu Sarah.

— Lasă-mă o secundă, îi spuse lui Bloom.

Trebuia să se concentreze. Oamenii rareori aleg o locaţie la voia întâmplării. Cât activase în MI6 obişnuia să aibă antrenamente cu noii recruţi în timpul cărora îi învăţa să aleagă ca punct de întâlnire o zonă cu care ceilalţi nu erau familiarizaţi. Ei erau liberi să aleagă oraşul şi un loc anume. Singura regulă era că zona nu trebuia să le fie familiară. El trebuia să ghicească locul din oraşul respectiv pe care îl aleseseră pe o rază de un kilometru şi jumătate. Apoi plecau să cerceteze locurile şi se întorceau cu un zâmbet atotştiutor.

— Nu vei ghici niciodată, îi spuneau.

Dar de obicei ghicea, pentru că oamenii nu se deziceau de obiceiurile pe care le aveau. Dacă preferau să meargă cu transportul în comun, atunci alegeau locuri ce se aflau în vecinătatea unei staţii de metrou. Dacă preferau să meargă cu maşina, alegeau ceva pe lângă o parcare, în special dacă aveau o motocicletă decentă. Dacă recrutul respectiv era fan al fotbalului, alegea o zonă aflată la un kilometru de un stadion. Cu cât ştia mai multe despre ei, cu atât îi era mai uşor să ghicească. E surprinzător de greu să alegi ceva la întâmplare. Miza pe faptul că acelaşi lucru era valabil şi în cazul psihopaţilor.

Îşi analiză din nou opţiunile. St John era unul dintre discipolii lui Iisus. Oare psihopaţii se foloseau de simbolistica religioasă? Suveranitatea însemna regalitate şi independenţă şi dacă analizăm, Wellington, dacă ne gândim la ducele de Wellington, era maestrul războiului. Niciuna dintre variante nu se potrivea. Se gândi din nou la mesaj. „Drăguţa de Sarah va vedea mai de aproape priveliştea.” Ce ar fi putut să se vadă din turn?

— Ce vezi dacă stai la ultimul nivel al acestor parcări? le întrebă el pe recepţionere.

Cea mai în vârstă îşi lăsă capul în jos ca şi cum s-ar fi gândit la întrebare.

— De la ultimul nivel al parcării se vede partea de nord a oraşului, spre universitate. Wellington Street dă spre centură, aşa că probabil de acolo se văd clădirile de birouri şi cheiul. Dar aşa cum am spus, nu ştiu foarte bine unde e parcarea aceea. Cât despre Sovereign Square, de acolo se văd hotelul ăsta şi gara.

— Şinele de tren? întrebă Bloom la telefon.

— Gara sau şinele de tren? întrebă, dar se pusese deja în mişcare.

Sovereign Square era parcarea cea mai mare, deci probabil şi cea mai înaltă. Semnificaţia numelui ei era „a ieşi din mulţime” şi de acolo se vedeau şinele de tren. Intuiţia îi spunea că acela era locul.

— Ambele, strigă recepţionera în urma lui în timp ce el alerga spre uşă.

— Augusta, mă duc spre Sovereign Square. E cea mai mare parcare şi probabil cea mai înaltă. De ce fac asta? Dacă fata aia a ta, Seraphine, a pus la cale chestia asta, de ce-i vânează pe cei la care ţin?

Bloom oftă.

— Cred că pentru că tu eşti persoana la care ţin cel mai mult.

— Ce? întrebă el.

Vedea deja semnul spre parcarea Q-Park în colţul străzii. O luă la fugă.

— Nu îmi eşti doar partener de afaceri, îmi eşti cel mai apropiat prieten. Mama e la azil, tata a murit

şi nu am alte rude. Dacă ar vrea cineva să-i rănească pe cei din jurul meu… ei bine, după tine ar veni.

— Minunat. Sunt prieten cu o ratată fără prieteni şi acum sufăr consecinţele.

Bloom nu spuse nimic.

— Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că ăştia nu vin nici după tine, nici după mine fără o luptă zdravănă. Te sun eu.

Ajunse la intrarea pietonală în parcare. Avea nevoie de tichet. La naiba. Alergă spre intrarea maşinilor, unde o maşină aştepta să intre şi alte două stăteau la coadă să iasă. Pe când maşina intra în parcare, fugi spre tonomatul de tichete şi apăsă butonul. Biletul ieşea chinuitor de încet. Când în cele din urmă scoase biletul, o luă la fugă înapoi la intrarea pietonală, băgă tichetul şi urcă scările două câte două.

Etajul superior era neacoperit. Acolo, exact în faţa lui erau 10 maşini parcate, alte şase în locurile de parcare din mijloc, şi alte două ceva mai departe. Dincolo de ele putea vedea oraşul şi acoperişul gării. Dar mai aproape, la marginea terasei, văzu două siluete care stăteau cu spatele la el, una în spatele celeilalte, aşa cum o ţinuse şi el pe Lana peste marginea podului.

Oare să fugă spre ei? Sau să se strecoare în linişte? În timp ce-şi cântărea opţiunile, telefonul începu să-i bâzâie, indicând trecerea celor 8 minute. Îi opri sonorul, dar era prea târziu. Bărbatul care o ţinea pe Sarah îl privi în ochi.

Stuart Rose-Butler.

Rose-Butler zâmbi.

Jameson o luă la fugă spre ei. Era singura variantă pe care o avea. Rose-Butler se prinse de stâlpul care susţinea platforma ce înconjura perimetrul parcării şi se agăţă de perete. O trase şi pe Sarah după el. Ea încă era cu spatele la el. Se aşteptase să o audă plângând sau implorând, dar nu scotea niciun sunet. Era uimit de curajul ei.

— Rose-Butler! ţipă Jameson. Psihopat nenorocit! Dă-i drumul!

Era prea departe. Chiar dacă o apuca pe Sarah, la viteza asta ar fi aruncat-o peste margine. Rose-Butler era în avantaj.

— Domnule Jameson, provocarea era să ajungeţi la ea la timp.

Rose-Butler îl privea drept în ochi. Nenorocitului îi făcea plăcere toată situaţia.

— Acum ai un fiu, strigă Jameson.

Încă îi despărţeau 5 rânduri de maşini.

— Ai cuvântul meu că dacă îi faci ei rău, îi voi face şi eu rău lui.

O umbră de furie îi traversă chipul lui Rose-Butler, dar dispăru la fel de repede precum apăruse. Îi făcu cu ochiul lui Jameson. O întoarse pe Sarah cu faţa spre el.

— Sarah, spuse Jameson.

Ochii ei mari îi întâlniră pe ai lui.

— Marcus? şopti ea.

Apoi şi ea, şi Rose-Butler căzură pe spate peste margine, mâinile şi picioarele ei agitându-se în aer.

Ajunsese prea târziu.

61

Psihopaţii nu se sinucid niciodată. Cu mulţi ani în urmă, când Bloom stătuse pe scări cu biletul de la Seraphine în mână, aceasta fusese ideea care-i dominase gândurile. Era purul adevăr. Toate cercetările indicau acest lucru. Psihopaţii nu simt nici anxietate, nici depresie, nici vină şi ideea de stimă de sine le e complet străină. Sunt imuni la principalele cauze ale suicidului.

Ar recurge la sinucidere doar în cazul în care ar avea ceva de câştigat din asta, cum ar fi să scape de închisoare.

Astfel că se gândise că poate se înşelase şi până la urmă Seraphine nu era psihopată. Poate că suferea de o formă uşoară a sindromului Asperger. Asta ar fi putut explica lipsa emoţiilor. În ultimii 15 ani, Bloom se simţise din ce în ce mai vinovată. Se gândise că văzuse în Seraphine un psihopat pentru că asta îşi dorise să fie, iar în cele din urmă fata plătise preţul suprem.

Dar nu era cazul. Avusese dreptate. Seraphine chiar era psihopată.

Privi foile împrăştiate pe masa din bucătăria mamei ei: notiţele din timpul şedinţelor, jurnalul lui Seraphine, raportul medico-legal, articole decupate din ziar care vorbeau despre crimă şi despre sinuciderea lui Seraphine. Avea o senzaţie stranie de uşurare.

Dacă Seraphine era păpuşarul şi jocul era doar o metodă de a strânge oameni asemenea ei, atunci nu i-ar fi făcut rău lui Sarah. Jocul era menit să testeze participanţii, şi exact asta se întâmpla. Bloom reprezenta o provocare morală, bazată pe experienţa anterioară şi pe cunoştinţe, iar Jameson una tactică, ce se baza pe talentele lui deosebite şi pe trecutul său.

Bloom analiză din nou articolele ce relatau despre sinucidere. Ochii albaştri ai lui Seraphine o priveau din fotografie. Părinţii ei declaraseră că fata

lor nu făcuse rău nimănui şi că era fiica perfectă. Cuvintele frumoase ale lui Seraphine despre părinţii ei nu păreau niciodată adevărate şi Bloom se îndoia de veridicitatea declaraţiei lor. Nu existau dovezi care să le susţină spusele. Poate că Seraphine vrusese să scape de ceva. Bloom ştia că mama lui Seraphine, Penny, spusese despre soţul ei, Kevin, că îşi bătea joc de oameni. Şi ea rareori cataloga atât de drastic pe cineva. Orice copil ar duce-o greu cu un părinte care îl copleşeşte cu drame emoţionale şi cu altul care îl atacă. Dar un psihopat devine repede imun la un astfel de nivel de iraţionalitate. Vieţii interioare a lui Seraphine îi lipsea dimensiunea emoţională. Nu era capabilă să-şi înţeleagă părinţii pentru că modul în care se comportau era lipsit de vreun câştig calculat.

Bloom privi din nou fotografia care o înfăţişa pe Seraphine. Ce-i scăpa?

62

Ţipătul lui Sarah fu de nesuportat. Jameson îngheţă la un metru de margine. Se uitase în faţă, aşteptând să audă impactul. Ştia la ce să se aştepte, mai auzise sunetul acela: sunetul unui corp lovindu-se de pământ. Întotdeauna impactul era mai zgomotos decât se aştepta.

Dar sunetul nu mai venea.

Telefonul începu să bâzâie. Nu se putea uita peste margine. Nu voia să vadă. Îşi scoase telefonul din buzunar.

Număr privat

Linişteşte-te, domnule Jameson. Chiar ai dus provocarea la bun sfârşit pentru iubita ta. Poţi veni să arunci o privire acum.

15:41

Jameson se pregăti pentru ce era mai rău şi veni să se uite în jos. O coardă de alpinism atârna deasupra solului. Îl văzu pe Rose-Butler stând lângă coardă, uitându-se spre el. Făcu un gest scurt de salut şi plecă liniştit mai departe cu o mână băgată în buzunarul pantalonilor lui de firmă. Corpul lui Sarah nu se vedea nicăieri.

Jameson se aplecă şi mai mult. O a doua coardă prinsă de baza stâlpului din dreapta lui se întindea până la jumătatea clădirii. De acea coardă atârna Sarah. Se simţea îmbătat de uşurare. Ea ţinea strâns coarda.

— Vin jos, iubito. Rezistă!

O luă la fugă spre scări. „Rezistă”, îşi spuse el. Sigur că avea să reziste. Apoi putea să îl tachineze cât voia.

Deschise uşa către scări. Vedea coarda atârnând, dar nu şi pe Sarah. Mai coborî un etaj. Îi văzu mâinile ţinând sfoara deasupra marginii zidului. Alergă spre ea şi o apucă de mâini.

— Mi-ai căzut cu tronc, domnişoară Sarah nu ştiu cum?

Era în culmea fericirii, era atât de bucuros că scăpase teafără şi nevătămată, că se simţea în extaz.

Ea privi în sus. Era îmbujorată, iar lacrimile îi stricaseră machiajul.

— Prea devreme?

Testă greutatea frânghiei. Nu era unghiul potrivit. Era prea grea ca să o poată ridica.

— O să te dau jos de aici, dar va trebui să mă ajuţi, bine?

Sarah încuviinţă. Ţinea frânghia atât de strâns, că degetele i se albiseră.

— Vreau să-mi dai o mână. Poţi face asta?

Îşi luă uşor mâna dreaptă de pe coardă şi-l apucă de mâna pe care i-o întinsese.

— Poţi ajunge cu piciorul la zid?

Se uită în jos la picioarele care-i atârnau în gol şi înapoi la el. Scutură din cap.

— Te-am prins, bine? Harnaşamentul te va împiedica să cazi mai jos. Descreieraţii au vrut să te sperie, dar nu vor să-ţi facă rău. Ai încredere în mine. Găseşte zidul cu piciorul şi mergi până ajungi la mine. O să te trag eu în sus.

— Marcus…

Privirea îi era panicată. Pe faţă i se citea „nu pot face asta”.

— Sarah, ascultă-mă. Respiră adânc de două ori. Nimic nu te scapă de panică mai bine decât o gură zdravănă de oxigen. Sunt convins că te-ai mai căţărat de atâtea ori înainte. Acum fă la fel. Uită-te la zid. E la 3-4 paşi distanţă. O să-ţi număr eu paşii.

Sarah ridică piciorul stâng şi puse piciorul pe zid.

— Întinde-te pe spate ţinându-te de coardă. Nu-ţi face griji. Te ţin, spuse el strângând-o de mână.

Piciorul drept îi alunecă şi se smuci, dar el o ţinu strâns de cot.

— Vezi? Te ţin bine. Hai din nou, o instrui el.

De data aceasta, Sarah puse piciorul drept ferm pe zid şi făcu rapid încă trei paşi spre el, ţinându-şi corpul la un unghi perfect faţă de coardă. În momentul în care puse piciorul pe marginea terasei, Jameson o trase spre el. Se sprijini de el, iar el o

aşeză în siguranţă. Cu braţele în jurul gâtului lui, îl cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă.

— Să te scoatem din asta, spuse el când în cele din urmă se dezlipi de el.

Îi desfăcu centura de la brâu şi închizătorile de la picioare. Harnaşamentul căzu şi Sarah păşi din el. Îşi puse ambele mâini pe umerii ei şi-şi păstră vocea calmă şi joasă.

— Probabil eşti în şoc. Doar trage adânc aer în piept. Eşti în siguranţă acum, Sarah. S-a terminat. Continuă să respiri adânc.

Ea făcu ce i se spuse.

— Eşti bine?

— Cine sunt oamenii aceştia?

— Sunt psihopaţi.

Se aşteptase să fie şocată, dar doar se holba la el fără nicio expresie pe chip.

— Psihopaţi? repetă ea.

— Nu genul de criminali în serie nebuni despre care auzi în presă…

— Doar genul care aruncă alţi oameni de pe clădiri.

— Da, confirmă el. Doar asta.

— Mi-a spus că dacă mă uit la tine sau îţi spun ceva, o să deconecteze coarda şi voi cădea cu adevărat.

Asta explica tăcerea ei curajoasă.

— Nu a fost decât un joc al minţii.

— Dar m-am uitat la tine şi ţi-am vorbit.

— Deci atunci când ai căzut ai crezut că asta făcuse? Îmi pare rău.

— Nu a fost vina ta, răspunse *ea.*

— Nu, dar dacă aş fi ajuns mai repede, sau dacă aş fi stat departe de tine, aşa cum mi-a spus Augusta…

Sarah făcu un pas înapoi.

— Ţi-a spus să stai departe de mine?

— Doar până când totul se va termina. Mi-a spus că-i vânează pe cei la care ţinem.

Îl cerceta atent.

— I-ai spus că ţii la mine?

— Nu a fost nevoie să fac asta. E destul de pricepută la a citi oamenii.

Sarah îi susţinu privirea până când el simţi cum tensiunea dintre ei doi devenise şi mai intensă.

— Ce naiba faceţi voi doi, idioţilor? se auzi o voce puternică şi masculină în spatele lor.

Jameson şi Sarah se întoarseră şi văzură un angajat al parcării furios, care se îndrepta spre ei. Era un bărbat bine făcut, trecut de 50 de ani, cu o mustaţă impresionantă.

— Nu puteţi să vă jucaţi de-a spărgătorii dubioşi aici, cu toate corzile şi frânghiile voastre. Am chemat poliţia.

— Foarte bine, pentru că nu noi am făcut asta.

Bărbatul se uită la frânghie şi la harnaşamentul de pe sol şi ridică din sprâncene.

— Pe cuvânt, spuse Sarah. Nu noi am făcut asta. Cineva ne-a făcut asta.

— Vom vedea ce va spune poliţia.

Nu avea de gând să-i lase să plece nicăieri până când nu venea poliţia.

— Vom fi bucuroşi să stăm de vorbă cu poliţia, spuse Jameson scoţându-şi telefonul din buzunar. Trebuie doar să dau câteva telefoane cât aşteptăm.

Îi aruncă angajatului o privire care transmitea „nu te pune cu mine” şi care părea să dea roade.

— Sarah e cu mine şi e bine, spuse Jameson când Bloom răspunse la telefon.

— Erau în parcarea din Sovereign Square?

— Da. Era cu nenorocitul de Rose-Butler. Aşteptăm să ajungă poliţia. Dacă nu aş fi plecat mai devreme…

— Ar fi folosit pe altcineva, spuse Bloom.

Avea dreptate. Pentru a face aşa ceva ai nevoie de un plan bine pus la punct şi multă pregătire. Nu-ţi poţi da drumul de pe o clădire doar aşa, pur şi simplu. Aveai nevoie de echipament şi de nişte măsurători exacte.

— Jane e bine? întrebă el.

— Am vorbit cu ea. I-am spus că tu sau Claire o să luaţi legătura cu ea curând. Vrei să o sun eu pe

Claire?

— O să o sun eu. Şi trimite-mi numărul lui Lake. Vreau să stau de vorbă cu Jane. Cum ţi s-a părut din voce?

— E o tânără absolut incredibilă, spuse Bloom. A asimilat toată situaţia.

— Şi tu? Ai renunţat la teoria ta despre sinucidere?

Privirea inteligentă a lui Sarah era aţintită asupra lui. Începea să iasă din şoc şi era clar că avea o mulţime de întrebări.

— Încerc să-mi dau seama cât de sofisticată e toată treaba.

— Ei bine, să mă anunţi când ai luat o decizie, spuse el. Pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, sunt sătul de toată tâmpenia asta.

Închise telefonul, iar Sarah veni mai aproape de el. Poate că nu voia să fie auziţi de angajatul parcării, poate voia să fie mai aproape de el.

— Spune-mi ce se petrece. Acum. Şi vreau să aud întreaga poveste. Sau… îi voi spune acestui domn drăguţ şi poliţiei că tu eşti de vină, spuse ea arătând spre frânghie şi spre harnaşamentul de pe asfalt.

— Nu e nevoie să mă ameninţi. O să-ţi povestesc tot, fără să ascund nimic. Dar nu aici, spuse el arătând spre angajat. Nu putem fi siguri că nu suntem ascultaţi.

Ea încuviinţă.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva.

Un mic zâmbet apăru pe chipul ei.

— Sunt sigură că te-ai fi descurcat.

— Nu aş fi atât de sigur.

Sarah îşi luă privirea de la el şi se uită prin parcare.

— Aşa e. Ar fi trebuit să-ţi găseşti pe altcineva de urmărit.

El râse.

— Te-am văzut din pură coincidenţă la Fork şi din pură coincidenţă mi-a plăcut cafeaua de acolo, aşa că am început să merg regulat.

— Şi de aia de cele mai multe ori mai pierdeai timp pe acolo după ce îţi luai cafeaua?
— O, oftă el cu ochii în pământ.

Se vedea că e stingherit, chiar ruşinat. Nu mai făcuse niciodată în viaţa lui aşa ceva. Şi îi judeca pe cei care făceau ce făcuse el.
Sarah îl cuprinse pe după gât.
— E în regulă. Am fost flatată.
Îşi ridică privirea spre ea. Îi simţea parfumul înţepător şi dulce.
— Dar dacă aş fi ştiut câte necazuri aduci… adăugă ea.
Jameson îi înăbuşi cuvintele cu un sărut.
Sarah se desprinse din sărut.
— Nu trebuia să dai nişte telefoane?
„La naiba."

Claire izbucni în lacrimi în clipa în care auzi că Jane era bine. Timp de câteva minute nu auzi decât suspine înăbuşite. În cele din urmă putu să vorbească din nou.
— E cu tine?
— E cu tatăl ei, Thomas Lake, care locuieşte în Manchester. Cât de departe eşti?
— Abia m-am urcat în tren. Va dura cam două ore. Cum de e la el?
— Acolo au trimis-o.
— Şi e bine? Ai vorbit tu cu ea?
— A vorbit Augusta cu ea. O voi suna şi eu acum. Îi voi spune că eşti pe drum spre ea şi o să-ţi trimit adresa.
Claire ezită.
— Tu eşti mai aproape?
— Nu pot pleca de aici. Aştept să vină poliţia.
— Sarah e bine?
Părea cu adevărat îngrijorată, ceea ce era un pas înainte după ieşirea furioasă de mai devreme.
Jameson o strânse de mână pe Sarah.
— E cu mine acum. Am recuperat-o şi pe ea.
— Deci s-a terminat? Şi cum rămâne cu Lana?

— Sunt sigur că Lana o să fie bine, dar nu se va termina povestea până nu-l prindem pe nebunul responsabil de toate astea.

— Al naibii de adevărat, spuse Claire.

Sarah făcu semn din cap spre casa scărilor, de unde apărură doi agenţi de poliţie. Angajatul parcării se îndrepta spre ei, gesticulând spre frânghie şi spre harnaşament.

— A venit poliţia. Trebuie să închid.

— Ce să le spun? întrebă Sarah în timp ce cei trei bărbaţi se apropiau.

— Adevărul.

63

Ce scria în mesaj?

Bloom derulă mesajele până ajunse la cel pe care-l căuta.

„Lana Reid nu prezintă chiar caracteristicile pe care noi le căutăm.”

Lana părea jucătorul cel mai sensibil şi mai iresponsabil: consumul de droguri, abuzul de alcool. Profilul ei psihologic indica faptul că e impulsivă, predispusă la plictiseală şi nu neapărat neînfricată. Bloom se uită spre grădina cândva perfectă a mamei sale, care acum era neîngrijită.

Mai rămânea o întrebare care o măcinase de la început şi pentru care încă nu avea un răspuns. De ce ar fi recrutat cineva psihopaţi?

Dar poate că îşi punea întrebarea greşită. Poate că nu vedea problema din unghiul potrivit şi răspunsul fusese mai aproape decât crezuse.

Îl sună pe Jameson, dar el nu răspunse. Închise fără să lase vreun mesaj. Probabil era ocupat cu poliţia. Îşi luă haina şi geanta, se asigură că uşa din spate e închisă şi plecă spre gară. Voia să meargă în Leeds şi să le împărtăşească teoria ei lui Jameson şi lui Sarah.

Părinţi şi copii stăteau în faţa casei pe iarbă, bucurându-se de după-amiaza caldă de primăvară. Şi-o aminti pe Penny traversând gazonul în acea după-amiază îngrozitoare, întorcându-se într-o casă goală. Cât ghinion avusese Penny! Se chinuise atât de mult să rămână însărcinată şi apoi o născuse pe Seraphine. Nu mai ştia nimic de Penny de ani buni. Mama ei încercase să ţină legătura cu ea după episodul cu sinuciderea, dar pentru Penny era prea greu să fie în preajma familiei pe care o învinovăţea pentru moartea fiicei sale. Oare bănuia Penny că fata ei ar putea fi în viaţă? Că e posibil ca de la vârsta de 14 ani să fi umblat liberă atrăgându-i pe alţii în plasa ei, manipulându-i pentru a obţine o viaţă nouă?

Îi sună telefonul. Se aşteptase să fie Jameson, dar era agent Green.

— Uite încă o întorsătură în cazul nostru, spuse agent Green cu obişnuitul ton rece. Grayson Taylor a fost reţinut în Peterborough. Nici mai mult, nici mai puţin decât Peterborough. Agent Logan are un sistem sofisticat prin care verifică rapoartele privind arestările.

Să fi fost eliberat de cel care controla jocul? Părea puţin probabil. Încă nu-şi îndepliniseră promisiunea de a-i elibera pe Lana şi pe Stuart.

— De ce a fost arestat?

— Pentru furt de identitate şi fraudă. Folosea datele unei tinere femei cu care locuia pentru a obţine bani prin înşelăciune. Se pare că ea era o moştenitoare bogată şi tăticul ei a devenit suspicios.

— Se află la secţia de poliţie?

— În Peterborough, da.

— Trebuie să-l reţinem acolo.

— Ei bine, îl vor interoga şi dacă va fi găsit vinovat, va fi condamnat şi chemat în instanţă.

— Dacă Grayson a fost arestat, înseamnă că a picat testul. Trebuie să stea în custodie până când ajunge tatăl lui acolo. Geoff Taylor a fost anunţat?

— Habar n-am. Logan m-a sunat, iar eu te-am sunat pe tine.

— Sună-l. Spune-i să se ducă imediat la secţia din Peterborough. Apoi vorbeşte cu agentul care se ocupă de caz şi spune-i că este necesar să-l reţină pe Grayson până când ajunge tatăl lui acolo.

— Nu pot să fac asta. Nu am autoritatea necesară. O să mă trimită la plimbare.

— Aşa cum am spus, dacă Grayson a fost arestat, înseamnă că a picat testul. Cei care păţesc asta nu se mai întorc niciodată. Dacă Grayson pleacă singur de la secţie, îţi garantez că o să dispară de tot de data asta.

— Chiar are vreo importanţă?

— Hei, haide, agent Green. E un tânăr care are toată viaţa înainte şi un tată care-l iubeşte foarte mult. Ar putea încă să aibă un viitor strălucit.

— Chiar crezi toate prostiile astea? E un dement ordinar. Eu zic că face umbră pământului degeaba.

Agenţii de poliţie aveau de-a face cu pătura cea mai rea a societăţii şi asta le schimba perspectiva.

— Nu contează dacă-mi împărtăşeşti sau nu viziunile. Credem că va păţi ceva rău dacă nu intervenim, aşa că trebuie să facem ceva.

— Ce te face să crezi că va păţi ceva? întrebă Green.

— Chiar crezi că toţi cei 109 jucători sunt încă activi în joc? Nici vorbă. Niciun joc, indiferent de cât de ingenios ar fi, nu poate ţine ocupată mintea unui psihopat timp de mai bine de un an. Pur şi simplu nu au atât de multă răbdare.

— Aşa că se descotoroseşte cineva de ei? E o concluzie pripită. Ce dovezi ai?

Era o întrebare legitimă. Dar cifrele pur şi simplu nu se pupau.

— Dacă vrei, pot să vorbesc eu cu chestorul-şef adjunct Barker să-i spun să vorbească el mai departe.

— Nu, lasă-mă pe mine. O să văd ce pot face. Le voi spune că trebuie să-l interoghez în legătură cu un caz de aici, din Bristol şi mă voi duce personal acolo.

Numele lui Steve avusese efectul scontat.

— Mulţumesc, Phil.

Închise telefonul şi găsi un loc liber. Îşi verifică mesajele. Avea unul de la Jameson: erau într-un pub numit The Lock. Atunci telefonul sună din nou.

— Doamna Bloom? Libby Goodman la telefon.

— Libby.

— Am aşteptat să vină cineva, dar…

— Îmi pare rău. Din cauza anumitor circumstanţe, astăzi a fost imposibil să ajungem acolo.

Bloom auzi pe fundal plânsul unui bebeluş.

— Voiam să vă spun despre mesajul pe care l-am primit azi-dimineaţă de la Stuart.

Bloom îşi îndreptă spatele în scaun, lipindu-şi şi mai tare telefonul de ureche.

— Ce ţi-a spus?

— Pur şi simplu m-a întrebat cum îl cheamă pe copil.

— Libby, poţi să-mi citeşti mesajul?

— „Ce nume i-ai dat copilului meu?” Asta a fost tot.

„Copilului meu.” Formularea asta o nelinişte pe Bloom. Psihopaţii sunt egoişti şi posesivi.

— Şi ce i-ai răspuns?

Un bărbat în vârstă se aşeză pe locul din faţa ei. Purta o pereche de pantaloni crem, un tricou albastru-deschis şi un pulover portocaliu pus pe umeri. Ţinuta tipică pensionarului care o ducea bine.

— I-am spus doar că, dacă vrea să ştie, trebuie să mă sune. Dar nu a făcut-o. Am sunat de câteva ori la numărul respectiv, dar nu se întâmplă nimic. Nici mesaj vocal, nimic. Nu am ştiut dacă să-i trimit sau nu un mesaj.

Bloom se gândea că Libby, care acum era o proaspătă mămică obosită, nu ar fi avut nimic de câştigat dacă i s-ar fi povestit la telefon adevărul despre Stuart. Trebuia să facă asta faţă în faţă.

— Ce zici dacă trec mâine pe la tine şi stăm de vorbă despre asta?

Libby fu de acord şi-i spuse că ar fi bine să vină dimineaţa, între reprizele de somn şi orele de masă ale copilului. Închise telefonul. Bloom surprinse privirea bătrânului şi-i zâmbi. El îşi feri privirea. Oare ascultase convorbirea? Se uită pe fereastră la clădirile oraşului care se conturau din ce în ce mai aproape. Ghemul de frică din stomac devenea din ce în ce mai mare. Îl privi pe bătrân, iar el din nou îşi feri privirea. Era paranoică. Un bărbat singur, de o vârstă respectabilă, care trăgea cu ochiul la o femeie tânără în timpul unei călătorii cu trenul.

Sau era unul dintre ei şi primise misiunea de a o urmări.

Pentru a verifica, se aplecă şi-şi întoarse capul spre uşile care despărţeau vagoanele. Văzu un semn către toalete. Se ridică şi merse spre vagonul din

faţa ei. Trecu de toaletă şi se aşeză pe un scaun cu faţa spre locul din care venise. Îşi butonă telefonul cu ochii pe uşa prin care trecuse. Bătrânul nu apăru. Bineînţeles că nu.

Când trenul ajunse în Leeds, Bloom rămase aşezată până coborî toată lumea. Pe peron, o femeie îmbrăcată într-o haină roşie se chinuia să aşeze în cărucior un copil care plângea şi dădea din picioare. Bloom se ridică, vrând să o ajute, dar când înaintă spre uşă, un domn îi veni femeii în ajutor. Bloom aşteptă în uşă, privind. Era bătrânul. Îi zâmbi călduros mamei şi apoi se opri şi scoase limba către copil, care pe moment nu mai bătu din picioare. Fu suficient cât mama să aibă timp să-i strecoare mânuţele grăsuţe prin centuri şi să securizeze mecanismul. Efortul i se citea pe chip. Îi zâmbi bărbatului. Un zâmbet care trăda uşurare, mulţumire şi un strop de ruşine. Bărbatul în vârstă spuse ceva ce o făcu să râdă şi o strânse uşor de braţ. Apoi se ridică şi privi direct spre Bloom. Ea îşi păstră expresia neutră de pe chip, încercând să-i citească intenţiile. Zâmbea, dar privirea îi era goală. Apoi îi făcu cu ochiul.

Bloom îşi auzi pulsul în urechi, un sunet ritmic din ce în ce mai accentuat. Coborî din tren şi când îşi ridică privirea, bărbatul dispăruse. Privi în spate spre capătul trenului, dar nu era acolo. Nu erau mai mult de cinci minute până la Jameson, poate chiar mai puţin dacă mergea repede.

Pe când se apropia de primul vagon al trenului, conductorul coborî şi închise uşa în urma lui. Era tânăr, avea pielea lăptoasă şi era dat cu mult prea mult gel. Îi zâmbi lui Bloom, apoi se uită în spatele ei şi, spre uimirea ei absolută, zâmbi din nou. Se uită la reflexia din geamul trenului să vadă cine era în spatele ei. Era domnul în vârstă. Probabil că se urcase înapoi în tren şi o aşteptase pe ea să treacă. De aceea dispăruse brusc. Nu voia să-i dea satisfacţie sau avantajul de a şti că-l suspectează de ceva, aşa că se concentră să-şi menţină capul sus şi umerii drepţi. Începu să urce pe scările rulante, dar

drumul era blocat de o doamnă asiatică mărunţică şi de fiul ei. Erau adânciţi în conversaţie şi nu o auziră când încercă să îi roage să îi facă loc.

Bloom puse o mână pe umărul băiatului şi spuse:

— Mă scuzaţi, îmi daţi voie să trec?

Dar până să se uite la ea şi să elibereze drumul, ajunseseră deja sus. Augustei îi venea să o ia la fugă, dar se abţinu. Poate că nici nu era în spatele ei, ci la baza scărilor, sau blocat undeva în spatele unei familii care se mişca greu. Trecu în viteză prin faţa patiseriei şi prin spatele unei cafenele Starbucks. Vedea deja turnichetele de la ieşirea din spate. Se căută de bilet în buzunarul stâng al hainei. Nu era acolo, încercă şi în celălalt buzunar. Nimic. Îşi deschise geanta şi începu să caute. Ajunsese la barieră deja. Controlorul se sprijinea de ghereta care se afla în partea opusă. Nu mai era nimeni altcineva la ieşire. Căută printre chitanţele pe care le avea în poşetă, dar nici urmă de bilet. Ştia că nu era acolo. Oare îl lăsase pe scaun? Sau îi căzuse pe undeva? Se simţi cuprinsă de un val de panică şi i se uscă gâtul.

— Ştiţi că vă puteţi folosi biletul electronic de pe telefonul mobil? spuse omul de la bilete.

Întotdeauna îşi punea biletul în buzunarul stâng al hainei. Verifică din nou buzunarul şi de data asta se simţi cuprinsă de uşurare când pipăi bucata de hârtie cuibărită lângă materialul hainei.

— Mulţumesc, îi spuse ea angajatului de la bilete.

Odată trecută de turnichete îndrăzni să arunce o privire în spate. Domnul în vârstă mergea spre turnichete cu biletul în mână. Încercând să pună cât mai multă distanţă între ea şi bărbat, Bloom urcă în grabă scările rulante, uitându-se din când în când la bărbatul din spatele ei, care îi zâmbi omului de la bilete şi cu care schimbă câteva cuvinte de complezenţă. Controlorul îşi îndreptă postura. Probabil că nu-şi dăduse seama de acest lucru. Majoritatea oamenilor îşi ajustează fără să-şi dea seama poziţia când se află în preajma oamenilor pe care-i consideră mai de succes sau mai puternici

decât ei. Iar psihopaţii funcţionali au abilitatea de a fi fermecători şi în acelaşi timp intimidanţi, o combinaţie care oferă un teren fertil pentru manipulare.

După ce ajunse sus, Bloom o luă spre ieşirea care dădea în Granary Wharf. Exact în faţă se vedea intrarea de la Hilton, iar la parterul hotelului era cafeneaua The Lock, unde o aşteptau Jameson şi Sarah. O luă la fugă. Bărbatul în vârstă nu părea genul care să alerge. Când ieşi în fugă din gară şi ajunse pe trotuarul mărginit de gardul ce înconjura apele canalului, o figură familiară îi sări în faţă. Se opri brusc. Auzi paşi în urma ei.

— Doamna Bloom, spuse Stuart Rose-Butler apucând-o de antebraţ. Veţi fi atât de bună încât să ne urmaţi?

Bărbatul în vârstă o apucă de celălalt antebraţ şi ea ştiu că nu avea de ales. Trebuia să facă exact ce i se spunea.

64

Jameson îşi termină paharul şi se uită la ceas. Augusta ar fi trebuit să fie deja acolo. Se uită prin fereastra mare din stânga barului. Se vedeau doar câteva persoane care se întorceau acasă de la serviciu. Soarele apunea, iar ei mergeau gârboviţi pentru a se încălzi.

— O să ajungă, spuse Sarah jucându-se cu degetele ei subţiri pe marginea paharului de vin.

Îi spusese toată povestea, de la momentul în care Lana primise invitaţia până la provocările primite de Bloom.

— Mă simt prost că nu ţi-am mulţumit că ai venit să mă salvezi, spuse Sarah.

— Normal că aş fi venit să te salvez, o asigură el.

— Mă cunoşti de doar două săptămâni.

— 16 zile, dar cine ţine socoteala.

Sarah luă o gură de vin, dar îi putea vedea zâmbetul din spatele paharului.

— Crezi că e suficient timp să te îndrăgosteşti?

Jameson zâmbi. Ştia că era suficient, dar mai era cale lungă până să recunoască acest lucru.

— Nu aş spune chiar îndrăgostit.

— Ştii, i se spune îndrăgosteală. Nu te poţi concentra, îţi creşte ritmul cardiac, îţi e foarte dor de cealaltă persoană.

— Îndrăgosteală? repetă el.

Sarah îl privi în ochi.

— Nu e vorba de dragoste, deşi multă lume le confundă. Nu spun că asta ţi se întâmplă şi ţie…

Întinse mâna spre el.

Se ridică de pe scaun, simţindu-se destul de ruşinat, şi spuse:

— E momentul să mai luăm ceva de băut.

— Aşteaptă, spuse Sarah apucându-l strâns de mână. Voiam să ajung undeva cu asta. Am citit că psihopaţii nu sunt capabili să experimenteze starea de îndrăgosteală pentru că al lor creier nu produce suficientă oxitocină.

— Nu e ăsta hormonul iubirii?

Sarah încuviinţă.

— Este adesea supranumit hormonul ataşamentului. Îi simţim efectele atunci când formăm o legătură cu alte persoane şi chiar cu animale. Este produs atunci când mamele îşi alăptează copiii, când facem sex şi chiar şi atunci când mângâiem un câine.

Jameson se aşeză la loc, intrigat.

— Aşadar, psihopaţii nu se ataşează pentru că nu pot să simtă entuziasmul la acel nivel?

— Este doar una dintre ipoteze, dar ar putea explica de ce psihopaţii ies dintr-o relaţie fără să privească în urmă.

— Chiar că sunt construiţi altfel.

— Aşa se pare. Indiferent dacă e vorba de factori genetici sau factori de mediu. Dar asta e ceva ce Augusta probabil ştie.

— O să mă simt puţin ignorant când va ajunge şi voi două veţi începe să vorbiţi despre psihopaţi…

Îşi verifică din nou ceasul. Trenul ei ajunsese cu 15 minute în urmă.

— O voi suna. Poate s-a dus la alt bar.

Înainte să poată face acest lucru, un bărbat lat în umeri se apropie de masa lor. Haina lui neagră, pantofii lustruiţi şi întreaga lui înfăţişare ţipau „poliţist”.

— Domnule Jameson, doamna Mendax. Sunt agent Beardsley.

Le arătă legitimaţia, apoi o puse înapoi în buzunar.

— Mai devreme i-aţi dat o declaraţie colegului meu în parcarea din Sovereign Square. Aţi menţionat numele unui bărbat, Stuart Rose-Butler? Îl caut pe Stuart Rose-Butler în legătură cu un caz la care lucrez. Aţi putea să-mi acordaţi câteva clipe din timpul dumneavoastră?

Jameson simţi ceva suspect, dar nu putea spune exact ce. Într-adevăr, el şi Sarah îl reclamaseră pe Stuart Rose-Butler ofiţerului care le luase declaraţia în parcare.

— Luaţi loc, spuse Sarah, în mod evident bucuroasă să ajute.

— Am putea discuta despre asta la secţie? întrebă agentul uitându-se când la Sarah, când la Jameson. E la cinci minute de mers pe jos.

— Aşteptăm pe cineva, spuse Jameson, simţind o umbră de suspiciune.

— Îi poţi da un mesaj în care să-i spui să vină acolo, nu? întrebă Sarah.

— Ar fi trebuit să ajungă deja.

Se ridică de la masă, se uită pe geam şi studie mulţimea de pe stradă. Patru oameni de afaceri trecură pe lângă cafenea şi intrară într-un restaurant cu specific brazilian aflat în colţul opus al străzii. Trei studenţi îmbrăcaţi în blugi mulaţi şi pantofi sport îşi dezlegau bicicletele din spaţiul special amenajat. Nici urmă de Augusta.

Îşi scoase telefonul şi o sună. Îi intră căsuţa vocală.

— Eu sunt. Ai prins trenul de la 16.15? Suntem încă la cafeneaua The Lock, spuse el privind-o pe Sarah, care îşi pusese jacheta pe ea şi stătea de vorbă cu agentul. Dar plecăm spre secţia de poliţie să răspundem la nişte întrebări despre Stuart.

Sarah ar fi făcut orice ca atacatorii să fie prinşi, iar el nu putea să o condamne pentru asta.

— Deci, la ce caz lucraţi? întrebă Jameson ţinând uşa deschisă pentru Sarah şi pentru agent Beardsley.

„Beardsley”, se gândi el când agentul o luă înainte. De ce i se părea atât de cunoscut numele?

— Amice, îţi voi da toate detaliile când ajungem la secţie.

„Amice.” Sesizase un uşor accent din Liverpool.

Asta era. Agent Beardsley era însuşi agentul din Liverpool care primise felicitarea. Era unul dintre ei.

— Sarah? Jameson întinse mâna după ea, iar ea se întoarse, intrigată de tonul vocii lui. Hai să intrăm înapoi.

În pub cel puţin erau martori.

Beardsley reacţionă pe loc la tonul vocii lui Jameson, băgând mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un pistol Taser pe care-l îndreptă spre Sarah.

— Eşti trecut prin viaţă, Jameson. Ştii ce e ăsta şi ce se va întâmpla cu micuţa ta prietenă dacă apăs pe trăgaci. Nu ai vrea să se întâmple aşa ceva, nu?

Beardsley zâmbea, dar în ochi i se citea altceva.

— Pe de altă parte, dacă nu te deranjează acest lucru, sunt sigur că mă voi bucura de priveliştea corpului său frumos zvârcolindu-se pe jos. E decizia ta.

Jameson nu-i putea lua arma din mână. Dar ar fi fost o nebunie să meargă undeva cu psihopatul ăla.

— Şi dacă-ţi trece prin minte vreun gest eroic, bagă la cap că dacă păpuşica suferă de vreo boală de inimă, chestia asta o va ucide.

Jameson încercă să citească vreun semn în privirea lui Sarah, să vadă dacă avea permisiunea ei. Nu se puteau supune voinţelor nebunilor. Singura lor opţiune era să riposteze. Dar privirea lui Sarah nu trăda nimic.

Apoi Beardsley spuse ceva ce schimbă totul.

— Ar fi mai bine să mergem. Doamna Bloom ne aşteaptă.

65

Bloom era aşezată pe un scaun de lemn. Avea încheieturile legate cu o sfoară care se prelungea şi-i cuprindea şi gleznele. Picioarele îi erau strâns legate şi palmele aşezate pe genunchi. În faţa ei mai erau două scaune de lemn cu sfori ce atârnau pe spătare şi în jurul celor trei scaune, alte şase scaune destul de diferite, aşezate în cerc. Erau capitonate şi aveau mânere din catifea. Pe ele nu stătea nimeni. Bloom era singură.

Stuart şi colegul lui o aduseseră într-un subsol abandonat de sub arcadele gării din Leeds. Nu scoseseră un cuvânt. Îi ignoraseră toate întrebările. Îi luaseră telefonul, o legaseră şi apoi plecaseră. Unele arcade dinspre Granary Wharf fuseseră transformate în baruri sau restaurante, dar aceasta era o arcadă interioară folosită ca parcare. Tavanul şi pereţii erau făcuţi din cărămidă, iar din podea lipseau unele bucăţi, lăsând la vedere piatra de dedesubt. Era întuneric şi mirosea a umezeală. În stânga lui Bloom erau şase ferestre crăpate şi înnegrite de trecerea timpului. Soarele care apunea în spatele lor dădea o lumină de culoarea muştarului. Ieşirea din stânga ei, pe unde intrau şi ieşeau maşini, era prevăzută cu uşi duble din lemn vopsite în negru şi închise etanş. Ţipase după ajutor, sperând că un trecător o va auzi, dar nu răspunsese nimeni.

Uşa se deschise din nou, iar ochii lui Bloom îi întâlniră pe ai lui Jameson. Furia de pe faţa lui se evaporă, lăsând loc îngrijorării pe măsură ce cerceta cu privirea sfoara cu care era legată. În spatele lui era o fată cu păr lung blond. Probabil era noua lui iubită, Sarah. Un bărbat îmbrăcat într-un sacou gri îi conduse înăuntru şi în urma lor venea Stuart, bărbatul în vârstă şi o mulatră plinuţă. Denise.

— Stai jos, îi spuse bărbatul în costum gri lui Jameson, arătând spre scaunul din stânga lui Bloom.

Bloom crezu că va refuza, dar Jameson făcu aşa cum i se spuse. Pe Sarah o aşezară pe ultimul scaun din lemn rămas liber, iar Stuart începu să-i lege încheieturile ca pe ale lui Bloom. Sarah evita să-l privească pe Stuart, uitându-se în schimb spre Jameson. Nu părea speriată. Bloom ştia că Jameson era impresionat de curajul ei.

— Eşti bine? întrebă Jameson aruncând o scurtă privire spre Bloom.

— Da. Tu? răspunse ea.

El nu răspunse. Atenţia lui se mutase asupra lui Sarah.

— Nu-ţi face griji, îi spuse ea. Eşti aici doar pentru că te-au folosit ca să ajungă la mine. Vei fi bine. Mă voi asigura că aşa va fi.

Cuvintele lui Jameson erau pline de încredere.

Bloom simţi o tristeţe apăsătoare.

Bărbatul în costum gri îl legă pe Jameson şi se alătură celorlalţi, care stăteau deja pe scaunele de catifea.

— Suntem înconjuraţi de psihopaţi. Norocoşii de noi, spuse Jameson.

Se uită la celelalte două scaune libere, unul în spatele lui Sarah şi unul în spatele lui Bloom.

— Cineva nu le are cu punctualitatea.

Paznicii lor nu scoaseră niciun cuvânt.

— Sarah, nu e aşa? întrebă Bloom.

— Tu trebuie să fii Augusta. Nu e cel mai potrivit moment să ne cunoaştem, dar… bună. Marcus mi-a povestit numai lucruri bune despre tine.

Bloom zâmbi.

— Suntem un grup de oameni care se apreciază reciproc. Nu-i aşa, Marcus?

Se purta copilăreşte, dar nu se putea abţine, probabil pentru că era legată de un scaun. Sau poate pentru că era conştientă că atenţia lui Jameson era îndreptată către o altă persoană.

Bloom se uită în jur. Înţelesese mereu de ce existau psihopaţii. Erau prototipul evoluţionist cel mai puţin complicat. Ne naştem singuri, murim singuri, iar călătoria dintre cele două momente e

doar a noastră. Aşa că de ce să nu ne dedicăm viaţa propriei persoane?

Se uită la Jameson, care o privea pe Sarah.

Iubirea. Acesta era răspunsul. Era absolut evident că Marcus Jameson, prietenul ei cel mai bun şi persoana de care era cel mai apropiată, era îndrăgostit. Şi acest lucru îi frângea inima.

Bloom se întoarse către Sarah.

— Mendax e un nume neobişnuit. Este de origine latină?

Sarah zâmbi impresionată.

— Chiar aşa este. Ştii că eşti prima persoană care mă întreabă asta?

— De ce suntem aici şi pe cine aşteptăm? întrebă Jameson întorcându-şi capul. Ei bine, ei de ce nu-i daţi drumul? întrebă el arătând cu bărbia spre Sarah. Ea nu are nimic de-a face cu toate astea.

Lui Bloom nu-i scăpă acel mic zâmbet din colţul buzelor lui Sarah.

— Nu mai aşteaptă pe nimeni, Marcus, spuse ea. Celelalte două scaune sunt pentru noi doi.

Jameson se uită la ea. În mintea lui, punctele începeau să se unească, făcând conexiunile.

— O provocare finală?

— Cred că nu atât o provocare, cât o invitaţie. Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc, spuse ea vorbind cu cei aflaţi în încăpere.

— Nu o invitaţie la joc, ci o invitaţie să ne alăturăm lor? Cuvintele lui ironice lăsară loc nedumeririi pe măsură ce conştientiza seriozitatea din privirea lui Bloom. Serios? Crezi că încearcă să ne recruteze?

Bloom clătină din cap încet.

— Nu pe noi.

— Pe tine? întrebă el. Dar sunt două locuri libere. Pentru cine e cel de-al doilea loc?

Îşi plimbă din nou privirea prin încăpere:

— Hei! Adunătură de psihopaţi! Pe cine plănuiţi să aşezaţi pe scaunul numărul 2? Eu nu mai vreau să joc jocul ăsta.

O privi din nou pe Bloom.

— De ce nu spune nimeni nimic? Parcă ai spus că lor le place să se dea mari. De ce stau acolo ca nişte timizi cărora le-a mâncat cineva limba?

— Pentru că, în ciuda psihopatiei lor, şi ei sunt fiinţe umane care aşteaptă ca liderul să ia cuvântul. Nu-i aşa, Seraphine?

Jameson se întoarse în scaun spre femeia plinuţă cu piele măslinie care era aşezată în stânga lui. Frânghia îi intră şi mai tare în piele.

— Ea e adolescenta ta sinucigaşă? Ai avut dreptate?

— Seraphine se pricepea să-şi ascundă identitatea, spuse Bloom, dar nu. Seraphine era blondă, cu pielea deschisă la culoare şi ochii albaştri. Nici chiar ea nu ar fi putut să atingă acest nivel de deghizare.

Îi apărură lacrimi în colţul ochilor când Jameson se întoarse cu faţa spre ea.

— Îmi pare rău, îi spuse.

— Ce? Nu…

— Mendax, spuse Bloom. E latinescul pentru „mincinos”. O mică glumă de-a ei, îmi imaginez.

— Cred că eşti de acord că e o minciună nobilă, spuse Sarah.

Jameson se întoarse cu faţa spre ea. Îşi frecă încheieturile una de alta şi sfoara cu care fuseseră legate căzu pe podea.

— Credeam că vei fi încântată să afli că trăiesc şi că mi-am găsit un ţel.

— Nu la asta mă refeream, spuse Bloom.

— Chiar credeai că mi-aş folosi talentul şi anii pierduţi pe băncile facultăţii de medicină ca să ajung un doctor genial, dar ascuns prin cine ştie ce sală de operaţii?

Se uită apoi spre Jameson.

— Cei ca mine au o înclinaţie spre carierele care implică stres şi riscuri.

— Deci ai devenit psihiatru şi ai început să selectezi psihopaţi. De ce?

Când Bloom îşi dăduse seama că le lipsea o piesă-cheie din puzzle – răspunsul la întrebarea de

ce s-ar deranja cineva să recruteze psihopaţi – fusese foarte aproape de răspuns. În tren, când se ascundea în toaletă, îşi făcuse în sfârşit curaj să caute pe Google „experţi în psihopatie funcţională” şi descoperise în capul listei numele psihiatrului Sarah Mendax.

Sarah îşi încreţi vârful nasului.

— O, Augusta. Poţi mai mult de atât.

Jameson, care până atunci nu spusese nimic, se trezi din amorţeală.

— Scuze… ce? Tu…

Se uită spre Bloom.

— Nu se poate să fie Seraphine. Mi-aş fi dat seama.

— Seraphine Walker este un psihopat funcţional care suferă de o formă avansată de psihopatie, spuse Bloom.

— Prea bine, dar Sarah este călduroasă şi… bună. Este medic. Salvează vieţi.

Jameson se holbă la Sarah.

— Marcus, spuse Bloom. Uită-te la mine. Uită-te la mine acum. Seraphine… va fi oricine îşi doreşte ea să fie. Orice îţi doreşti *tu* să fie ca să obţină ce are nevoie de la tine.

Seraphine, acum adult, se ridică de pe scaun şi-şi întinse spatele. Membrele ei lungi, atletice şi trăsăturile atrăgătoare erau cu siguranţă o altă armă puternică din arsenalul cu care îi manipula pe cei din jur.

— Acum prefer să mi se spună Sarah.

Îşi întoarse capul spre Jameson.

— Chiar nu înţelegeam de ce lucrezi cu tipul ăsta, spuse ea ducându-se în faţa lui, de unde putea să-l privească mai bine. Nu mă înţelege greşit, eşti o bomboană de bărbat.

Se întoarse apoi spre Bloom.

— Dar nu puteam să înţeleg în ce fel te ajuta. Acum înţeleg, spuse ea punându-şi o mână pe umărul lui Jameson. El este cel cu sentimentele dintre voi doi. Aduce lucrurile care ţie îţi lipsesc

aproape la fel de mult ca mie: umorul, încrederea… iubirea.

Jameson se scutură.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Vezi? El reacţionează imediat şi pasional. Este incredibil.

Seraphine se apropie şi mai mult de el.

— Chiar eşti incredibil, Marcus. Mi-ar plăcea să te las Augustei.

Bloom simţi că temperatura din cameră scade cu câteva grade.

— Stai puţin, spuse Jameson. Dar ce a fost cu toată tărăşenia din parcare? Te-ai prefăcut că vei fi aruncată de la înălţime?

— O, dragul de tine, încă încerci să înţelegi ce se întâmplă aici, nu-i aşa?

Seraphine se cocoţă pe scaunul de lemn.

— Augustei îi lua cam mult să afle cine este noua ta prietenă şi sincer… începeam să mă plictisesc.

— Te… plictiseai?

Jameson părea pe punctul să vomite. Nu, asta nu avea nicio logică. Ar fi fost nevoie de o desfăşurare de forţe, ar fi trebuit să existe un plan, să se facă măsurători, să se găsească echipamentul necesar…

Seraphine se aşeză la loc pe scaun şi uitându-se la Bloom ridică din sprâncene.

— Şi creier, şi muşchi. Augusta, de ce nu l-ai luat pentru tine? Crezi că nu i-ar plăcea aerul tău de fată bătrână? Uneori eşti chiar drăguţă, ştii asta? Atunci când depui puţin efort.

Seraphine râse scurt şi se uită în altă parte.

— Cred că am atins un punct sensibil, spuse ea făcându-i cu ochiul lui Jameson. Marcus, adevărul este că eram interesată să aflu cât de puternice sunt sentimentele tale. S-ar putea spune că găsesc fascinante poveştile de dragoste.

— Fascinante? întrebă Jameson dezgustat.

— Care e cuvântul? Captivante. Iubirea mi se pare captivantă, îi spuse ea lui Bloom. Aşa cum spuneai şi tu, între noi sunt mai multe asemănări

decât diferenţe. Şi, la fel ca toţi ceilalţi, şi noi ne dorim lucruri pe care nu le putem avea.

Bloom îi întâlni privirea.

— Asta mă include şi pe mine, apropo. Pentru că răspunsul este nu. Ştii asta, nu?

— Până la urmă, ce vrei de la Augusta? întrebă Jameson. Ce are ea de oferit ce nu poţi obţine singură?

Fiecare cuvânt al lui era plin de ură.

Seraphine îşi ridică privirea spre geamurile crăpate de deasupra capului lui Jameson.

— Augusta a ştiut exact ce sunt după doar două şedinţe. Niciun alt psihiatru sau psiholog nu a reuşit să pună un diagnostic şi am fost la destui. Şi nu doar că le-a luat mult, dar nici măcar nu au intuit ce am. Pentru că mă pricep foarte bine să ascund asta.

O privi din nou pe Bloom.

— Este singura persoană care a elucidat misterul şi mi-am petrecut 15 ani întrebându-mă cum a reuşit să facă asta.

— Pentru că e al naibii de bună la ce face, spuse Jameson.

— Poate. Sau poate…

Ochii lui Seraphine se îngustară.

— După ce mi-a spus ce e în neregulă cu mine şi că nu e doar o fază, am ştiut că singura modalitate de a ţine asta secret era să iau totul de la capăt. De-a lungul anilor a devenit parte din meseria mea să mă întâlnesc cu toţi experţii în psihopatie de care auzeam. Am scris chiar şi o lucrare în colaborare cu cel mai mare expert, iar el nu a avut cea mai vagă idee că lucra cu unul de-al lor. Am ajuns la două concluzii. Prima, că sunt extrem de talentată. Şi a doua, că doamna Augusta Bloom avea sigur ceva informaţii din interior.

— Ce fel de informaţii din interior? întrebă Jameson.

Seraphine îşi încrucişă braţele.

— Augusta, despre ce fel de informaţii din interior ar putea fi vorba? Vrei să-l luminezi tu, sau mă laşi pe mine să fac asta?

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti, spuse Bloom. Şi chiar şi aşa, dacă tot ce ai făcut are legătură cu mine, de ce se află şi Marcus aici?

— Ştii de ce e şi el aici.

— Chiar ştiu?

— Sigur că da, Augusta. După ce biata ta mamă a pierdut contactul cu realitatea, nu ai mai avut pe nimeni şi nimic de valoare în viaţa ta… în afară de el. Mi se pare ciudat să spun asta, dar a fost doar un colac de salvare.

Fără niciun avertisment, bărbatul în costum gri se ridică în picioare şi îndreptă arma cu electroşocuri spre spatele lui Jameson, apoi trase. Corpul lui se încordă în scaun, trăgând de sforile cu care era legat. Nu scoase niciun sunet când şocul electric îi străbătu corpul, dar expresia de pe chipul lui trăda durerea atroce. O secundă mai târziu scaunul se înclină într-o parte şi căzu la podea. Având mâinile şi picioarele legate, Jameson nu se putu apăra în cădere şi se lovi cu capul de ciment cu un sunet înfundat. Corpul său continua să fie tensionat. Când bărbatul în costum gri luă degetul de pe trăgaci, Jameson rămase nemişcat.

— Marcus! strigă Bloom zbătându-se şi trăgând de sfori. Dacă tu crezi că rănindu-l mă vei determina să fac ce vrei, faci o mare greşeală, domnişoară.

Seraphine chicoti, apoi îşi luă scaunul şi veni mai aproape de Bloom.

— Mereu mi-a plăcut tonul ăsta pe care îl foloseşti când dai ordine. Ştii, l-am copiat şi acum îl folosesc şi eu.

Băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un mic obiect galben pe care i-l aşeză în poală.

— H6, spuse ea în şoaptă.

Bloom se holbă la creion. Avea vârful ascuţit, iar celălalt capăt era vopsit în roşu, ca o premoniţie a ce avea să se întâmple.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă Seraphine. Când ţi-ai dat seama?

— Când mi-am dat seama ce anume?

— Că Sarah e de fapt Seraphine. Când ai desluşit misterul?

— La început m-am gândit că poate eşti în viaţă şi după incidentul de la pod m-am gândit că poate eşti implicată în toate astea. Am ştiut că dacă aveam dreptate, tu ai fi vrut să ajungi cât de aproape posibil de ancheta noastră. M-am gândit la toate femeile pe care le-am cunoscut şi cu care am vorbit în ultima lună şi mi-am dat seama că doar cu tine nu făcusem cunoştinţă.

— Iubita lui Marcus.

Bloom încuviinţă.

— Aşa că am căutat experţi în psihopatia funcţională. Imediat ce ţi-am văzut numele, mi-am dat seama ce se întâmplă.

Seraphine părea mulţumită. Învârtea creionul în mână.

— Dacă mi te alături, mă voi asigura că obiectul ăsta nu se va apropia de scumpul tău Jameson. Dar dacă refuzi, trebuie să ştii că am exersat… toate acele cadavre… toate acele morgi…

Jameson zăcea nemişcat la podea. Cât avea să dureze până să-şi revină? Era bine? Cât de tare se lovise cu capul de ciment?

— De ce naiba ai nevoie de mine? întrebă Bloom. Chiar dacă aş şti câteva informaţii din interior, pe care de fapt nici nu le ştiu, ce rol aş putea să am eu în jocul tău sofisticat?

— Serios? Tot nu ştii?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Augusta, nu am nevoie de nimic de la tine. Nu am nevoie de nimic de la nimeni.

Bloom se încruntă. Dacă Seraphine nu avea nevoie de ea, atunci ce naiba voia?

— Deci?

— Deci?

Îi sclipeau ochii jucăuş.

Bloom râse. Bineînţeles. Era evident.

— Nu ai nevoie să mă alătur ţie. *Vrei* să o fac.

Seraphine se aplecă, ţinându-şi coatele pe genunchi şi palmele împreunate ca pentru

rugăciune.

— Ascunzi atât de bine cine eşti cu adevărat! Atât de bine, încât oamenii apelează la tine ca să trateze oameni ca mine. Ştii cât de tare e asta? Dar ştii care e faza? Ce am admirat mereu cel mai mult la tine e felul în care iei sub aripa ta protectoare tineri pe care-i îndrumi. Asta fac eu acum. Îţi continui munca. Şi categoric ar trebui să faci şi tu parte din asta.

— Eu nu sunt ca tine.

— Chiar aşa?

Seraphine gesticula spre Jameson, care zăcea nemişcat.

— Uită-te la el. Ce simţi când vezi aşa ceva?

Nu ştia prea multe despre pistoalele cu şocuri electrice. Dar până acum ar fi trebuit să-şi recapete tonusul muscular. De ce zăcea încă?

— Augusta, ce simţi? Ştiu că nu vrei să-i fac rău. Îţi place compania lui, îi respecţi judecăţile şi aşa mai departe. Dar te simţi vinovată că se află aici?

— Nu am de ce să mă simt vinovată. Tu i-ai făcut asta, nu eu.

— Da. Dar se află aici din vina ta. Şi zace acolo pe podea din cauza ta. E numai vina ta că a îndurat atât de multe… şi nu mă refer doar la descărcarea de şocuri electrice. Ai văzut şi tu cum se purta cu mine. Cât de mult ţinea la mine. Şi totul doar din vina ta.

Bloom se holba la Seraphine, care o privea la rândul ei fix.

— Cum te face asta să te simţi? întrebă Seraphine cu tonul ei grăbit, aproape nerăbdător. Cum te face asta să te simţi?

— Nu sunt ca tine.

— Eşti sigură de asta?

— Sigur că da. Tu eşti o psihopată căreia nu-i pasă de consecinţele acţiunilor sale. Tu nu înţelegi că alţi oameni ţin mult la familie şi la prieteni. Uite ce le-ai făcut bieţilor tăi părinţi. Crezi că eşti o fiinţă superioară pentru că ai o gândire logică, dar asta nu te face o persoană mai bună.

— Şi ştii care e răspunsul meu, Augusta? Că nu puteai să înţelegi adevărul despre mine dacă nu erai ca mine.

— Ai avut nevoie de 15 ani să ajungi la această concluzie? Că mi-am dat seama ce se întâmplă cu adevărat pentru că sunt ca tine? Seraphine, poţi mai mult de atât.

— Pun pariu că dacă ţi-aş analiza creierul aş vedea toate caracteristicile: o cantitate redusă de materie cenuşie în cortexul prefrontal şi altele. Toate astea afectează modul în care răspunzi la stimulii sociali şi emoţionali. Aş vedea poate şi un nivel scăzut de oxitocină.

Seraphine se uită la Jameson cu o privire atotştiutoare.

— Să fie asta negare? Sau ai ţinut ascuns cine eşti de atât de mult timp, încât ai ajuns să crezi şi tu că eşti aşa cum încerci să pari? Eşti distantă şi rece. Nu te-ai întrebat niciodată de ce? Nici nu ai fost să te cauţi?

— Seraphine, ştii ce e aia o proiecţie?

Seraphine zâmbi.

— Am vrut să te supun unui test, aşa cum s-a întâmplat şi cu ceilalţi, spuse ea uitându-se la restul oamenilor din cameră. Dar le-am spus: „Nu va accepta provocarea. Îi place să deţină controlul". Când vine vorba de – cum numea profesorul Dutton asta? – mixarea însuşirilor în psihopatie, la tine trăsături precum impulsivitatea şi luarea deciziilor riscante sunt la un nivel prea scăzut. De aceea poţi să ascunzi ce eşti atât de bine. Şi eu sunt la fel şi nu aş fi acceptat în veci provocarea. Şi eu, ca tine, sunt prea evoluată, prea bună. Aşa că asta a fost singura metodă de a te aduce aici să vezi din ce ai putea face parte. Tu ai început asta pentru că ştiai cât de uimitori suntem. Noi suntem rasa superioară. Noi controlăm totul, de la politică la afaceri. Noi tragem sforile. Noi începem războaie şi tot noi le punem capăt. Noi suntem deja la putere. Alătură-te nouă şi vei fi liberă să fii cum eşti tu cu adevărat.

Bloom îl văzu pe Stuart scoţându-şi telefonul din buzunarul jachetei şi citind zâmbind un mesaj. Era acel rânjet pe care-l arborează o persoană când obţine ceva ce ştia deja că va obţine.

Seraphine continuă să vorbească.

— Ştiu că probabil te întrebi de ce ne-am adunat toţi aici. M-au auzit vorbind mult despre tine şi cei mai mulţi şi-au petrecut mult timp studiindu-te. Dar am vrut să vadă cu ochii lor de ce locul tău este aici.

Se întoarse spre Denise.

— Denise a fost prima care mi s-a alăturat. Când am văzut că are potenţial, mi-am dat seama ce ai văzut tu în mine.

Bloom privi la cei din încăpere.

— Să înţeleg că ei nu sunt toţi.

— Sigur că nu. Suntem mulţi şi puternici. Dar aceste detalii le vei afla mai târziu… şi doar dacă ni te alături.

Seraphine învârtea creionul între degetul arătător şi degetul mare.

— Dacă tu continui să negi realitatea, voi fi nevoită să iau măsuri drastice. Voi găsi o altă metodă de a-ţi dovedi că am dreptate. Doar atunci când am văzut sângele revărsându-se într-o baltă cristalină pe podea mi-am dat seama cât de diferită sunt. Eu nu eram îngrozită, cum erau ceilalţi. Eram fascinată. Vrei să vezi?

Bloom se uita la trupul lui Jameson întins pe podea. Ştia ce avea de făcut, dar nu voia să o facă. Curând avea să îşi revină, urma să audă tot şi ea nu avea cum să îi explice. Dacă experienţa asta nu le distrusese relaţia deja, ce avea să urmeze în această încăpere întunecată sigur ar fi făcut-o.

Seraphine se ridică de pe scaun.

— Îţi vei da seama, îţi promit. După ce fac ce am de făcut, îţi vei da seama.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse Bloom întâlnindu-i privirea.

Cealaltă femeie o studie pe Bloom şi un zâmbet îi înflori pe buze.

— Îţi recunoşti natura?

Timp de o clipă, Bloom o privi pe Seraphine. Apoi încuviinţă abia vizibil.

66

Lana deschise ochii. Avea mâinile şi picioarele încă legate, dar acum nu mai era pe scaun, ci pe podea. Ce se întâmplase? Făcuse tot ce i se ceruse. Îşi dusese la bun sfârşit provocările şi-i înfruntase pe Marcus Jameson şi pe colega lui cea ştearsă. Le-o dăduse chiar şi pe Jane. Oare şi fiica ei era legată în vreo cameră întunecată?

Se smuci furioasă. Sfoara îi pătrunse şi mai tare în piele. Încercă să lărgească legăturile de la glezne, dar fără succes. Nu vedea nimic în jur, dar ştia că e închisă undeva. Îşi folosi piciorul pentru a simţi peretele de lângă ea. Să fi fost oare într-un portbagaj? Strigă cât o ţinură plămânii, până când o ustură gâtul. Niciun răspuns. Nu veni nimeni.

Cu doar câteva ore în urmă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Primise un telefon prin care i se promitea viaţa pe care o merita. Porni spre arcadele din subsolul gării din Leeds unde urma să-l întâlnească pe creatorul jocului, o femeie pe nume Sarah.

Luase trenul din Ilkley. Vrusese să bea ceva, dar ştia că nici nu se punea problema de aşa ceva. Cum de îşi dăduseră seama ce făcuse? La nicio oră după ce o lăsase pe Jane în faţa şcolii, primise un telefon de la un număr necunoscut. Femeia de la celălalt capăt al firului îi spusese că acţiunile sale fuseseră puerile. Îi mai spusese că avea mult potenţial, că era cu adevărat specială şi doar ducând la bun sfârşit provocările şi respectând regulile putea obţine viaţa pe care o merita. Ei erau gata să-i acorde o ultimă şansă. Putea continua jocul doar dacă o ducea pe Jane la o adresă din Ilkley, oraş aflat în regiunea Yorkshire, şi o ţinea acolo închisă în pod. Lana nu se gândise la motivul pentru care i se ceruse să facă asta, pentru că nu-i păsa. În ultimele trei zile nu dormise bine. Acolo urma să aibă un acoperiş deasupra capului fără să plătească nimic şi tot ce

avea de făcut pentru asta era să o ţină pe Jane ascunsă.

După câteva zile apăruse un bărbat slab care venise să le verifice. Lana îl dusese în pod şi el îi spusese că greşelile ei fuseseră iertate. Apoi o dusese în South Milford pe motocicleta lui. Acolo avusese confruntarea cu Jameson. Lanei îi plăcuse asta. Îi făcuse plăcere să-i arate lui Marcus, cel care întotdeauna o privise de sus, că e puternică şi capabilă de multe lucruri.

Pe când se îndrepta spre arcadele întunecate, Lana se întrebase cum urma să fie viaţa ei. Avea potenţial. Asta îi spuseseră. Era genul de recunoaştere şi laudă după care tânjise toată viaţa. Ştiuse mereu că era mai bună ca majoritatea oamenilor, dar ceilalţi nu-şi dădeau seama de asta. Asta o înfuria. Numai alcoolul şi drogurile îi alinau durerea. Singura dată când se simţea cu adevărat adorată şi dorită era când seducea bărbaţii altor femei, dar această stare nu dura mult, pentru că fie erau distraşi de propria vină, fie îşi pierdeau entuziasmul.

Bătuse la uşa masivă din lemn, aşa cum i se spusese, apoi aşteptase. Uşa se deschisese şi văzuse patru persoane aşezate pe scaune elegante în mijlocul unui subsol cu pereţi de cărămidă.

— Lana, te rog, ia loc.

Recunoscuse vocea celei cu care vorbise la telefon.

— Sarah? întrebase Lana în timp ce se îndreptase spre un scaun din lemn pe care se aşezase.

Abia apoi văzu sforile de pe jos. Oare la ce foloseau?

— Lana, am fost foarte impresionată de tine.

Femeia care vorbea era foarte atrăgătoare, cu părul blond şi ochi de un albastru izbitor.

— Ai gestionat impecabil episodul de pe pod cu domnul Jameson şi doamna Bloom. Voiam să-ţi mulţumesc pentru asta. A fost un moment cu o încărcătură… deosebită pentru mine personal.

— Ce te-a impresionat? întrebase Lana, avidă după laude.

Sarah zâmbise.

— Ştii cine suntem?

Lana se uitase la fiecare persoană din încăpere în parte.

— Ea e Denise, cea care a venit după Jane. Şi el e motociclistul.

— Nu, vreau să zic, ştii cine suntem noi ca grup? Ce reprezentăm noi?

Lana clătinase din cap.

— Bănuiesc că ştii că eşti psihopată.

Lana se înfuriase. Nu era prima dată când cineva o insultase în acest mod, dar nu se aşteptase să i se întâmple asta şi aici.

— Crezi? spusese ea abia ţinându-şi furia în frâu.

— Nu, Lana, nu credem asta. Ştim asta. Eşti psihopată. De asta te-am ales şi de asta te-am supus testelor. Jocul e o modalitate de a-ţi studia alegerile şi competenţele, pentru a ne da seama dacă eşti cu adevărat unul dintre noi. Sper că eşti mândră de asta, Lana Reid. Pentru că îţi pot confirma că eşti.

Lana încercase să digere informaţia. Chiar era ceva de care să fie mândră? Nu era vreun soi de monstru sau vreo ciudată?

— Sunteţi cu toţii psihopaţi? spusese ea privindu-i pe ceilalţi cinci şi apoi pe Sarah.

— Suntem, într-adevăr. Cu toate că suntem o categorie aparte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ei bine, în spectrul psihopatiei, avem şi noi criminalii noştri în serie, tipii ăia care nu-şi pot controla dorinţele. Şi da, de obicei e vorba de bărbaţi. Mai sunt apoi şi criminalii psihopaţi obişnuiţi, pe care impulsurile şi egocentrismul îi împiedică să respecte legile societăţii. Apoi sunteţi voi, Lana, psihopaţii funcţionali. Mie personal îmi place să mă gândesc la voi ca la nişte psihopaţi nedescoperiţi. Trăiţi şi prosperaţi în sânul societăţii, aveţi locuri de muncă, relaţii de familie, pentru că mimaţi normalitatea de care este nevoie. Ştiu că

uneori cei normali pot fi incredibil de frustranţi şi stupizi, dar voi învăţaţi să-i toleraţi. Vă găsiţi evadarea în alcool şi droguri sau vă ascundeţi din când în când pentru a vă face propriile plăceri, îţi sună cunoscut?

Lana încuviinţase.

— Şi apoi suntem noi, spusese Sarah, gesticulând spre cei aşezaţi în cerc. De noi ar trebui să se teamă cu adevărat cei normali, pentru că noi nu doar că trăim în societatea lor, noi o manipulăm. Şi o facem atât de bine, încât ei nu bănuiesc nimic.

Lana se gândea la toţi şefii pe care îi avusese şi cât de uşor îi fusese să-i joace pe degete.

— Ai spus că sunt specială şi că am potenţial?

— Aşa am spus.

— Cum? Potenţial pentru ce?

— Doamna Bloom mi-a spus odată că nu există conceptul de normalitate. Toţi suntem unici. Dar dacă e să mă întrebi pe mine, există o diferenţă uriaşă între cei care se lasă conduşi de ataşamentul emoţional şi cei care acţionează cu logică şi calm. Psihopaţii joacă pentru a câştiga, şi nu există un joc mai important decât viaţa. Am deci o ultimă provocare pentru tine. Este vorba de o alegere, spusese Sarah ridicând de lângă scaun două cutii de metal.

Ambele cutii erau de mărimea unor tocuri obişnuite de ochelari şi, cu excepţia numerelor inscripţionate pe capac, erau identice. I le arătase Lanei.

— Ai o fiică şi ai prieteni. Dacă vei alege cutia cu numărul 0, te vom trimite acasă, urându-ţi toate cele bune, şi acolo vei continua să-ţi ascunzi natura.

Sarah se apropiase mai mult de Lana.

— Dar dacă vei alege cutia cu numărul 1, te vom ajuta să ai viaţa pe care o meriţi cu adevărat. Singura condiţie este să nu te mai întorci niciodată acasă.

— Vrei să spui să mă alătur vouă?

Era adevărat ce-i auzeau urechile? Credeau că are potenţialul de a li se alătura, că era suficient de

puternică încât să manipuleze societatea din umbră?
— Ia o decizie, Lana. Şi totul va fi dezvăluit.
Și aşa şi făcuse.

67

Jameson zăcea cu obrazul drept lipit de cimentul rece. Mai fusese împuşcat cu o armă Taser când făcea parte din MI6, dar doi colegi îl ţinuseră de braţe pentru a evita căderea care i-ar fi putut cauza răni grave. Fusese agitat, dar se simţise în siguranţă. Avusese specialiştii aproape şi totul durase doar 10 secunde. Dar cele 10 secunde îi păruseră o eternitate.

Dar de data asta, Beardsley trebuie să fi acţionat arma timp de cel puţin 30 de secunde. Abia acum simţea usturimea mandibulei şi a cotului. Spera să nu fie nimic rupt.

Dar durerea fizică pălea în detrimentul şocului produs de faptul că Sarah îl minţise. Ştia că în lume existau cel puţin trei femei care ar fi fost extrem de fericite să afle că Marcus Jameson s-a îndrăgostit de o iluzie, că femeia pe care o iubea era doar o proiecţie a propriei imaginaţii. Mai ştia şi că furia atroce pe care o simţea era doar începutul. Îl păştea depresia. Asta dacă scăpa cu viaţă din situaţia în care se afla.

Auzi mişcare deasupra lui. Sunete de scaune târşâite pe ciment şi paşi. Îşi cercetă rapid corpul, flexându-şi muşchii picioarelor, gleznele, laba piciorului, iar când văzu că totul părea în regulă, făcu acelaşi lucru cu braţele şi cu trunchiul. Simţi un junghi de durere în cotul drept, durere care radia spre biceps şi spre umăr. Îşi muşcă limba şi numără până la 5. Durerea înţepătoare dispăru. Probabil că avea umărul rupt. Îşi ridică pentru o fracţiune de secundă capul, eliberând presiunea din obraz. Simţi durere, dar nu se compara cu cea pe care o simţise în cot.

Văzu ceva strălucind ascuns în dalele de ciment din faţa lui. Era un pandantiv mic din argint în formă de L. De la un colier. Dar nu era de la orice colier. Era convins că mai văzuse acel colier la gâtul Lanei. Sigur mai erau sute de astfel de coliere,

purtate de sute de femei şi oricare dintre ele l-ar fi putut pierde aici. Cu toate astea, era sigur că Lana fusese în acea încăpere.

— Trezirea, drăgălaşule.

Văzu tocurile lui Seraphine. Cu doar câteva ore în urmă, aceleaşi picioare îi mângâiaseră coapsa. Şi, Doamne, cât de tare-i plăcuse! Simţi cum valul de greaţă îl loveşte din nou. Ea se opri şi se apleca să-i vadă faţa.

— Iubitule, eşti bine?

Părea cu adevărat îngrijorată şi, pentru o fracţiune de secundă, creierul lui Jameson crezu că sentimentul era real.

— Dă-te la o parte! spuse el revenindu-şi în simţiri.

Seraphine îşi înclină capul ca şi cum ar fi studiat un pui de căţeluş.

— Îţi aduci aminte de grupul ăla de psihopaţi, aşa cum ne-ai botezat plin de respect? Ei bine, tocmai am devenit mai puternici. Aşa că în locul tău mi-aş măsura cuvintele.

Se ridică în picioare înainte ca el să apuce să spună ceva.

— Ridicaţi-l.

Beardsley şi Rose-Butler îl ridicară şi-l aşezară pe scaun. Cotul îi pulsa de durere în timp ce Beardsley îl ţinea strâns, dar strânse din dinţi şi lăsă durerea să treacă.

După ce fu ridicat, observă că Augusta fusese dezlegată şi acum stătea aşezată pe unul dintre scaunele cu tapiserie de catifea, în spatele bărbatului în vârstă, îmbrăcat în pantaloni crem. Nu-l privea în ochi.

— Augusta? întrebă el.

Ce fusese asta? Ruşine? Jenă?

— Augusta?

Vorbea în şoaptă, ca şi cum ar fi fost numai ei în cameră.

— Ce faci?

Încet, ea îşi întoarse faţa spre el, şi pentru prima dată de când ajunseseră în acea temniţă simţi teamă.

— Augusta? spuse el din nou.

Ochii ei erau lipsiţi de orice expresie.

— Nu e aşa că e foarte distractiv să-ţi dai seama că în tot acest timp ai fost păcălit de două femei?

Seraphine era exuberantă şi plină de ea.

— Deci, unde rămăsesem? o întrebă ea pe Bloom.

— Ăsta nu e un joc, nu-i aşa? întrebă Bloom. E o vânătoare. O epurare.

Seraphine era încântată.

— Vezi? Faptul că te-ai prins de asta dovedeşte cât de importantă vei fi pentru noi. Adevărul este că dacă vrem să convingem omenirea că psihopaţii funcţionali au tot dreptul să trăiască o viaţă normală, şi chiar mai mult, pentru că noi le suntem superiori din toate punctele de vedere, nu putem să-i lăsăm pe cei care nu cred în cauza noastră să ne stea în drum.

— Nu te poţi juca aşa cu vieţile oamenilor, spuse Jameson.

Atât Bloom, cât şi Seraphine se uitară la el.

— Ei bine, teoretic vorbind, ei sunt cei care se joacă, nu eu.

— Un bărbat a murit. Nişte copii şi-au pierdut tatăl.

— E vorba doar de o familie.

Jameson clătină din cap.

— Nu, nu e vorba doar de o familie. Cum rămâne cu familiile celor care nu s-au mai întors niciodată? Cum rămâne cu Lana şi cu Jane?

— Ştii foarte bine că Jane e bine.

Jameson îşi coborî privirea spre pandantivul de argint de pe jos.

— Dar Lana? Nu s-a ridicat aşteptărilor tale, nu? Ai folosit-o pentru a ajunge la noi. Deci ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu te preface că-ţi pasă de Lana. Mi-ai spus că este o mamă iresponsabilă.

— Asta nu-ţi dă dreptul să o desparţi de copilul ei.

Nu se gândise niciodată că-i va ţine partea Lanei.

Seraphine le zâmbi celorlalţi din încăpere.

— Ştiai că aproape toate societăţile secrete din lume, de la Illuminati la francmasoni, au fost conduse de oameni ca noi? Se poate spune că ne place să dirijăm din umbră.

— Atunci la ce folosesc toate artificiile? întrebă Jameson. De ce ne-ai pus să le căutăm pe Lana şi pe Jane? De ce ne-ai supus provocărilor tale? Dacă e atât de măreaţă cauza ta, de ce nu te-ai dus direct la Augusta?

— Pentru că ea trebuia să vadă nivelul la care am ajuns şi eleganţa pe care o avem. Am vrut să vadă cât de puternici suntem.

— Vrei să spui cât de puternică eşti, spuse Jameson, uimit de cât de drastic i se schimbaseră sentimentele pentru acea femeie în decursul unei conversaţii.

— Deci de ce îi aduci pe oameni aici? Pentru că asta faci, nu?

Jameson văzu cum Seraphine se încruntă şi cum apoi expresia feţei i se relaxă.

— Ce te face să crezi asta?

Jameson cântări dacă era avantajos sau nu să menţioneze pandantivul Lanei.

Bloom răspunse în locul lui.

— Cred că se referă la punerea în scenă. Este un bun observator când vine vorba de astfel de lucruri.

Bloom atinse şezutul scaunului cu palma şi spuse:

— Stejar masiv. Astea nu au fost aduse aici pentru o singură întâlnire.

— Pentru unele întrevederi este nevoie de intimitate.

— Am luat parte la câteva întrevederi pentru care era nevoie de intimitate absolută, spuse Jameson. Ce le faci oamenilor pe care îi aduci aici?

— O, acum suntem oameni? Nu mai suntem psihopaţi sau monştri?

Îi ignoră remarca.

— Îţi aduci jucătorii aici? Cei precum Lana? Ai adus-o pe Lana aici?

— M-am distrat pe cinste, Marcus, dragă, dar acum am obţinut ce voiam, spuse Seraphine arătând spre Bloom. Nu mai am nevoie de tine.

— Ce vrei să faci cu el? întrebă Bloom. Bănuiesc că nu-l vei lăsa pur şi simplu să plece.

Jameson încercă să o privească în ochi pe Bloom, dar ea nu se uita spre el. Chiar avea de gând să stea acolo şi să o privească pe femeia asta nebună ducându-şi planul la bun sfârşit?

— Nu-ţi face griji. N-o să doară, spuse Seraphine.

Bloom încuviinţă, ca şi cum asta ar fi rezolvat totul.

— Sunt impresionată de eleganţa şi de dimensiunile jocului tău, spuse ea. Dar cu siguranţă nu ai reuşit să faci asta singură.

— Nu sunt singură, spuse ea uitându-se la ceilalţi din cameră.

— Dar numai tehnologia trebuie să fi costat o avere.

— Aş putea spune că am resursele mele. Ştii doar cât de uşor e să le iei banii, nu-i aşa, Augusta?

Jameson simţi că i se întoarce stomacul pe dos când o văzu pe Bloom zâmbindu-i lui Seraphine.

— Fascinant, spuse Bloom. Şi le făceai profilul psihologic după activitatea online?

— Nimic mai simplu, la cât de populare sunt astăzi reţelele de socializare. Toţi sunt disperaţi să fie văzuţi de ceilalţi. E destul de tragic, serios. Dar ăsta e doar începutul. Trebuie apoi să-i supunem unor teste pentru a vedea dacă merită.

— Cum îi testezi? Cum afli cine merită şi cine nu? întrebă Jameson.

Îşi dădu seama că era necesar să obţină răspunsuri, dacă voia să plece de acolo viu şi nevătămat.

Seraphine se întoarse spre el.

— Întâi le testăm doar caracterul. Sunt impulsivi? Sunt pregătiţi să plece de acasă, chiar dacă sunt pe punctul de a deveni părinţi? spuse Seraphine uitându-se la Stuart. Apoi punem puţin mai multă

presiune. Sunt pregătiţi să facă un lucru periculos pentru a-şi depăşi adversarii? Sunt dispuşi să fure, să depăşească viteza legală, să-şi facă spontan un tatuaj sau să se transforme în altă persoană?

— Şi dacă sunt dispuşi să facă toate astea? întrebă Jameson.

— Augusta, ştii ce urmează după, nu-i aşa? spuse Seraphine cu voce mieroasă.

Bloom răspunse fără să clipească:

— După ce s-a stabilit că respectivul are predispoziţie către impulsivitate, asumarea riscurilor şi încălcarea regulilor, următorul pas ar fi testarea aptitudinilor sociale. Trebuie să-i determini să-i manipuleze pe cei din jur, să-i folosească sau chiar să le facă rău.

— Exact, spuse Seraphine întorcându-se spre Jameson. Vrem să vedem dacă pot să-i joace pe degete pe cei din jur. Cum am făcut eu cu tine, înţelegi?

— Tu… începu Jameson să spună, dar se opri. Nu l-ar fi ajutat cu nimic să-şi piardă cumpătul. De aceea şi-a ucis Faye soţul?

— Acela a fost un episod nefericit. Provocarea lor finală este să aleagă un cunoscut pe care să-l distrugă. Majoritatea psihopaţilor funcţionali înţeleg prin asta să le distrugă relaţiile sau cariera, dar Faye a înţeles altceva, spuse Seraphine ridicând din umeri. Când vine vorba de cei ca noi, poţi să dai oricând peste ciudatul cu apucături violente.

— Îi trimiţi pe nebunii ăştia în lume să distrugă vieţile unor oameni nevinovaţi? Care ar fi scopul?

— E simplu, spuse Bloom. Dacă a conceput un sistem de testare suficient de bun, atunci îşi va da seama dacă jucătorii sunt cu adevărat demni de a fi membri ai grupului.

Bloom părea să o admire cu adevărat pe Seraphine.

În faţa laudei venite din partea lui Bloom, Seraphine era şi mai încrezătoare.

— Dacă totul este făcut cum trebuie, ne dăm seama cine este psihopat funcţional, ca mine şi ca

Augusta. Şi ne dăm seama şi cine este veriga slabă care trebuie îndepărtată.

— Chiar că nu ai suflet, spuse Jameson. Transformi ţara în loc de joacă pentru psihopaţi.

— Frumoasă metaforă, Marcus, dar, să fim serioşi, societatea e deja locul nostru de joacă.

El îi ignoră zâmbetul plin de satisfacţie.

— Şi ce se întâmplă dacă excelează la provocările pe care le dai şi se dovedesc a fi psihopaţi funcţionali?

Seraphine se întoarse cu faţa spre Bloom.

— Se reîntorc în societate, spuse Bloom. Dar continuă să lucreze cu noi. Apropo, l-am cunoscut pe Clive Llewellyn, îi spuse ea lui Seraphine. Bănuiesc că e şi el unul dintre noi. Şi restul? I-ai scos din circulaţie.

— Clive e un drăguţ. A fost foarte impresionat de tine. Mi-a spus că ai o eleganţă autentică. Ca să fiu sinceră, cred că te-a plăcut, spuse Seraphine.

— Nimeni nu s-a întors acasă, spuse Jameson.

— Ooo, dar le dăm şansa să se ducă acasă, îl corectă Seraphine. Ei aleg cealaltă variantă. Problema când dai de libertate este că vrei mai multă. Şi noi asta le oferim… doar că nu aici.

— Îi trimiteţi de aici? Asta e… o soluţie elegantă, spuse Bloom.

— Şi apoi ce se întâmplă cu ei? întrebă Jameson.

— Nu am nici cea mai vagă idee, mărturisi Seraphine. Nu vrem şi nici nu avem nevoie să ştim ce se alege de ei.

— Dar sunt oameni ca tine, spuse Jameson.

Pe chipul lui Seraphine se citi dezgustul.

— Sigur că nu sunt.

Se aplecă să ia ceva de sub scaun şi Jameson auzi cum dezlipeşte ceva.

Se uită la Bloom, iar Bloom îl privi la rândul ei. Ochii îi erau goi. Era pe cont propriu, iar ei erau şase. Nu voia să moară. Nu acolo. Era penibil. Închise ochii şi-şi spuse să fie naibii bărbat. Când deschise din nou ochii, Seraphine avea în poală o

cutie mică de mărimea unui penar. De acolo scoase o seringă şi un flacon cu un lichid transparent.

— Presupun că nu are rost să promit că voi face linişte, spuse el.

Buzele lui Seraphine se curbară într-un zâmbet în timp ce umplea seringa cu lichidul din flacon.

Marcus se gândi să le propună să îşi unească forţele cu ei. Avea destule abilităţi. Putea să le ofere ceva de valoare. Dar nu putea să o facă.

— Măcar spune-mi ce e aia, spuse el.

— E cât se poate de logic să procedeze aşa, Marcus, spuse Bloom. Se întoarse spre Seraphine. Presupun că treaba asta funcţionează dacă nimeni nu ştie ce se întâmplă. Oamenii din afara grupului nu trebuie să ştie cine suntem şi cu ce ne ocupăm, deci nu putem să lăsăm pe cineva să plece de aici cu aceste informaţii.

— Într-adevăr, spuse Seraphine. Îşi trase scaunul mai aproape de Jameson şi cu o mână începu să-i ruleze în sus mâneca dreaptă. Mai ales pe cineva care cunoaşte atâţia poliţişti.

Era inutil să încerce să-şi mişte braţul. Sforile erau prea strânse.

— De ce ai trimis invitaţiile? Există riscul ca acestea să te dea de gol, nu-i aşa?

Seraphine se încruntă.

— A fost un risc, într-adevăr, dar unul temporar.

— Invitaţiile erau pentru mine, spuse Bloom. Aşa că o să încerc să rezolv misterul.

Seraphine îi împinse mâneca şi mai sus. Cotul lui rănit se împotrivi. Ea îi suci antebraţul pentru a ajunge la vene. Un geamăt îşi făcu loc printre dinţii lui încleştaţi. Seraphine se opri şi îi întâlni privirea.

— Pot să folosesc celălalt braţ, dacă vrei.

Tocul vocii ei era cald, ca al unui doctor care are grijă de un pacient.

El nu spuse nimic. Nu avea de gând să discute cu ea despre ce braţ să folosească pentru a-l omorî.

Ea îi suci brusc antebraţul.

Valuri de durere urcară din cotul lui direct către creier. Înjură gălăgios.

— Ai spus că n-o să fie durere.

Cuvintele lui Bloom erau detaşate. Mai degrabă un comentariu al unui fapt care nu o afecta direct decât îngrijorare pentru ce simţea el. Dar când Augusta se uită la el, Marcus fu convins că vede ceva. Acel ceva dispăru foarte rapid, dar el avu convingerea că nu fusese doar o impresie. Lucrase cu femeia asta cinci ani. Poate că pe Seraphine putea să o păcălească, dar pe el nu. O cunoştea mai bine decât oricine. Ştia cum putea ea să citească oamenii, să tragă concluzii şi să ia decizii bune. Şi ştia că ea se baza pe faptul că el va ţine minte lucrurile acestea. Şi ceea ce văzuse. Era un mesaj adresat doar lui. Scurt, dar clar. Mesajul era: „Ai încredere în mine”.

— Voia ca eu să fac asta. Îi place să facă pe masculul feroce. Nu-i aşa, Marcus? Seraphine îi lovi uşor braţul pentru ca venele lui să iasă în evidenţă. Alese una umflată, care traversa diagonal pielea. Niciodată nu am crezut că eşti genul puternic şi tăcut. Întotdeauna erai foarte gălăgios cu mine… În special în dormitor. Se uită scurt la el înainte să-şi îndrepte din nou atenţia asupra venei şi să aducă acul aproape de pielea lui. Oftă. Chiar o să-mi lipsească treaba aia.

Jameson simţi acul intrând în contact cu pielea lui. Dacă se înşelase? Dacă acea privire a Augustei fusese doar în imaginaţia lui? Mintea poate să îţi joace feste când chiar îţi doreşti să vezi ceva.

— Stuart, ce nume i-a dat Libby băiatului tău?

Întrebarea lui Bloom era atât de lipsită de legătură cu ce făceau ei acolo încât privirea tuturor se întoarse asupra ei, inclusiv privirea lui Seraphine. Bloom continuă să se uite la Stuart cu sprâncenele uşor ridicate, aşteptând un răspuns.

Stuart dădu uşor din cap. Se uită când la Bloom, când la Seraphine.

Seraphine stătea acum dreaptă, cu seringa departe de vena lui Jameson. El se uită la acest obiect din mâna ei. Sfoara care îi lega încheieturile mâinilor de glezne îi restricţiona mişcările, dar dacă îşi mişca

piciorul stâng şi mâna stângă în acelaşi timp, poate putea să ajungă la seringă.

— Nu despre asta era mesajul tău? întrebă Bloom.

— De unde ştii asta?

Sprâncenele negre ale lui Stuart se uniră într-o încruntare uimită.

Jameson spera că partenera lui ştia ce face. Cu acest grup nu era de joacă. În trecut, el bănuise uneori când cineva putea fi psihopat. Dar nu fusese niciodată sigur. Dar oamenii din această încăpere erau cu siguranţă psihopaţi şi ştiau asta unii despre ceilalţi. Se simţea în aer că erau altfel decât oamenii obişnuiţi.

— Mă aşteptam să-ţi instruieşti jucătorii să-şi abandoneze telefoanele şi să folosească alte numere, pe care să le schimbe des ca să rămână nedescoperiţi, spuse Bloom. Să înţeleg că nu mai e necesar să procedeze aşa după ce sunt acceptaţi în grup?

— Despre ce vorbeşti? întrebă Stuart.

Seraphine se lăsă uşor pe spate şi seringa se mai îndepărtă puţin de Jameson. El trebuia să o apuce repede, înainte ca ea să-şi schimbe din nou poziţia.

— În dimineaţa asta, în jur de zece şi un sfert, i-ai scris un mesaj lui Libby de pe noul tău telefon şi ai întrebat-o ce nume i-a pus copilului tău, îi spuse Bloom lui Stuart.

— Şi?

Jameson îşi strânse picioarele laolaltă de la coapse până la glezne. Trebuia să-şi mişte picioarele şi mâinile în acelaşi timp.

Seraphine vorbi.

— Deci i-ai dezvăluit numărul tău fostei iubite şi fosta iubită i l-a dat Augustei, care ce a făcut cu el, mă întreb?

Bloom se uită la Seraphine şi zâmbi.

Era rândul lui Jameson. Se scurgea timpul. Orice făcuse Augusta nu era pe placul lui Seraphine. Îşi îndreptă corpul către Seraphine, mâinile şi picioarele lui rotindu-se exact aşa cum plănuise

pentru ca mâna lui dreaptă să ajungă deasupra celei stângi, acolo unde Seraphine încă ţinea seringa. O apucă, simţind în palmă plasticul ei fin. Şi atunci când Seraphine încercă să o tragă înapoi, el înfipse acul adânc în antebraţul ei şi împinse în trupul ei tot conţinutul seringii.

— E mai bine să fie în tine decât în mine, spuse el.

Chiar în acea dimineaţă se trezise sperând să-şi petreacă restul vieţii cu ea.

— Asta crezi tu.

Seraphine îşi trase braţul şi îndepărtă seringa.

O secundă mai târziu, Jameson văzu apropiindu-se pumnul lui Beardsley.

Nu avu timp să-şi mişte capul înaintea celui de-al doilea contact dur cu podeaua.

— Lasă-l, spuse Seraphine. Nu avem timp. Cât timp avem, Augusta?

Vocea ei era calmă ca întotdeauna şi Jameson îşi dădu seama cât de mult se înşelase în privinţa ei. Crezuse că e curajoasă, dar ea era doar detaşată.

— N-aş putea să spun cu exactitate, dar cred că e vorba de câteva minute.

— Stuart, dezleagă-l pe Marcus. Voi, ceilalţi, puteţi pleca.

De jos, de pe podea, Jameson îi văzu pe Beardsley, pe Denise şi pe bărbatul în vârstă care nu spusese nimic ieşind pe uşă.

Stuart se lăsă pe un genunchi şi începu să desfacă sforile din jurul mâinilor şi gleznelor lui Jameson.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Azi ai luat telefoanele noastre ca să nu poată fi urmărite, îi spuse Bloom.

Stuart încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Dar aveai numărul meu de telefon.

Se uita de sus la Bloom în timp ce vorbea. Avea peste un metru optzeci. Jameson se ridică în picioare cât de repede putu. Nu stătu să se gândească la ce şanse avea Bloom în faţa acestui psihopat.

Bloom stătea încă pe scaunul ei de catifea, cu faţa la Seraphine.

— Şi sunt convinsă că ştii cât de inteligente sunt sistemele de supraveghere din zilele noastre. Doar anul trecut poliţia a cumpărat tehnologia necesară ascultării de conversaţii prin microfonul telefonului. E destinată detectării activităţilor teroriste, dar oamenilor le place să se joace cu o jucărie nouă.

Stuart se uită la Seraphine.

— Deci au auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus?

— De asta sunt încă aici, răspunse ea.

— Şi mi-ai spus pe numele întreg, deci am fost identificat şi eu?

— De aceea şi tu eşti încă aici, Stuart. Era ilogic să îi supun pe ceilalţi riscului de a fi descoperiţi.

— Mă tem că e mai rău de atât, spuse Bloom. În timpul investigaţiei noastre am întâlnit un tânăr poliţist foarte talentat şi foarte priceput la reţelele de socializare. Până să sosească poliţia, cine eşti cu adevărat şi detaliile jocului tău vor fi cunoscute în toată ţara, dacă nu cumva în toată lumea.

Jameson îi făcu cu ochiul lui Bloom, apoi îi spuse lui Seraphine:

— Nu e frumos când cineva te păcăleşte, nu-i aşa?

Seraphine se ţinu de scaun ca şi cum ar fi cuprins-o ameţeala, apoi clipi de câteva ori.

— Ştiu că tu crezi că ştii mai multe decât mine, Marcus, dar gândeşte-te puţin. Luă o gură de aer. Se străduia să menţină contactul vizual. Augusta a făcut exact ce aş fi făcut şi eu. A jucat jocul. Doar că de data asta a fost cu un pas sau doi înaintea mea.

— Deci, dacă te-a bătut la joc, asta înseamnă că e ca tine?

— Ca să facă ce a făcut, ea trebuia să ştie cine sunt înainte să ajungă în această încăpere. Dar nu te-a avertizat, nu-i aşa? Nicio clipă nu ţi-a dat şansa să scapi… aşa cum ar fi putut să o facă. Ar fi putut să îţi scrie un mesaj sau să te sune… dar a ales să nu o facă. Pentru că avea nevoie de tine aici ca să facă

această scenă să funcţioneze, să mă facă să cred că sunt în avantaj. Pentru ca…

Tuşi şi respiră adânc.

— Pentru ca tu să vorbeşti, îi termină el fraza.

Se uită la Bloom. Ce spunea Seraphine avea o logică. Partenera lui ar fi putut să îl avertizeze, să îl includă în planul ei, astfel încât deciziile ei să nu îl coste viaţa, aproape.

— Dacă ăsta nu e un comportament psihopatie… Seraphine se uită la Bloom. Cu fiecare cuvânt, vocea ei devenea mai slabă. Aş fi putut să-ţi fac viaţa mult mai bună.

— Viaţa mea e foarte bună, mulţumesc.

Seraphine dădu din cap.

— Du-te, Stuart.

Bărbatul vru să plece, dar Jameson îi blocă ieşirea.

— Nu prea cred, psihopatule.

Nu era convins că putea să-l ţină pe Rose-Butler pe loc cu un cot rupt, dar era bucuros să încerce.

68

Seraphine se ţinea de scaun în timp ce se legăna dintr-o parte în alta. Medicamentul din flacon era menit să fie injectat intravenos, dar îi ajunsese în muşchi. Bloom ştia că acest lucru va încetini efectul.

Stuart încercă să treacă pe lângă Jameson, dar acesta îi blocă drumul şi-i administră un singur pumn în stomac. Stuart căzu în genunchi.

Bloom se gândea la convorbirea avută în tren cu chestorul-şef adjunct Steve Barker. Fusese o loterie să încerce să folosească telefonul lui Stuart pentru a-i asculta pe ceilalţi. Nici măcar nu fusese sigură că Stuart avea să fie acolo, dar era singurul ei as din mânecă. Ştia că era foarte probabil să-i fie confiscat telefonul după ce avea să dezvăluie adevărata identitate a lui Sarah, aşa că Barker fusese de acord ca echipa lui să aibă acces la telefonul lui Stuart. O instruiseră pe Libby, aşa că atunci când aveau să ştie că Bloom, Stuart şi Seraphine erau împreună, ea trebuia să-i trimită un singur mesaj în care să-i spună: „Pe fiul tău îl cheamă Harry". Din acel moment Bloom ştia că totul trebuia înregistrat.

Dacă Stuart nu şi-ar fi verificat mesajele, situaţia s-ar fi încheiat foarte diferit. Steve Barker avusese reţinerile lui în privinţa planului lui Bloom, dar trebuiau să audă toate dezvăluirile lui Seraphine. Se ţinuse departe de toate infracţiunile comise de jucători. Trebuia să o determine să recunoască faptul că ea era cea care dirija jocul din umbră. Acum aceste detalii nu mai contau.

— Ce era în seringă? întrebă Bloom.

Seraphine se clătină, dar nu spuse nimic.

— Seraphine, trebuie să-mi spui! Doctorii trebuie să ştie.

O voce de bărbat de afară anunţă prezenţa agenţilor înarmaţi.

— Nu suntem înarmaţi! strigă Jameson.

— Şi avem nevoie de ambulanţă, răsună vocea lui Bloom.

Uşa se deschise şi intrară doi agenţi cu armele ridicate în aer. Cercetară camera din priviri şi-i văzură pe Stuart căzut lângă Jameson şi pe Seraphine aşezată pe scaunul din faţa lui Bloom, privind în gol. Îşi lăsară armele în jos şi cerură prin staţie o ambulanţă.

Bloom se ridică şi se lăsă pe vine în faţa lui Seraphine. O voia în viaţă. Voia să afle mai multe informaţii despre grupul pe care îl formase. Trebuia să ştie ce avea să urmeze.

— Seraphine, ce era în seringă?

Seraphine închise ochii şi îi deschise încet. Apoi, înainte de a leşina, spuse:

— Nu contează.

Bloom şi Jameson stăteau unul lângă altul, privind cum paramedicii o conectau pe Seraphine la aparate în ambulanţă.

— De ce nu m-ai prevenit? întrebă Jameson în timp ce ambulanţa se îndepărta.

— Nu m-ai fi crezut. Dacă ţi-aş fi trimis un mesaj sau dacă te-aş fi sunat să-ţi spun că Sarah e de fapt Seraphine, mi-ai fi spus că vorbesc prostii. Sau, şi mai rău, i-ai fi spus lui Sarah. Nu puteam risca să se întâmple asta.

— Aş fi putut muri.

— Nu aş fi lăsat să se întâmple aşa ceva.

— Am fost al naibii de aproape.

— Marcus? spuse ea punându-şi o mână pe umărul lui, cu grijă să nu-i lovească braţul rănit. Nu am avut de ales. Îmi pare rău. Şi în realitate a fost ideea ta. Operaţiunea Romanova. Fă-i să creadă că sunt în avantaj şi scoate detalii de la ei.

Jameson o privi.

— Cred că s-ar putea ca ea să fi avut dreptate. E ceva în neregulă cu tine.

O luă de-a lungul străzii. Ajuns în colţul aleii, coti şi dispăru din raza ei vizuală.

69

Soarele strălucea când Bloom traversa Russell Square. Îi făcuse o vizită lui Libby Goodman şi apoi se întorsese direct la Londra, nerăbdătoare să revină la rutina zilelor de lucru. Dar nimic nu mai părea normal fără Jameson, care refuza să se întoarcă. Îi înţelegea furia, dar trecuseră deja trei săptămâni. În dimineaţa acelei zile îi răspunsese în sfârşit la telefon, doar pentru a-i spune simplu:

— Augusta, nu mă mai căuta.

Închisese înainte ca ea să apuce să spună ceva.

Claire îi spusese că avea nevoie de timp. Era convinsă că în cele din urmă avea să se împace cu cele întâmplate. Spusese că nu-şi mai văzuse niciodată fratele atât de fericit cum fusese în ultimii cinci ani.

— Înainte umbrele îl urmăreau peste tot. Apoi, când a început să lucreze cu tine l-am redescoperit pe vechiul Marcus.

Bloom întrebă dacă umbrele se întorseseră, iar Claire îi răspunse:

— Nu e la fel de rău ca înainte. Se simte rănit şi umilit, dar trebuie doar să-şi lingă rănile şi să-şi dea seama că a scăpat ca prin urechile acului.

Confruntarea cu Seraphine o ţinuse ocupată. Fusese atât de ocupată încercând să o facă să-şi recunoască faptele, încât nu-şi dăduse seama că purtarea ei faţă de Marcus nu fusese una morală. Îşi spusese că nu avusese altă variantă decât să nu-i spună nimic, şi la vremea aia chiar era adevărat. Dar apoi, când reflectase asupra acestui aspect, îşi dăduse seama că ar fi putut face lucrurile altfel. Ar fi putut să-l sune şi să-l oblige să o asculte.

Trebuia să accepte posibilitatea ca el să nu se mai întoarcă niciodată. Înainte de Marcus fusese fericită să lucreze singură. Dar nu voia să se întoarcă la viaţa de atunci. Îi era dor de prezenţa şi de umorul lui.

Îl sunase de dimineaţă pentru a-i spune că acuzaţiile împotriva ei fuseseră retrase în cele din urmă. Dave Jones îşi retrăsese plângerea după ce îi fuseseră arătate fotografii cu doctoriţa Sarah Mendax. Sarah fusese cea care îi făcuse o vizită pentru a-i sugera că între Bloom şi Amy ar fi existat o relaţie nepotrivită. Ea fusese cea care trucase fotografiile.

Ca în fiecare dimineaţă, Bloom o luă pe aleea din parc, trecând pe lângă cele câteva mese şi scaune din metal aşezate în faţa cafenelei.

— Ce zi frumoasă!

Nu era posibil. Seraphine Walker era aşezată la masa cea mai apropiată de gard, picior peste picior, cu mâinile în poală.

— Ce faci aici? întrebă Bloom.

În seringă fusese o doză de ketamină cu efect anestezic. O doză suficientă pentru a duce la pierderea cunoştinţei şi pentru a avea efecte asupra memoriei, dar prea mică pentru a provoca decesul. La câteva ore după ce fusese internată la spitalul din Leeds, Seraphine îşi recăpătase cunoştinţa.

— Am fost eliberată pe cauţiune.

— Ştiu. Asta s-a întâmplat acum trei săptămâni. Ce cauţi aici acum?

— M-am gândit că ar trebui să stăm de vorbă.

Încălţată în pantofi cu toc, Seraphine îi împinse scaunul liber.

Bloom nu se mişcă.

— Despre?

— Despre cum mi-ai distrus viaţa… din nou.

— Glumeşti.

Seraphine împinse scaunul şi mai aproape de Bloom.

— Ia loc, Augusta. Poţi să-mi acorzi cinci minute.

Fără tragere de inimă, Bloom se apropie de masa la care stătea Seraphine şi se aşeză. Ce căuta ea acolo?

— Ştii, am toate motivele să te urăsc, spuse ea luând o gură de espresso dintr-o ceşcuţă cu model

floral. Mi-ai distrus cariera şi ai atentat la libertatea mea. Nu că ar avea suficiente motive pentru a mă băga la închisoare. Nu au decât nişte înregistrări şi voi continua să-mi susţin povestea. N-am făcut decât să-mi bat joc de tine.

La câteva minute după ce jucătorii ieşiseră din încăperea de sub arcade, orice urmă a jocului dispăruse. Psihopaţii se evaporaseră şi îşi acoperiseră toate urmele.

— Pe de altă parte, am fost impresionată de micul tău coleg şi de ce a reuşit să facă pe reţelele de socializare.

Agent Logan încărcase pe internet câteva bucăţi din înregistrare, pe care le distribuise apoi în masă.

— A reuşit să selecteze cele mai bune pasaje pentru a ne compromite activităţile.

— Cum a fost acea parte în care spuneai că, pentru a convinge omenirea că psihopaţii sunt rasa superioară, trebuie să-i elimini pe cei care-ţi strică apele.

Seraphine zâmbi.

— Da, dar se pare că asta i-a înstrăinat atât pe cei ca tine, cât şi pe cei ca mine.

— Tu ai spus-o. Nu poţi învinovăţi pe nimeni în afară de tine. Aşa că de ce nu dispari din nou? Ai mai făcut asta o dată.

— S-ar putea să nu mai pot continua să-mi exercit profesia şi există o şansă, slabă ce-i drept, de a petrece ceva timp la dispoziţia Maiestăţii Sale. Dar, mulţumită ţie, acum sunt cel mai cunoscut psihopat de pe planetă. Şi nu a trebuit să omor pe nimeni.

— Aşa să fie?

— E o premieră, nu-ţi dai seama? Încep deja să schimb percepţia lumii. Acum psihopaţii nu trebuie să fie criminali în serie pentru a fi puternici şi cunoscuţi.

— Cum rămâne cu biata fată pe care ai folosit-o pentru a-ţi înscena sinuciderea?

Seraphine ridică din umeri.

— Doar una dintre multele persoane fără adăpost dependente de droguri din Leeds. Pe atunci erau o mulţime de tinere care trăiau pe străzi. Nu a fost greu să o găsesc pe una căreia să-i promit că va da lovitura vieţii.

Lui Bloom nu-i scăpă dublul sens al cuvântului pe care-l folosise şi se simţi cuprinsă de un nou val de greaţă faţă de femeia din faţa ei.

— Ce vrei, Seraphine?

— Cum se simte Marcus?

Bloom nu spuse nimic. Nu voia să vorbească despre Marcus cu ea. Dar nici nu ştia nimic.

— Ştie că nu i-aş fi făcut rău cu adevărat, nu-i aşa? Îmi place de el. A fost diferit de toţi bărbaţii pe care i-am avut în trecut. Cred că poate…

— Nu, în niciun caz. Nici măcar să nu te gândeşti la asta. Te urăşte şi te va urî mereu.

Seraphine mai luă o gură de cafea.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă lucrurile ar fi mers conform planului şi i-ai fi injectat seringa cu ketamină? întrebă Bloom. L-ai fi catalogat drept un jucător nedemn şi l-ai fi trimis cine ştie unde? Cu siguranţă nu l-ai fi lăsat să plece, nici măcar să nu încerci să-mi spui că te-ai fi purtat frumos cu el.

Se gândi la Lana şi Grayson. Geoff Taylor nu reuşise să ajungă la timp la secţia din Peterborough ca să îl ia pe fiul lui, în ciuda eforturilor depuse de agent Green. Agentul care se ocupase de caz îl eliberase pe Grayson pe cauţiune, iar acesta părăsise secţia de poliţie şi de atunci nimeni nu mai ştia nimic de el. Cât despre Lana, Jane le confirmase că pandantivul pe care îl găsise Jameson fusese al mamei ei. Dar, până la acel moment, ea nu se întorsese.

— Dumnezeule, Augusta! Câtă furie! De unde vine furia asta?

— Ce vrei, Seraphine?

— Nu ne poţi opri. Ştii asta, nu?

Bloom se lăsă pe spate. Ştia că Seraphine avea dreptate. Psihopaţii învăţau din propriile greşeli, se regrupau şi mergeau înainte.

— Seraphine, ai dat greş. Ai avut toată puterea în mâinile tale şi ai pierdut-o pe toată pentru că ai vrut să te dai mare în faţa mea. A meritat? Pentru că nici măcar nu sunt impresionată. Sunt chiar consternată că ai permis ca semenii tăi să fie atraşi şi manipulaţi într-un mod atât de crud. Şi nici măcar nu ştii ce s-a întâmplat cu ei. Ai vrut ca eu să văd ce ai învăţat, cum ai crescut şi cum ai excelat în toate, dar încă eşti acea fetiţă naivă, care nu e capabilă să accepte consecinţele propriilor fapte. Nu ai pic de empatie, Seraphine, iar asta te face ridicolă.

Seraphine se ridică. Furia din ochi îi dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Am crezut că eşti singura persoană care mă înţelege.

— Sunt, Seraphine. Doar că tu nu asculţi şi nu cred că o vei face vreodată.

Seraphine privi înspre parc la oamenii obişnuiţi care îşi vedeau de activităţile lor de zi cu zi: îşi plimbau câinii, se duceau la lucru, îşi verificau telefoanele.

— Sunt anumite persoane cu care nu ar trebui să te pui, spuse ea uitându-se din nou la Bloom. Iar eu sunt una dintre ele.

Preţ de câteva clipe, cele două se priviră în linişte. Apoi Seraphine arboră cel mai dulce zâmbet din lume.

— Augusta, a fost o adevărată plăcere să te revăd după toţi aceşti ani. Hai să ţinem legătura.

Şi apoi plecă.

Mulţumiri

Drumul până la tipar a fost un lung şir de încercări şi greşeli, pe parcursul căruia am apelat la familie şi la prieteni să lectureze şi să comenteze numeroase poveşti. Le sunt extrem de recunoscătoare pentru criticile constructive şi pentru încurajări. Am învăţat foarte multe lucruri de la ei şi m-au încurajat întotdeauna. Le mulţumesc lui Liz, Jo şi lui Richard, Barbarei şi lui Malcolm Rigby, lui Catherine Meardon, lui David Rigby, lui Elizabeth Kirkpatrick, lui Dominic Gateley, lui Kathryn Scott, Nicolei Eastwood şi, bineînţeles, părinţilor mei, Norman şi Jillian. Fără voi nu aş fi ajuns atât de departe.

Îi mulţumesc de asemenea şi Emmei Stevenson, psiholog criminalist, care m-a ajutat să înţeleg mai bine mintea unui psihopat. Perspectiva ta a fost de mare ajutor şi orice greşeală îmi aparţine mie şi numai mie.

Le sunt profund recunoscătoare celor de la The Penguin Random House Writers' Academy, nu doar pentru că prin ei am cunoscut un editor minunat, în persoana lui Lizzy Goudsmit, dar şi pentru inspiraţia şi învăţăturile acumulate în timpul cursului despre scrierea unui roman. Trebuie să-i mulţumesc în special profesoarei mele îndrumătoare, Barbara Henderson, al cărei entuziasm şi ale cărei sfaturi au fost nepreţuite.

Mulţumesc membrilor echipei de la Transworld pentru că m-au primit în lumea lor şi pentru că au adus povestea mea la cea mai bună variantă a ei. Îi voi fi veşnic recunoscătoare lui Lizzy pentru că a văzut potenţial în ideea mea şi pentru că a susţinut-o cu atât de multă pasiune. Eşti o campioană. Îi mulţumesc, de asemenea, lui Kate Samano pentru că mi-a şlefuit până la perfecţie cuvintele şi lui Joshua Crosley, care mi-a negociat minunat drepturile de traducere.

În cele din urmă, frumoasa mea Ella, îţi mulţumesc pentru că luminezi zilele lui mami.

„Întunecată, acordând atenție unui subiect puțin cunoscut, psihopatia, această carte este, fără îndoială, thrillerul anului 2019. Ca cititor, tremuri când Augusta Bloom e atrasă într-un joc înfiorător, cu mize foarte mari. Ceea ce face ca acest roman să fie special este dezvăluirea finală, care e șocantă și îți rămâne în minte mult timp după ce închei lectura."
Woman & Home

„Dacă vrei să citești un thriller scris ca la carte, care să îți răscolească fricile, acesta e pentru tine!"
EMMA CURTIS, autoarea romanului *One Little Mistake*

„Fabuloasă. Frumos imaginată, frumos scrisă, captivantă și înfiorătoare."
LEE CHILD

ISBN: 978-606-006-593-7

[1] Lanţ de supermarketuri din Marea Britanie (n. tr.).

[2] French Connection – marcă de îmbrăcăminte şi accesorii din Marea Britanie (n. tr.).

[3] Departament al poliţiei ce acoperă jurisdicţia regiunii South Yorkshire, comitat din nord-estul Angliei (n. tr.).

[4] General Certificate of Secondary Education – examen susţinut de elevi la finalizarea clasei a VIII-a (n. tr.).

[5] Marcă de cereale populară în Marea Britanie (n. tr.).

[6] Serviciul Secret de Informaţii, cunoscut în Marea Britanie sub denumirea de MI6 (n. tr.).

[7] Asociație din care fac parte medicii din Marea Britanie (n. tr.).

[8] Metropolitan Police – organizaţie a poliţiei cu sediul la Londra (n. tr.).

[9] Crown Prosecution Service – echivalentul Serviciului de Procuratură din Marea Britanie (n. tr.).

[10] Organism cu rol de reglementare din Marea Britanie, echivalentul Colegiului Medicilor din România (n. tr.).

[11] Health and Care Professions Tribunal Service – instituţia care se ocupă de cazurile înaintate de Colegiul Medicilor (n. tr.).

[12] *The Avengers* – film cu supereroi produs de Marvel Studios (n. tr.).

[13] Băutură răcoritoare din Japonia (n. tr.).

[14] Tribunalul care se ocupă de cazurile înaintate de Colegiul Medicilor (n. tr.).

[15] United Kingdom National Health Service – sistemul de asistenţă medicală din Marea Britanie (n. tr.).

[16] Gruparea teroristă Statul Islamic (n. tr.).

[17] Lanţ de magazine celebru în Marea Britanie (n. tr.).

[18] Produse de panificaţie obţinute din aluat dospit, prăjite şi servite cu unt şi gem (n. tr.).

[19] Centrul Naţional de Cartografie din Marea Britanie (n. tr.).

[20] Platformă digitală pe care se vând bilete de tren (n. tr.).

[21] Companie feroviară din Marea Britanie (n. tr.).

[22] Lanţ de magazine din Marea Britanie (n. tr.).

CUPRINS

Table of Contents